

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Dumas, Alexandre.; af A. Dumas ; oversat af W. Thisted.
Titel Title:	<u>De tre Musketerer : en historisk Roman</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Jordans Forlag, 1856
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

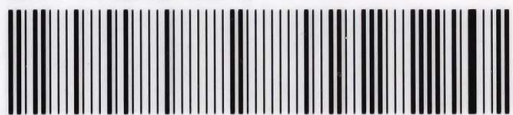
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 250

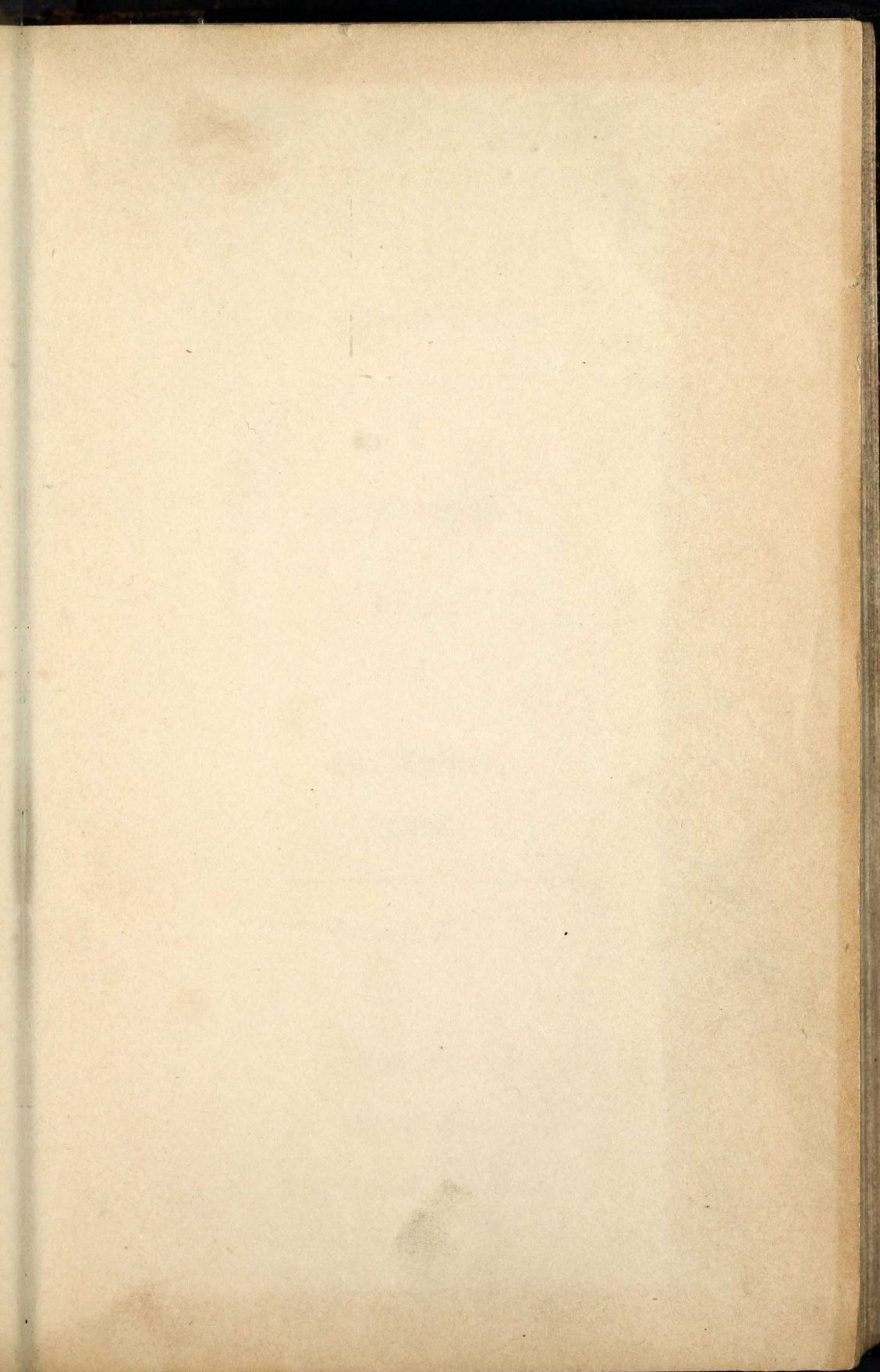
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

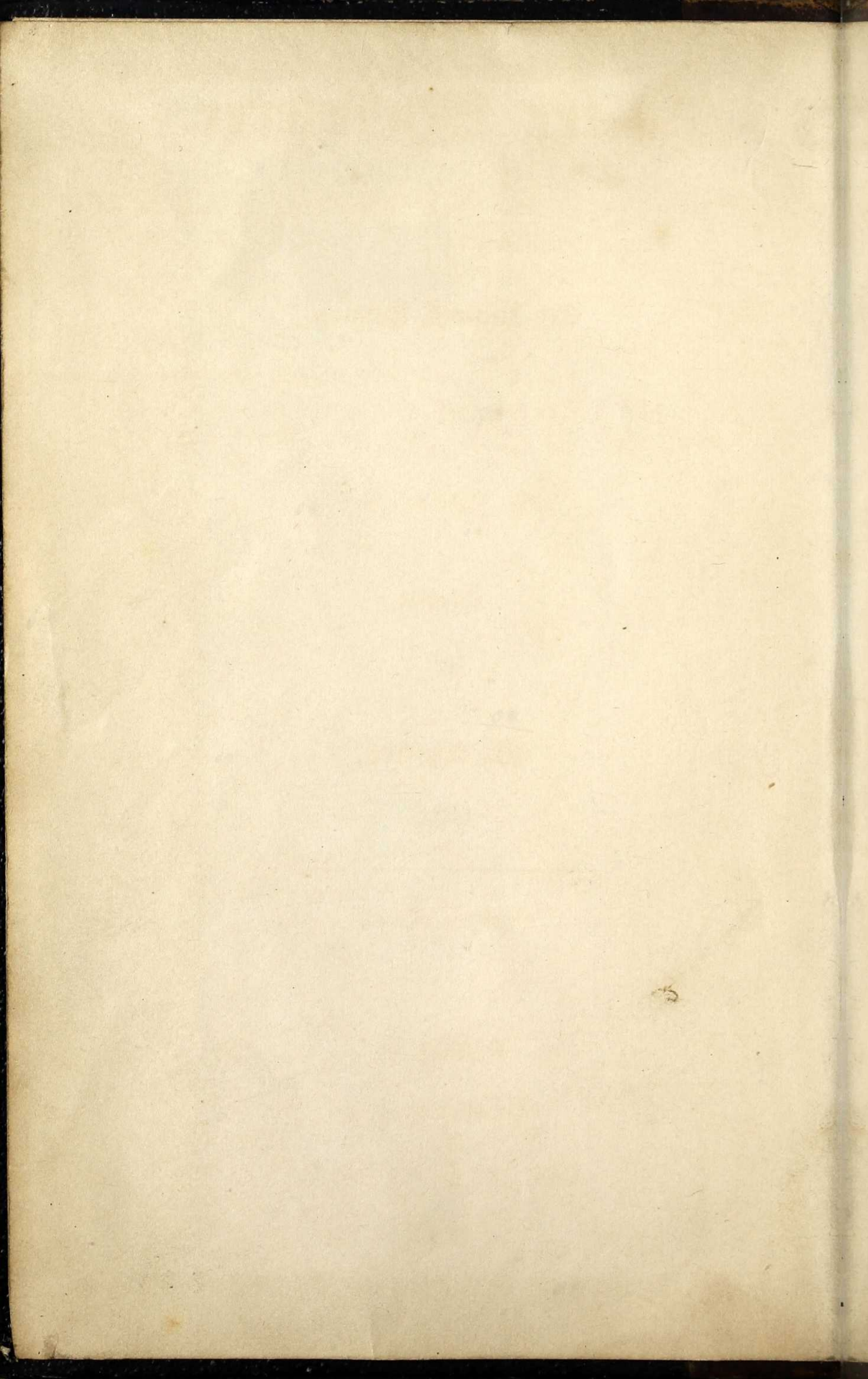

1 1 58 0 8 10993 5

+Rex

De tre Musketerer.

En historisk Roman

af

A. Dumas.

Oversat

af

B. Thisted,

Cand.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Løbt hos H. E. Nissen.

1856.

Die Kunst der

in der Natur

von

A. D. ...

...

...

...

...

...

...

...

...

XIX.

Planen til Felttoget.

D'Artagnan begav sig strax til Hr. de Treville. Han havde betænkt, at Kardinalen om saa Dieblikke vilde blive underrettet af denne fordømte Ubekjendte, der syntes at være hans Agent, og han sluttede meget rigtigt, at der lige var et Dieblik at spille.

Den unge Mands Hjerte flød over af Glæde. Et Coventyr tilbødes ham, hvorved der paa samme Tid var baade Gæ og Penge at vinde, og, som den første Belønning, havde det bragt ham en Kone imøde, som han tilbød. Dette Tilfælde havde saaledes med eet eneste Slag gjort Mere for ham, end han nogensinde havde sovet at haabe.

Hr. de Treville befandt sig i Salonen med sit sædvanlige Hof af Adelsmænd. D'Artagnan, hvem Man kjendte som en af Husets fortrolige Gjæster, gik lige ind i hans Kabinet, og lod ham underrette om, at han ventede ham i et vigtigt Anliggende.

D'Artagnan havde neppe været der fem Minuter, førend Hr. de Treville traadte ind. Ved det første

Diekast, og paa den Glæde, der malede sig i den unge Helts Ansigt, saae den værdige Kapitain strax, at der i Virkeligheden gik noget Nyt for sig.

Hele Veien havde d'Artagnan spurgt sig selv, om han skulde betroee Hr. de Treville Alt, eller blot bede Kapitainen skaffe ham uindskrænket Permission i et vigtigt og hemmeligt Anliggende. Men Hr. de Treville havde stedse i hans Dine været et saa fuldkomment Mønster, han var Kongen og Dronningen saa hengiven, og hadede Kardinalen saa hjerteligt, at han bestemte sig til at sige ham Alt.

— De har forlangt mig i Tale, min unge Ven? —

— Ja, min Herre, — svarede d'Artagnan: — og De vil, haaber jeg, tilgive mig, at jeg har gjort Dem Uleilighed, naar De faaer at vide, om hvor vigtig en Sag der er Tale. —

— Tal altsaa! Jeg hører. —

— Det gjelder om intet Mindre, — begyndte d'Artagnan, idet han lod Stemmen synke: — end om Dronningens Uere, ja maaskee Liv.

— Hvad er det De siger? — spurgte Hr. de Treville, idet han, efter at have ladet sit forskende Blik løbe rundt i Kabinettet, for at forsikre sig om, at de vare ganske ene, igjen heftede det stift paa d'Artagnan.

— Jeg siger, min Herre, at Tilfældet har gjort mig til Herre over en Hemmelighed. —

— Hvilken, De vil vide at bevare, unge Mand, som om det gjaldt Livet. —

— Ja, men som jeg dog maa betroee Dem, min Herre; thi De alene kan hjælpe mig med det Uerinde, jeg har modtaget af Gds. Majestæt. —

— Er Hemmeligheden Deres? —

— Nei, høie Herre: det er Dronningens. —

— Er De af Gds. Majestæt bemyndiget til at deeltagiggjøre mig deri? —

— Nei, min Herre! Sværtimod er den dybeste Sausshed paalagt mig. —

— Og hvorledes kommer det da, at De nu er i Begreb med at forraade den for mig? —

— Fordi jeg, som jeg har sagt Dem, Intet kan udrette uden Dem, og jeg maa befrygte, at De afflaaer mig den Naadesbeviisning, jeg er i Begreb med at forlange af Dem, naar De ikke kjender Hensigten, hvori jeg forlanger den. —

— Behold Deres Hemmelighed, unge Mand, og lad høre, Hvad De forlanger! —

— Mit Ønske er, at de hos Hr. des Essarts forskaffer mig Permission for 14 Dage. —

— Naar? —

— Strax, iaften. —

— De forlader Paris? —

— Jeg skal overbringe et Budskab. —

— Kan De sige mig, hvorhen? —

— Til London. —

— Kan Nogen have Interesse af, at De ikke naaer Deres Maal? —

— Kardinalen, troer jeg, vilde give Alt i Verden for at forhindre et heldigt Udfald. —

— Og De reiser alene? —

— Alene. —

— I dette Tilfælde naaer De ikke engang Bondy; det er mig, der siger Dem det, og De kan troe mig paa mit Ord! —

— Hvorledes? —

— Man lader Dem myrde. —

— Jeg døer under Udøvelsen af min Pligt. —

— Men Deres Grinde bliver ikke besørget. —

— Det er desværre sandt. —

— Tro mig, — vedblev Hr. de Treville: — i lignende Tilfælde maa der være Fire om det, for at Gen kan naae Maalet. —

— Ak, ja, De har Ret; — svarede d'Artagnan: — men De kjender jo Athos, Porthos og Aramis, og veed, om jeg kan raade over dem. —

— Kan det skee uden at meddele dem Hemmeligheden, som jeg frabad mig at blive indviet i? —

— Vi have tilsvoret hinanden, een Gang for alle, blind Tillid og Hengivenhed under enhver Betingelse; desuden kan De jo sige dem, at De har Tillid til mig, og de ville vel ikke være mindre tillidsfulde end De. —

— Jeg kan sende Enhver af Dem en Permission paa 14 Dage; dermed er Alt gjort. Athos, som endnu lider af sit Saar; maa bruge Badene i Forges; Porthos og Aramis maa følge deres Ven, som de ikke ville forlade i en saa lidende Tilstand. Oversendelsen af deres Permission kan tjene til Bevis for, at jeg billiger Reisen. —

— Tak, høiædle Herre! De viser mig hundrede Gold mere Godhed, end jeg kan takke Dem for. —

— Gaa nu strax hen og søg Dem op, saaledes at Alt kan blive sat i Værk endnu i Nat. Men skriv mig først en Ansøgning til Hr. des Gesarts! Maastee havde De en Spion i Hælene paa Dem, og Deres Besøg her, som Kardinalen i dette Tilfælde

alt nu er underrettet om, vil herved blive nogenlunde besmykket. —

D'Artagnan opsatte sit Forlangende, og Hr. de Treville modtog det med den Forsikkring, at de fire Permissionsbevillinger inden Udløbet af to Timer skulde være i de respektive Eventyreres Boliger.

— Hav den Godhed at sende min til Athos, — bad D'Artagnan: — jeg har Grund til at frygte et eller andet ubehageligt Møde, hvis jeg gik hjem til mig selv. —

— Det skal skee. Farvel og lykkelig Reise! Dog vi! — vedblev Hr. de Treville kaldende D'Artagnan tilbage.

— Har De Penge? —

D'Artagnan lod Posen, som han bar i Lommen, give Klang fra sig.

— Har De Nok?

— Tre hundrede Pistoler. —

— Det er tilstrækkeligt; med den Sum, kan Man reise til Verdens Ende. Altsaa, Gud befalet! —

D'Artagnan hilste Hr. de Treville, som rakte ham Haanden til Afsted. Han trykkede den, gennemtrængt af Erbødighed og Erkjendtlighed. Al den Tid, han havde været i Paris, havde han alene havt Grund til at fatte Kjærlighed og Høiagtelse for denne Mand, der stedse havde viist sig lige værdig, redelig og høimodig.

D'Artagnans første Besøg gjaldt Aramis. Han havde ikke været hos sin Ven siden den mærkværdige Aften, da han var fulgt efter Madame Bonacieux. Ja, han havde endog neppe seet ham siden; men hver Gang han var truffet sammen med ham, havde han

troet at finde en dyb Sørgmodighed afpræget i hans Ansigt.

Ogsaa denne Aften sad Aramis oppe i melankolske Drømme.

D'Artagnan gjorde ham nogle Spørgsmaal angaaende denne lange Tungstindighed; Aramis undskyldte sig med en Kommentar over det attende Kapitel af St. Augustin, som han var nødt til at skrive paa Latin til næste Uge, og som i høi Grad bestjæftigede ham.

Neppe havde de to Venner snakket sammen nogle Dieblikke, førend en af Hr. de Trevilles Tjenere indtraadte med en forseglet Pakke.

— Hvad er det? — spurgte Aramis.

— Det er Orlovsbevillingen, som Herren har forlangt; — svarede Lakaien.

— Jeg? — Jeg har ingen Permission forlangt. —

— Sie og tag derimod! — afbrød ham d'Artagnan: — Og De, min Ven, skal have en halv Pistol for Deres Uleilighed; siig Hr. de Treville, at Hr. Aramis takker ham af oprigtigt Hjerte. Farvel! —

Lakaien bukkede dybt, og gik.

— Hvad betyder Dette? — spurgte Aramis.

— Saml sammen, hvad De behøver til en fjorten Dages Reise, og følg mig! —

— Men jeg kan umuligt forlade Paris i dette Dieblik, uden at vide... —

Aramis standsede.

— Hvad der er bleven af hende, mener De? — fortsatte d'Artagnan.

— Hvilken hende? — spurgte Aramis.

— Det Fruentimmer, som opholdt sig i disse Værelser: Damen med det broderede Lommeørklæde.—

— Hvem har sagt Dem, at der har opholdt sig et Fruentimmer her? — spurgte Aramis, bleg som Døden.

— Jeg har seet det. —

— Og De veed, hvem det er? —

— Jeg har i det Mindste Formodninger. —

— Hør, — sagde Aramis: — siden De veed saa Meget, veed De maaskee ogsaa, Hvad der er blevet af denne Dame? —

— Jeg antager, at hun er vendt tilbage til Tours. —

— Til Tours? — Ja, De har Ret; De kender hende, mærker jeg. Men hvorfor er hun vendt tilbage uden at sige mig Noget derom? —

— Hun har frygtet for at blive fængslet. —

— Hvorfor har hun da i det Mindste ikke skrevet mig til? —

— Hun har befrygtet derved at udsætte Dem for Mistanke. —

— D'Artagnan. De giver mig tilbage til Livet! — raabte Aramis: — Jeg troede mig foragtet, forraadt! Jeg var saa lykkelig over at see hende igjen! Jeg kunde umulig troe, at hun vovede Livet alene for at gjensee mig, og dog, hvilken Grund kunde hun dog vel have til at vende tilbage til Paris? —

— Den samme Grund, som vi nu have til at reise til England. —

— Og hvad er det for en Grund? — spurgte Aramis.

— De skal engang faae den at vide; men for

Dieblicket, maa jeg efterligne den Tilbageholdenhed, som „Doktorens Niece“ tidligere har vist. —

Aramis smilede; thi han erindrede sig den Historie, han ved Leilighed havde søgt at binde sine Bener paa Ormet.

— Nu da, efter som hun har forladt Paris, som De jo er sikker paa, d'Artagnan, forhindrer Intet mig længer i at følge Dem, og jeg er beredt til Rejsen. De siger jo, at vi skulle til....? —

— Hen til Athos, for Dieblicket, og dersom De vil følge med, maa jeg oven i Kjøbet anbefale Dem den største Hast, da vi allerede have spildt altfor lang Tid. Men glem ikke at sige Bazin Besked! —

— Skal Bazin med os? —

— Maaskee; i ethvert Tilfælde gjør han bedst i for Dieblicket at følge med til Athos. —

— Saa lad os gaae! — svarede Aramis, idet han tog Kappe, Kaarde og Pistoler. Han aabnede derpaa hastig, tre, fire Skuffer, for at eftersee, om ikke maaskee en Dukat skulde have forvildet sig etsteds hen; men da han snart havde indseet det næsten barnagtige i denne Søgen, fulgte han d'Artagnan, idet han forgæves piinte sig for at besvare sig selv det Spørgsmaal, hvorledes den unge Gardist, ligesaa godt som han selv, vidste, hvem denne Dame var, han havde givet Huusly, og endnu bedre end han selv, hvad der var bleven af hende.

Idet Aramis forlod Bærelset, lagde han sin Haand paa d'Artagnans Arm, betragtede ham stift, og spurgte:

— De har ikke talt til Nogen om denne Dame? —

— Nei, ikke til Nogensomhelst. —

— Ikke heller til Athos og Porthos? —

— Ikke et Ord. —

— Gud ske Lov! —

Beroliget i denne vigtige Henseende fortsatte Aramis sin Gang med d'Artagnan, og Begge kom snart til Athos.

— De fandt denne holdende sin Permission i den ene og Hr. de Trevilles Brev i den anden Haand.

— Runne I forklare mig, hvad denne Permission betyder, og dette Brev, som jeg nyligt har modtaget? — spurgte Athos forbauset.

— Min kjære Athos!

Jeg ønsker at De, da Deres Helbred upaatvøleligt fordrer det, udhviler Dem en fjorten Dages Tid. Reis hen og brug Badene i Forges, eller andre Bade, som maastee vilde bekomme Dem bedre endnu, og vend rask tilbage til

Deres bevaagne

Treville. —

— Alt Dette betyder intet Andet, end at De skal følge mig, Athos. —

— Til Badene i Forges? —

— Derhen eller andetsteds hen. —

— I Kongens Tjeneste? —

— I Kongens eller Dronningens! Vi ere jo begge Majestæters Tjenere! —

I dette Dieblik traadte Porthos ind.

— Her skulle I høre forunderlige Ting! — raabte han: — Man har begyndt at give Musketererne Permission, uden at de forlange den! —

— Vel at mærke, — indvendte d'Artagnan: — naar

de have Benner, der uden deres Vidende forlange den for dem. —

— Ah! det lader til, at der er noget Nyt paa-færde? —

— Ja, — svarede d'Artagnan: — vi ere i Begreb med at reise. —

— Hvorhen? — spurgte Porthos.

— Jeg veed det, min Tro ikke! — svarede Athos: — Spørg d'Artagnan derom! —

— Til London, mine Herrer! — svarede Denne.

— Til London! — raabte Porthos: — Hvad have vi der at bestille? —

— Det kan jeg ikke sige Dem, mine Herrer; De maa have blind Tillid til mig! —

— Men for at reise til London, — meente Porthos: — maa Man have Penge, og det har jeg ikke. —

— Jeg ikke heller; — istemmede Aramis.

— Jeg ligesaa lidt; — tilstod Athos.

— Men jeg har, — svarede d'Artagnan, tagende sin tunge Skat frem og læggende den paa Bordet: — Der er i denne Pose tre hundrede Pistoler. Lad os hver tage fem og halvfjerdsindstyve; det vil være Mere end Nok til at reise frem og tilbage mellem London og Paris. —

— Og hvorfor det? —

— Fordi En eller Flere iblandt os efter al Sand-synlighed vil blive liggende paa Veien. —

— Det er altsaa et ordentligt Felttog, vi have for? —

— Et af de farligste, forsikkrer jeg Dem. —

— Ja, det er godt nok; — indvendte Porthos: — men efter som jeg udsætter mig for at miste Livet, gad jeg ogsaa gjerne vide, hvorfor jeg gjør det. —

— Du vil tidsnok faae det at vide! — meente Athos.

— Imidlertid, — yttrede Aramis: — maa jeg dog være af Porthos's Mening. —

— Har Kongen vel nogensinde hørt for Skik at give Dem Forklaringer? Han siger ligefrem: Man er i Begreb med at slaaes i Gaskogne eller i Flandern; mine Herrer gaaer hen og slaaes med. Dette er dem Nok; De gaaer, uden at bekymre dem noget om, hvorfor. —

— D'Artagnan har Ret, — sagde Athos: — Her ere vore tre Deløvsbevillinger, som komme fra Hr. de Treville, og trehundrede Pistoler, som komme, Gud veed, hvorfra. Lad os gaae Døden imøde, hvor Man befaler os det! Er Livet da saa mange Omstændigheder værdt? D'Artagnan, jeg er rede til at følge Dig! —

— Jeg ogsaa! — raabte Porthos.

— Jeg ikke mindre, — sagde Aramis: — Jeg er desuden glad ved at kunne forlade Paris for nogen Tid, jeg trænger til Adspredelse. —

— Og Adspredelse skulle De faae, mine Herrer; — yttrede d'Artagnan: — De kunne være overbeviste derom. —

— Og naar reise vi? — spurgte Athos.

— Strax; der er ikke noget Minut at spille; — svarede d'Artagnan.

— Hølla, Grimaud, Planchet, Mousqueton, Bazin! — raabte de fire unge Mænd, kaldende paa deres Sjenerer: — Smør vore Støvler og før vore Heste hid fra Hotellet. —

Musketererne lode nemlig baade deres egne og deres Sjeneres Heste staae i det almindelige Hotel, som i en Kaserne.

De fire Lakaier ilede bort i fuld Fart.

— Nu maa vi lægge en ordentlig Plan, — yttrede Porthos: — Hvor gaa vi først hen? —

— Til Calais; det er den ligeste Linie for at naae London: — svarede d'Artagnan.

— Nu, saa hør min Mening! — vedblev Porthos.

— Sal! —

— Naar fire Mennesker reise sammen, vækker det let Mistanke, det er bedst, at d'Artagnan giver Enhver især de nødvendige Instruktioner. Jeg rider isorveien paa Routen til Boulogne, for at rense Veien; Athos tager bort to Timer sildigere ad Veien over Amiens; Aramis følger efter over Sloyon; d'Artagnan kan tage hvilken som helst anden Wei i Planchet's Klæder, medens Planchet følger efter os i Gardeuniform. —

— Mine Herrer, — sagde Athos: — min Mening er, at Man ikke uden Nødvendighed skal bringe Lakaier ind i en lignende Sag. En Hemmelighed kan ved et Tilfælde blive forraadt af en Adelsmand; men den maa næsten bestandig betragtes som opgivet, naar den hviler i en Tjeners Hænder. —

— Porthos's Plan forekommer mig uanvendelig; — yttrede d'Artagnan: — eftersom jeg ikke veed, hvilke Forholdsregler jeg skulde give Dem. Jeg er Overbringer af et Brev; det er det Hele. Men jeg hverken har eller kan tilveiebringe tre Kopper af dette Brev, eftersom det er forseglet; vi maa derfor reise samlede. Dette Brev er her, i min Lomme. — D'Artagnan fremviste Lommen, hvori Brevet laa. — Dersom jeg bliver dræbt, maa En af Dem tage det, og fortsætte Rejsen; skulde ogsaa han blive dræbt, kommer Touren

til en Anden, og saaledes fremdeles. Naar blot En naaer Maalet, er Alt vundet. —

— Bravo, d'Artagnan! Din Mening er ogsaa min, — sagde Athos: — Men vi maa følge en bestemt Aftale. Jeg reiser altsaa til Badene, og De ledsager mig. I Stedet for Badene i Forges, vil jeg bruge Søbade; det staaer mig jo frit for at vælge, hvilket Sted jeg vil. Vil Man fængsle os, fremviser jeg Hr. de Treville's Brev, og De Deres Orlovsbevillinger; angriber Man os, forsvare vi os; trækker Man os for Domstolene, bide vi fra os, og paastaae, at vi ikke have anden Hensigt end at dyppe os et vist Antal Gange i Havet. Man vilde faae altfor let Spil med fire enkelte Mennesker, medens fire samlede allerede udgjøre en lille respektabel Magt. Vi bevæbne vore fire Tjenere med Pistoler og Karabiner; dersom Man sender en Armee imod os, levere vi en Bataille, og den Overlevende skal, som d'Artagnan siger, overlevere Brevet. —

— Vel sagt! — raabte Aramis: — Du taler ikke ofte, Athos; men naar Du lukker Din Mund op, taler Du ligesom St. Johannes med de gyldne Ord. Jeg antager Athos's Plan. Og Du Porthos? —

— Jeg bifalder den, — yttrede Denne: — Dersom den forresten behager d'Artagnan. Han, som Overbringer af Brevet, er naturligtviis Hovedet for Komplottet. Lad ham bestemme; vi ville udføre. —

— Saa bestemmer jeg da, — sagde d'Artagnan: — at vi følge Athos's Plan, og bryde op inden en halv Time. —

— Antaget! — raabte de tre Musketerer i eenstemmig Chor.

Enhver af dem greb i Posen og tilegnede sig fem og halvfjerdsindstyve Pistoler. Derpaa gjorde de deres øvrige Forberedelser, for at kunne bryde op til den bestemte Tid.

 XX.

Reisen.

Al. So om Morgenen forlode vore fire Eventyrere Paris gjennem Barrieren St. Denis. Saalænge det var Nat, forbleve de stumme; uvilkaarligt gabe de efter for Mørkets Indskydelse, og saae Baghold allevegne.

Men ved Solens første Straaler løsnedes deres Tunger; med Dagens Stjerne kom ogsaa Munterheden tilbage. De vare stemte som om det var Dagen før et Slag; deres Hjerter bankede, deres Dine lignede, og Man følte, at Livet, som Man maaskee stod paa Springet til at forlade, naar Alt kom til Alt, dog var en god og ønskelig Ting.

Synet af Karavanen hørte for Resten til de imponerende. Musketerernes sorte Heste, deres krigeriske Holdning, denne ved Regimentet indøvede Bane, der lader disse Soldaters ædle Kammerader holde et regelmæssigt Skridt, vilde have forraadt endog det strengeste Infognito.

Sjenerne fulgte bevæbnede lige indtil Tænderne.

Alt gik godt indtil Chantilly, hvor Man indtraf Al. Otte om Morgenen. Her bestemte Man at spise Fro-

køst. Man steg af foran et Bærtshuus, som anbefale-
des af et Skilt, der fremstillede den hellige Martin,
delende sin Kappe med en Fattig. Man befalede Tje-
nerne, ikke at affadle Hestene, og holde sig beredte til at
bryde op hvilkensomhelst Dieblif.

De fire Benner traadte ind i den almindelige Gæ-
stestue, og satte sig ned ved Bordet.

En Adelsmand, som nyligt var kommen ad Veien
fra DompMartin, sad ved det samme Bord og spiste.
Han indledte Underholdningen med at resonnerer over
Regnen og det smukke Veir; vore Rejsende svarede ham
i samme Tone. Han drak paa deres Velgaaende;
Bennerne gjorde Gjengjeld.

Men i det Dieblif, da Mousqueton traadte ind for
at melde, at Hestene vare færdige, just som Man reiste
sig fra Bordet, orfordrede den Fremmede Porthos til
at drikke Kardinalens Staal. Denne havde Intet der-
imod, forudsat, at den Fremmede til Gjengjeld vilde
drikke paa Kongens Velgaaende. Men den Fremmede
gav sig til at skrige, at han ikke kjendte nogen anden
Konge, end Hs. Eminents, hvorpaa Porthos svarede,
at han ikke gad have med en Drukkenboldt at gjøre.
Den Fremmede trak blank.

— De har der begaaet en Dumbhed; — yttrede
Athos: — men nu er det for sildre at holde sig tilbage.
Dræb altsaa dette Menneſke, og naa os, saa hastig,
som muligt er. —

Og alle Tre bestege atter deres Heste, som de lode
løbe for flap Tøile, medens Porthos lovede sin Mod-
stander, at gjennemføre ham med alle de i Fægtkun-
sten hidtil bekjendte Stød.

— Det var den Første, — gttrede Athos efter at have tilbagelagt fem hundrede Skridt.

— Men hvorfor har dette Menneske fortrinsviis bundet an med Porthos? — spurgte Aramis.

— Fordi Porthos, som Den, der talede høiest, af den Fremmede er bleven betragtet som Anføreren; — svarede d'Artagnan.

— Jeg har altid sagt, at denne Radet fra Gaslogne er en Brønd af Blisdom, — mumlede Athos.

De Rejsende fortsatte deres Vej.

I Beauvais standsede Man to Timer, deels for at lade Hestene puste ud, deels for at vente paa Porthos. Men da Denne ikke kom efter to Timers Forløb, og Man ikke heller modtog noget Bud fra ham, gav Man sig igjen paa Reisen.

En Mil fra Beauvais, paa et Sted, hvor Veien var indpreset mellem to Jordvolde, stødte de tre Lykkerriddere paa otte til ti Mennesker, som, benyttende sig af at Veien paa dette Sted manglede Steenbro, gave sig Mine af at være Veiarbeidere, idet de gravede Huller og anbragte Hender, hvori Smudset kunde samle sig.

Aramis, som frygtede for at tilstænke sine Støvler i dette kunstige Morads, talede dem haardt til. Athos vilde holde ham tilbage, men det var allerede for sild. Arbejderne gave sig til at spotte de Rejsende, og bragte endog den koldblodige Athos til at miste Besindigheden saavidt, at han lod sin Hest gaae løs paa en af dem.

Da traadte Alle som Een tilbage til Groften, hvor de fremtogte Bevæger, som vare skjulte der. Følgen heraf blev, at vore syv Rejsende i bogstavelig Forstand bleve tvungne til at løbe Spidsrod mellem to Beled-

ders Rugler. Aramis fik en Kugle, der satte sig fast i Skulderen, og Mousqueton en anden, der indlogerede sig i de kjødfulde Dele af Lænden. Smidlertid faldt alene Mousqueton af Hesten, sandsynligviis, fordi han da Saaret ikke var synligt, antog sig for farligere saaret, end han virkelig var.

— Det er et Baghold! — raabte d'Artagnan: — Lad os spare vort Fængkrudt, og alene see til at komme frem! —

Aramis, som følte sig haardt saaret, holdt sig fast i Hestens Manke og fulgte de Døvrige. Mousquetons Hest havde ogsaa naaet dem, og galopperede med i Linie og Geled.

— Det skaffer os en Haandhest, — yttrede Athos.

— Jeg vilde gjerne bytte den bort mod en Hat; — var d'Artagnans Svar: — min har en Kugle taget med sig. Det er min Tro heldigt nok, at Brevet, jeg bærer, ikke fandtes deri. —

— Det er godt nok; — svarede Aramis: — men de dræbe den stakkels Porthos, naar han kommer forbi. —

— Dersom Porthos var paa Venene, — meente Athos: — vilde han allerede have naaet os. Min Mening er derfor, at Drukkenbolden paa Kamppladsen har været ædru nok til at gjøre Porthos tumlende. —

Og Man galopperede videre i to Timer uden Ophold, uagtet Hestene vare saa trætte, at Man maatte befrygte, de snart ganske vilde nægte deres Tjeneste.

De Rejsende havde skudt Gjenvei, i det Haab, saaledes at blive mindre foruroligede. Ved Crèvecoeur erklærede imidlertid Aramis, at han ikke kunde holde ud længer. Han havde i Sandhed ogsaa haast al den

Fasthed nødvendig, som han skjulte under et elegant Ydre og fine Manerer, for at komme saa vidt. Hvert Dieblik blev han liigbleg, og Man maatte understøtte ham paa Hesten. Man satte ham derfor af ved en Kro, og overlod ham Bazin, der isøvrigt ogsaa var mere til Skade end til Gavn i en Skjærmydsel. Derpaa red Man videre, i det Haab at naae saa vidt, at Man kunde tilbringe Natten i Amiens.

— Død og Pine! — raabte Athos, da de atter befandt sig paa Beien, reducerede til to Herrer og to Tjenere: — Død og Pine! jeg skal ikke oftere lade mig holde for Nar, og jeg sværger paa, at Man ikke skal faae mig til at lukke min Mund op eller trække min Kaarde af Skeden herfra til Calais. Jeg sværger... —

— Sværg ikke! — bad d'Artagnan: — Lad os heller gallopere, hvis forøvrigt vore Heste ikke have Noget derimod. —

Og Hopperne satte Sporerne i Siden paa deres Heste, der ved Hjælp af denne kraftige Dymuntring for en kort Tid atter fik Kræfter. Ved Midnat kom Man til Amiens, hvor Man steg af i „Guld-lilien“.

Gjæstgiveren havde Udseende af en i alle Maader stikkelig Mand, og modtog vore Rejsende med en Bysfestage i den ene og sin Bomulds hue i den anden Haand. Han fandt for godt at anbringe de to Fremmede Hver i sit eget Værelse, og uheldigvis laa begge disse Værelser i de to meest affides liggende Hjørner af Gjæstgiveriet? men d'Artagnan og Athos frabade sig denne Værelse. Værten blev ved sin Paastand, at disse Værelser vare de eneste, der

kunde være passende for Os. Grelentser; uagtet denne bestemte Erklæring gttrede de Reisende, at de foretrak et Natteleie i et fælles Bærelse paa en uden alle Omstændigheder henkastet Matras. Værten viste sig i yderlig Grad stibfindet, men maatte dog tilsidst føie sine Gjæster, da de standhaftigt gjentog deres Forlangende.

De havde netop bragt deres Senge istand, og barrikaderet Kammerdøren, da Man fra Gaden af bankede paa Vinduerne. Paa Spørgsmaalet. Hvem det var, viste det sig som Svar, at det var deres Tjenere.

De aabnede da Vinduet; det var virkeligt Planchet og Grimaud.

— Grimaud alene er tilstrækkelig til at passe paa Hestene, — sagde Planchet: — hvis Herrerne tillade det, vil jeg lægge mig tværs for Døren; paa denne Maade ville De være sikrede imod at blive overraskede. —

— Og hvorpaa vil Du ligge? — spurgte d'Artagnan.

— Her er min Seng, — svarede Planchet, og fremviste et Straaknippe.

— Saa bliv da, — indrømmede d'Artagnan: — Værtens Ansigt behager mig slet ikke; det er altfor behageligt. —

— Mig ikke heller, — bekræftede Athos.

Planchet steg ind gennem Vinduet, indrettede sig saa godt han kunde, tværs for Døren, medens Grimaud gik tilbage for at indespærre sig i Stalden, efter at have givet bestemt Løfte om, at baade han

selv og de fire Heste Kl. Fem næste Morgen skulde være rede til Opbrud.

Matten forløb temmelig enligt. Henimod Kl. So prøvede Man vel paa at aabne Døren; men da Planchet vaagnede med Udraabet — Hvem der? — svarede Man, at Man havde taget feil, og fjernede sig atter.

Kl. Fire om Morgenen hørtes en voldsom Larm i Stalden. Grimaud havde villet vække Staldkarlene, og disse havde givet sig til at prygle ham. Da Man aabnede Vinduet, saae Man den stakkels Karl ligge uden Bevidsthed, da han havde faaet et Slag i Hovedet med Skafet af en Høtvo.

Planchet steg ned i Gaarden for at sadle Hestene; men disse vare forfangne. Alene Grimaud's, som den foregaaende Dag havde tilbagelagt fem til sex Timers Vej uden Byrde, havde været istand til at fortsætte Reisen. Men af en ubegribelig Feiltagelse havde en Dyrlæge, der, som det lod til, var bleven hidkaldt for at aarlade Værtens Hest, istedet for denne aarladt Grimaud's Kleppert.

Sagen begyndte at blive foruroligende; alle disse næsten samtidigt indtræffende Uheld kunde rigtignok være ganske tilfældige, men ligesaa godt Følgen af et gennemtænkt Komplot. Athos og d'Artagnan fjernede sig, medens Planchet forespurgte, om der ikke i Nærheden var tre andre Heste tilkjøbs. Udenfor Gæstgiveriets Dør stode to Heste, fuldstændigt optømmede; det lod til at være et heldigt Træf. Han spurgte, hoor deres Herrer vare, og fik til Svar, at de havde overnattet i Gæstgivergaarden, og netop

vare i Begreb med at afgjøre deres Regning med Bærten.

Athos gik ind for at betale Fortæring og Natteleie, medens d'Artagnan og Planchet bleve staaende i Gadedøren. Gæstgiveren befandt sig i et affides liggende Bagværelse; Man bad Athos uleilige sig derhen. Han traadte ind uden mindste Mistanke, og tog to Dukater frem for at betale for sig. Bærten var ene og sad foran sin Pult, hvori en af Skufferne stod halvt aaben. Han tog Pengene, som Athos rakte ham, vendte og dreiede dem i Hænderne, og gav sig pludselig til at skrige, at Pengene vare falske, samt at han nødvendigviis maatte fængsle ham og hans Kammerrad som Falskmøntnere.

— Skurk! — svarede Athos, trædende ham nærmere: — Seg skal skjære Drenge af Dig! —

Men Bærten bukkede sig, drog to Pistoler ud af Skuffen og holdt dem Athos imøde, medens han til samme Tid raabte: „Silhjælp“.

Dieblikkelig traadte fire velbevæbnede Mænd ind gennem Sidedørene, og kastede sig over Athos.

— Forræderi! — raabte Athos af sine Lungers fulde Kraft: — Tag Flugten, d'Artagnan, og skaan ikke den Hest, Du faaer imellem Benene! —

Derpaa affyrede han begge sine Pistoler.

D'Artagnan og Planchet lode sig Dette ikke sige to Gange. De løste de to Heste, som stode bundne ved Døren, sprang op paa dem, satte dem Sporerne i Siden, og fjernede sig i vild Galop.

— Veed Du, Hvad der er bleven af Athos? — spurgte d'Artagnan Planchet, uden at sagnæ Løbet.

— Al, naadige Herre, — svarede Planchet: —
to Mand faldt for hans to Skud, og gennem Glas-
døren saae jeg ham fægte med de Tiloversblevne. —

— Brave Athos! — mumlede d'Artagnan: —
Jeg kunde blive gal over at tænke paa, at jeg maa
lade ham i Stikken! Men maaskee venter os den
samme Lod blot ti Skridt herfra. Fremad, Plan-
chet, fremad! Du er en vakker Karl! —

— Jeg har selv sagt Dem det, kjære Herre.
En Pikarde lærer Man først ret at kjende ved Bru-
gen; desuden er jeg her paa hjemlig Grund, og det
ansporer mig. —

Og Begge sporede saa vel, at de i utrolig Hast
kom til St. Omer uden at have standsset paa Veien.
Her lode de Hestene puste ud, men selv stode de
hos, med Toilen om Armen for en Sikkerheds Skyld
i paakommende Tilfælde, medens de spiste et Stykke
tørt Mad, saa at sige paa aaben Gade. Derpaa
fortsatte de deres voldsomme Ridt.

Hundrede Skridt fra Calais's Porte styrtede
d'Artagnans Hest, og der var ikke Tanke om, atter
at faae den paa Benene. Blodet styrtede ud gjen-
nem Næseborer, Mund og Dine; den maatte ganske
opgives. Planchet's Hest var tilbage; men denne
blev stædig, og var ikke til at faae ti Skridt videre.

Lykkeligviis vare de, som sagt, kun nogle faa Skridt
fjernede fra Byen; de forlode derfor Hestene og gik
tilsomt hen imod Byen. Planchet gjorde sin Herre
opmærksom paa en Kavalier, der, fulgt af sin Tje-
ner, næppe var halvtredstindstyve Skridt foran dem.

De indhentede efter nogle Dieblikkes Gang denne
Herre, der syntes at have stor Hast. Hans Støvler

vare ganske bedækkede med Støv, og neppe havde han naaet Havnen, førend han forespurgte sig, om han strax kunde blive sat over til England.

— Intet vilde være lettere; — svarede en Skibspatron, der var i Begreb med at heise Seil: — men der er imorges kommen et Forbud imod at føre No-gen over, der ikke er forsynet med en udtrykkelig Tilladelse fra Hs. Eminents. —

— Jeg har netop saadan en Tilladelse: — svarede Herren, trækkende et Papiir frem af Lommen: — her er den! —

— Lad Havnegouvernøren undertegne den, og und mig da Fortjenesten! — bad Skipperen.

— Hvor finder jeg Gouvernøren? —

— Paa hans Landsted. —

— Hvor ligger det? —

— En Fjerdingvei fra Byen. Sigt kan De see det, ved Foden af den lille Høi, Huset med Skifer-taget. —

— Meget vel! — svarede Herren.

Og, efterfulgt af sin Tjener, begav han sig paa Veien til Gouvernørens Landsted.

D'Artagnan og Planchet fulgte ham i fem hundrede Skridts Afstand.

Da de vare udenfor Byen, fordoblede d'Artagnan sine Skridt, og naaede Manden som han traadte ind i en lille Lund.

— De synes at have meget travlt, min Herre, — ottrede d'Artagnan.

— Ja, i høieste Grad. —

— Det gjør mig usigelig ondt; — svarede d'Artagnan: — thi ogsaa jeg har stærk Hastværk. Jeg

vilde gjerne bede Dem om at gjøre mig en Tjeneste. —

— Hvori bestaaer den? —

— At lade mig komme først. —

— Umuligt! — svarede Herren: — Jeg har redet tredsindstøve franske Mill i fire og fyrretøve Timer; imorgen Middag maa jeg være i London. —

— Jeg har tilbagelagt den samme Veit i fyrretøve Timer, og maa være i London imorgen tidlig Kl. To. —

— Det er fatalt, min Herre; men jeg er kommen først, og har ikke Lyst til at naae Maalet sidst. —

— Ja, vist er det fatalt, eftersom jeg, uagtet jeg er kommen sidst, dog skal vise Dem, at jeg kommer først. —

— Jeg reiser i Hs. Majestæts Grinde. —

— Jeg reiser i min egen Kingheds Grinde. —

— Men De søger jo at yppe Klammeri, som det synes? —

— Hvad Pokker skulde det ellers være? —

— Hvad forlanger De da? —

— De ønsker at vide det? —

— Ja, i Sandhed. —

— Nu, jeg forlanger intet Andet end den Dre, som De er i Besiddelse af, eftersom De har denne uundværlige Pjalt Papiir, og jeg ingen har. —

— De spørger, maa jeg antage? —

— For Dieblicket ikke. —

— Spær mig ikke Veien! —

— Det staaer ikke i min Magt at undlade det. —

— Aha, min unge Fusentast, De vill have, at

jeg skal slaae Hovedet istykker paa Dem! Holla, Rubin, mine Pistoler! —

— Blanchet, — befalede d'Artagnan: — gjør Du af med Tjeneren, medens jeg expederer Herren. —

Blanchet, der var bleven endnu modigere ved sin første Bedrift, sprang ind paa Rubin, kastede ham, stærk og smidig, som han var, uden stor Anstrengelse til Jorden, og satte ham Knæet for Brystet.

— Klar De nu Deres Sag, kjære Herre; — sagde Blanchet: — jeg har allerede klaret min. —

Da Herren saa sin Tjeners Nederlag, trak han blank, og faldt ud efter d'Artagnan; men han havde ikke med noget Barm at gjøre.

I tre Sekunder bibragte d'Artagnan ham tre Stød, idet han de forskjellige Gange tilføiede en ny Bemærkning:

— Det er for Athos; — det for Porthos; — og det er for Aramis! —

Ved det tredie Kaardestød faldt Kavalleren til Jorden som en livløs Masse.

d'Artagnan ansaae ham for død eller i det Mindste for besvimet, og nærmede sig ham for at bemægtige sig Ordren; men idet han udstrakte Armen i den Hensigt at undersøge ham, bibragte den Saarede, som endnu ikke havde sluppet Kaarden, ham et Kaardestik i Brystet, med de Ord: — Og det er for Dem! —

— Aha! Du trænger til Mere! — raabte d'Artagnan rasende, og spiddede ham med Kaardespidsen fast i Jorden.

Denne Gang lukkede Kavalleren virkelig Dinene, og besvimede.

D'Artagnan søgte t den Faldnes Bommer, og fandt snart det af Richelieu udstedte Pas, hvilket han stak til sig. Det lod paa Greven af Wardes.

D'Artagnan kastede et sidste Blik paa den smukke unge Mand, som neppe var fem og tyve Aar, og som han maatte lade ligge paa Stedet, berøvet Bevidstheden, jo maastee alt død, og sukkede dybt over den forunderlige Skjæbne, der bringer Mennesker, som neppe vide, om Hinanden, at de existere, til at forfølge Hinanden med Blod og Mord, og det for Personers Skyld, der egentlig er dem vildfremmede.

Men han blev snart udreven af sine Betragtninger ved Lubin, som udstødte skrækkelige Hyl og af alle Kræfter skreg om Hjælp.

Planchet lagde Haand paa hans Strube og klæmte til af al sin Kraft.

— Naadige Herre! - - gttrede han: — saalænge jeg holder ham saaledes, skal han vel lade være at skrige; men, naar jeg slipper ham, begynder han sagtens, hvor han slap sidst. Jeg antager ham for en Norman; thi Normannerne ere altid saa usornuflig stiv-sindede. —

I Virkeligheden forsøgte Lubin endnu stedse, saa indskrænket end hans Strube var, paa at lade høre fra sig.

— Vi! — raabte d'Artagnan: — Jeg skal kurerer Dig! — Han tog sit Lommetørklæde og kneblede ham.

— Lad os nu binde ham til et Træ! — var Planchet's Raad.

Singen blev gjort forsvarligt; derpaa trak Man Greven af Wardes hen i Nærheden af hans Tje-

ner. Da Natten begyndte at falde paa, og den Saarede tilligemed den Bundne befandt sig flere Skridt dybt ude i Skoven, var der al Sandsynlighed for, at de maatte blive, hvor de vare, indtil næste Dag.

— Dg nu — sagde d'Artagnan: — nu til Gouvernøren! —

— Det forekommer mig, at De er saaret? —
gltrede Planchet bekymret.

— Det er Intet. Lad os først beskæftige os med det mere vigtige, og siden bekymre os om Saaret, der isvrigt neppe kan være meget farligt. —

Dg Begge nærmede sig med lange Skridt den værdige Embedsmands Bolig.

Man meldte Greven af Wardes.

D'Artagnan blev indladt.

— De har en Ordre, der er underskrevet af Kardinalen! — spurgte Gouvernøren.

— Ja, min Herre, behag at see! —

— Ah; den er i bedste Form, og vel anbefalet,
— sagde Gouvernøren.

— Det er ikke at undre sig over, eftersom jeg er en af hans troeste Tjenere. —

— Det synes, som om Kardinalen vil forhindre en vis Person i at komme over til England? —

— Ja, en vis d'Artagnan, en Bearner Adelsmand, der er reist fra Paris med tre af sine Venner, i den Hensigt at naae London. —

— Kjender De ham personligt? — spurgte Gouvernøren.

— Hvem? —

— Denne d'Artagnan. —

— Meget nøie! —

— Giv mig da hans Signalement! —

— Intet er lettere. —

Dg d'Artagnan udkastede Træk for Træk et Billed af Grev Wardes.

— Hår han noget Følge? —

— Ja, han har en Tjener hos sig, ved Navn Rubin. —

— Man skal passe dem op, og hvis Man faaer Fingre i dem, kan Hs. Eminents være rolig; da skulle de blive bragte tilbage til Paris under tilstrækkelig Efstorte. —

— De vil derved indlægge Dem stor Fortjeneste hos Kardinalen! — forsikkrede d'Artagnan.

— De seer ham vel, naar De kommer tilbage, Hr. Greve? —

— Upaatvileligt. —

— Siig ham da, jeg beder Dem, at jeg er hans troeste og meest ydmyge Tjener. —

— Jeg skal erindre det. —

Glad ved denne Forsikkring, underskrev Gouvernøren Passet, og gav det tilbage til d'Artagnan.

D'Artagnan spildte ikke Tiden med tomme Komplimenter; han takkede Gouvernøren, hilste og fjer-nede sig.

Da de vare komne udenfor, begave d'Artagnan og Planchet sig med Ilsomhed paa Veien tilbage, men ad en lang Omvei, der førte dem ind gjennem en anden Port.

Skibet laa endnu paa sit Sted, men var i Begreb med at lette; Skipperen stod paa Broen.

— Nu? — spurgte han, da han saae d'Artagnan.

— Mit Pas er undertegnet, som De seer. —

— Og den anden Herre? — vedblev Skiperen.

— Han kan først komme over imorgen, — svarede d'Artagnan: — men jeg er villig til at betale for To. —

— Saa kunne vi seile, naar De vil. —

— Strax altsaa! —

D'Artagnan sprang med Blanchet i en Baad; fem Minuter senere vare de ombord.

Det var høi Tid. Neppe vare de komne en halv Mill ud i Havet, førend de saae et Glimt, og strax efter hørte et Knald.

Det var Bagtskuddet, som antydede, at Havnen blev spærret.

Nu var det paatide at see til d'Artagnans Saar. Som han havde forestillet sig, var det ikke af nogen stor Betydenhed. Kaardespidsen havde truffet et Ribbeen og var gledet af langs med samme; desuden havde Linnedet klæbet sig fast til Saaret, og han havde alene udgødt nogle enkelte Blodsdraaber.

Men d'Artagnan var overvældet af Træthed. Man bragte ham en Matras op paa Dækket; han kastede sig derpaa, og sov strax ind.

Den næste Dag ved Morgengry befandt han sig kun tre, fire Mile fra den franske Kyst; Luftningen havde hele Natten været meget svag, og Man var kun skredet langsomt frem.

Kl. To kastede Skibet Anker ved Dover.

Kl. halv Tre satte d'Artagnan Foden iland, idet han med Glæde raabte:

— Endelig! —

Men Alt var endnu ikke forbi; han skulde fra Dover til London. Dog; i England var Postvæsenet fortræffeligt. D'Artagnan og Planchet toge to Postkletterter; en Postillon red iforveien, og saaledes ankom de i fire Timer til Hovedstadens Porte.

Hertugen var paa Jagt med Kongen i Windsor.

D'Artagnan kjendte Intet til Landet; han forstod ikke et Ord Engelsk. Men han skrev Navnet Buckingham paa et Stykke Papir, og Enhver kunde vise ham Veien til Hertugens Hotel.

D'Artagnan forlangte at tale med Mylord-Hertugens fortrolige Kammertjener, som da han havde ledsaget sin Herre paa alle hans Reiser, talte meget godt Fransk. Denne sagde han, at han kom fra Paris i et Anliggende, hvori det gjaldt om Liv og Død, og at han nødvendigviis strax maatte tale med hans Herre.

Den Sikkerhed, hvormed D'Artagnan talede, overtydede Patrik, — saaledes hed denne Ministerens Minister. — Han lod to Heste sadle, og paatog sig at føre den unge Gardist til Hertugen. Planchet havde Man maattet løfte af Hesten, næsten som en Uholøs Klods. Den stakkels Karl havde spillet Bankerot med sine Kræfter. D'Artagnan derimod syntes at være af Jern.

Man ankom til Slottet, og erkjendte sig. Kongen og Buckingham vare paa Falkejagt i nogle Moser, som vare to, tre Mile derfra.

I tyve Minuter havde Man naaet det betegnede Sted. Patrik kjendte sin Herre alt langt fra paa Stemmen, da han kaldte paa sin Falk.

— Hvem skal jeg anmelde for Mylord-Hertugen? — spurgte han.

— Den unge Mand, som en Aften yppede Strid med ham paa Pont-Neuf, ligeover for Samaritanerinden. —

— En forunderlig Anbefaling! —

— De vil faae at see, at den fuldkommen opveier enhver anden. —

Patric satte sin Hest i Galop, naaede Hertugen, og meldte ham i de forlangte Udtryk, at et Sendebud fra Paris ventede ham.

Buckingham indsaae strax at det maatte være d'Artagnan, og, da det anede ham, at der foregik Noget i Frankrig, som Man ønskede ham underrettet om, gav han sig hverken Tid til at spørge om det One eller det Andet, som kunde tjene ham til Dplysning, men sprængte med illsom Hast hen imod d'Artagnan, som han i den lange Afstand havde gjenkjendt paa Gardeuniformen, og naaede ham i faa Minuter. Patric holdt sig af Bestedenhed tilbage.

— Der er dog intet Ondt tilstødt Dronningen? — raabte Buckingham, læggende hele sin Tanke og hele sin Kjærlighed for Dagen ved dette ene Spørgsmaal.

— Jeg troer det ikke; men en stor Fare truer hende, og alene Deres Naade kan rive hende ud derfra. —

— Jeg? — raabte Buckingham: — Skulde jeg virkelig være lykkelig nok til at kunne tjene hende i Noget? — Tal, Mand, tal! —

— Her er et Brev! — var d'Artagnan's middelebare Svar.

— Dette Brev? Fra Hvem kommer dette Brev? —

— Fra Hds. Majestæt, saavdt jeg veed. —

— Fra Hds. Majestæt? — raabte Buckingham, i den Grad blivende bleg, at d'Artagnan frygtede for, at han skulde besvime.

Han brød Seglet.

— Hvad er det for en Rist? — spurgte han, idet han viste d'Artagnan et Sted, hvor Brevet var gjen-nemboret.

— Ah! — raabte d'Artagnan: — Det havde jeg ikke seet! Det er Greven af Wardes, der har spillet mig dette Puds, idet han stødte mig sin Kaarde i Brystet. —

— De er saaret! — spurgte Buckingham.

— Det er intet; — svarede d'Artagnan: — det er blot en ussel Skramme. —

— Barmhjertige Himmel! Hvad læser jeg! — raabte Hertugen: — Patrik, bliv her, eller rettere, opsøg Kongen, hvor han findes, og siig ham, at jeg allerunderdanigst beder ham undskyldte, at jeg i et vigtigt Anliggende har begivet mig til London. Kom, min Herre, kom! —

Dg Begge sprængte igjen tilbage til Hovedstaden.

XXI.

Grevinde Winter.

Paa Veien lod Hertugen sig underrette, ikke om Alt, hvad der var foregaaet, men om Alt, hvad d'Ar-

tagnan vidste. Idet han forbandt Det, som den unge Mand fortalte, med sine egne Grindringer, kunde han gjøre sig en temmelig nøiagtig Forestilling om Singesnes Stilling, til hvis Vigtighed forresten Dronningens Brev, saa kort det end var, gav ham Maalestokken i Hænderne. Men Det, der undrede ham meest, var, at Kardinalen, saa vigtigt det maatte være ham, at den unge Mand ikke naaede England, ei havde havt Held med at forhindre hans Reise. Til Svar paa en Uttring af Forbauselse herover fra Hertugens Side fortalte d'Artagnan ham, hvilke Forholdsregler han havde taget, og hvorledes han selv, takket være de tre Benner, som han havde maattet lade ligge saarede og blodige hist og her paa sin Bet, var sluppet derfra med det Kaardestød, der havde gjennemboret Dronningens Billet, og som han havde betalt Grevens af Wardenes med et saa frygteligt Gjengjeld. Medens den unge Mand fortalte sin Historie, som om der slet intet forunderligt var deri, betragtede Hertugen ham fra Tid til anden med forbausede Miner, som om han ikke kunde begribe, at saa stor Klogskab, Tapperhed og Hengivenhed kunde forbindes med et Ansigt, der neppe viste hen paa tyve Aar.

Hestene fore afsted som en Stormvind, og i faa Minuter vare de i London. D'Artagnan havde troet, at Hertugen, naar han kom ind i Byen, vilde sagtne sit Ridt; men det skete ikke saaledes. Han fortsatte sin flyvende Fart, uden at bekymre sig om, Hvem han kom til at ride overende. Virkelig mødte paa Veien gennem Byen to eller tre saadanne Tilfælde; men Buckingham vendte ikke engang Hovedet, for at see efter Dem, som hans Hest havde styrtet i Skarnet. D'Ar-

agnan fulgte ham, uden imidlertid at være ganske døv for de Skrig, der ledsagede dem, og hvoraf den største Deel lignede Forbandelser.

Da Buckingham traadte ind i Paladsets Gaard, sprang han af sin Hest, hvilken han, uden at bekymre sig om, hvad der blev af den, kastede Tøilen over Halsen, og lod løbe. D'Artagnan fulgte ogsaa heri hans Exempel, men dog temmelig urolig for de kostbare Dyr, hvis ædle Natur han havde lært at vurdere; men han havde dog den Trøst at see, hvorledes tre, fire Tjenere ilede til fra Stald og Kjøkken for at tage imod hans og Hertugens Løbere.

Hertugen ilede saa stærkt, at d'Artagnan neppe kunde følge ham. Han skred, uden at standse, igjennem flere Sale, der fremviste en Elegants, hvorom selv Frankrigs største Herrer intet Begreb kunde gjøre sig, og naaede endelig sit Sovegemak, der paa eengang var et Underværk af Smag og Rigdom. I Alkoven i dette Gemak fandtes en Dør, der var anbragt i Tæppet. Denne aabnede Hertugen med en lille Guldnegle, som han bar paa sin Hals i en Kjedde af samme Metal. Af Betsedenhed var d'Artagnan bleven tilbage; men i samme Dieblik, som Buckingham traadte over Tærskelen til dette Værelse, vendte han sig om, og da han saae den unge Mand løbe, sagde han til ham:

— Kom kun nærmere! Og dersom De har den Lykke at blive stød i Gds. Majestæts Nærværelse, saa fortæl hende, hvad De har seet! —

Ifølge denne Dymuntring nærmede d'Artagnan sig, og Hertugen tillukkede Døren efter dem.

Begge befandt sig i et lille Kapel, betrukket med

persisk guldbroderet Silketoi, og som klart oplystes af en Mængde Børlys. Oven over et Slags Alter, og under en Tronhimmel af blaat Fløiel, hvorfra hvide og røde Fjer vatede ned, saae Man et Portrait i naturlig Størrelse, der forestillede Anna af Østerrig, saafuldkommen ligt, at d'Artagnan maatte udstøde et Skrig af Overraskelse, da han fik Die derpaa; Billedet syntes ham ligesom at træde ud af sin Ramme, i levende Kjød og Blod og i Aandens Forherligelse.

Paa Alteret under Billedet, stod det Stui, som indsluttede Diamantsdupperne.

Hertugen nærmede sig Alteret og knælede for Portraittet, som en Præst vilde have knælet for den Korsfæstedes Billed; derpaa aabnede han Kisten.

— See, — sagde han, idet han udtog en stor Kofet af blaa Baand, der ligesom var oversaaet med Diamanter: — See, her ere disse kostbare Klenodier, med hvilke jeg havde sooret at ville begraves. Dronningen har givet mig dem; Dronningen tager dem igjen. Hendes Villie skee, som Guds, i alle Ting! —

Derpaa kyskede han hver enkelt af disse Diamantsdupper, som han var i Begreb med at stille sig ved. Men pludselig udstødte han et Forfærdelsesstrig.

— Hvad er der? — spurgte d'Artagnan urolig: — Hvad feiler Dem? —

— O, Alt er tabt! — raabte Buckingham, idet han blev bleg som en Dødning: — To af disse Stene mangle; der er kun ti tilbage! —

— Har Mylord maaskee tabt dem, eller troer De, at de ere stjæalne? —

— Man har stjæalet dem, — svarede Hertugen: — og det er Kardinalen, der har begaaet dette For-

ræderi. See blot! Baandene, hvorved de hang, ere klippede over med en Sax! —

— Maaſkee har De Miſtænkte til En eller Anden? Det kunde dog være muligt, at Personen endnu er i Beſiddelse af det Stjaalne. —

— Vent, jeg har det! — raabte Hertugen: — Den eneste Gang, jeg har baaret diſſe Diamanter var paa et Bal hos Kongen i Windſor, for otte Dage ſiden. Grevinde Winter, med hvem jeg har været uenig, nærmede ſig mig denne Aften, erindrer jeg. Denne Nærmelſe var en ſtinsyg Kvindes Hævn, jeg er vis derpaa. Siden den Tid har jeg ikke ſeet dette Fruentimmer, der er bekjendt ſom en af Kardinalens Agenter. —

— Han har altsaa Agenter overalt! — raabte d'Artaignan.

— Ja, ja viſt, ja! — ſvarede Buckingham tænderſkjærende af Brede: — Ja, han er en frygtelig Modkæmper! Men, ... naar ſkal Ballet finde Sted? —

— Næſte Mandag. —

— Næſte Mandag! Altsaa fem Dage endnu; det er længer Tid end vi behøve. Patrik! — raabte Hertugen derpaa, idet han aabnede Kapellet's Dør: — Patrik! —

Den betroede Kammertjener ſtod for ham.

— Min Juveleer og min Sekretær! —

Kammertjeneren fjernede ſig med en Hurtighed og ſtauſhed, ſom viſte hvormeget han havde vænnet ſig til at adlyde blindt hen og uden Snak.

Men endſkjøndt der førſt var bleven kaldt paa Juveleren, var dog Sekretæren den Førſte paa Stedet. Det var forreſten ganſke naturligt, da Denne boede i Paladſet. Han fandt Buckingham ſiddende foran et

Bord i Soveværelset, skrivende nogle Ordre med egen Haand.

— Hr. Jackson, — sagde han: — De maa strax gaae til Lord-Kantsleren og sige ham fra mig, at jeg ønsker disse Ordre udførte. Det er min Villie, at de blive bekendtgjorte strax paa Stedet. —

— Men, ædle Hertug, hvis Kantsleren spørger mig om de Bevæggrunde, som Deres Naade har til saa overordentlige Forholdsregler, hvilket Svar skal jeg da give? —

— At min Villie nu engang er saaledes, og at jeg Ingen har at aflægge Regnskab for mine Beslutninger. —

— Skal det samme Svar gives Hs. Majestæt, — spurgte Sekretæren smilende: — hvis han tilfældigvis skulde blive nysgjerrig efter at vide, hvorfor intet Skib maa forlade nogen af Storbritanniens Havne? —

— De har Ret, min Herre; — svarede Buckingham: — i dette Tilfælde kan han sige Kongen, at jeg har bestemt mig for Krig, og at denne Forholdsregel er min første Fjendtlighedsakt imod Frankrig. —

Sekretæren bukkede, og gik.

— Nu ere vi da sikrede fra den Side, — yttrede Buckingham, vendende sig om til D'Artagnan: — Deres Diamanterne ikke allerede have forladt Frankrig, skulle de først komme der efter Dem! —

— Hvorledes det? —

— Jeg har lagt alle Skibe under Embargo, som for Dieblisset befinde sig i Hs. Majestæts Havne, og uden særegen Tilladelse vil Ingen vove at lette Anker. —

D'Artagnan betragtede forbausset denne Mand, som brugte den uindstrænkede Magt, Kongens Tillid havde

lagt i hans Haand, i sine Kjærlighedsintriguers Tjeneste. Buckingham saae paa Udtrykket i hans Ansigt, hvad der gik for sig i ham, og smilede.

— Ja, — sagde han: — Anna af Østerrig er en virkelig Dronning. Paa et Ord af hende skulde jeg forraade mit Land, min Konge, ja selv min Gud. Hun har bedet mig om, ikke at sende Protestanterne i Rochelle den Hjælp, jeg havde lovet dem, og jeg har føiet mig dert. Jeg brød mit Løfte, men ligemeget, jeg adlød hendes Billie. Har jeg ikke modtaget den herligste Løn for min Lydighed? Det er denne, der har gjort mig værdig til at eie hendes Billed!

D'Artagnan erfarede studsende, ved hvor svage og ukjendte Traade undertiden Mennekens Liv, ja hele Folkelags Skjæbne hænger.

Han var allerdybest inde i disse Betragtninger, da Guldsmeden traadte ind. Det var en Irlænder, en i sit Fag berømt Mand, der aabent tilstod, at han ved Buckingham alene fortjente hundrede tusinde Livres om Aaret.

— Hr. D'Neilly, — tiltalte ham Hertugen: — see paa disse Dupper, og lad vide, hvormeget Stykket er værdt! —

Guldsmeden kastede et Blik paa Indfatningens zirkulige Form, beregnede derpaa Diamanternes Værdi, den ene med den anden, og svarede derpaa uden Tøven:

— Stykket har en Værdi af femten hundrede Pistoler, Mylord. —

— Hvor lang Tid kan der behøves til at gjøre to lignende; De seer, at der mangler to. —

— Otte Dage, Mylord. —

— Jeg betaler tre tusinde Pistoler for Stykket; men jeg maa have dem iovermorgen. —

— De skal faae dem, Mylord! —

— De er en herlig Mand, Hr. O'Reilly; men Dette er endnu ikke Alt. Disse Diamanter kunne ikke betroes til Nogensomhelst; de maa gjøres færdige her i Paladset. —

— Det er ganske umuligt, Mylord. Ingen uden jeg kan forfærdige dem saaledes, at Man ikke kjender nogen Forskjel mellem de gamle og de nye. —

— Saa er De min Fange, kjæreste O'Reilly, og De kan fra denne Time af ikke mere forlade Paladset. Sag Deres Bestemmelse derefter! Nævn mig heller dem af deres Svende, som De behøver, og giv mig en Fortegnelse over det Værktøi, de skulle medbringe! —

Guldsmeden kjendte Hertugen, og da han vidste, at al Modsigelse var unyttig, fandt han sig i det Uundgaaelige.

— Er det mig tilladt at underrette min Kone derom? — spurgte han.

— O, De har endog Lov til at see hende personligt, min kjære O'Reilly. Deres Fangenskab skal blive meget mildt, tro De mig; og eftersom enhver Uleilighed, Man voldter Andre, fordrer en Skadesløsholdelse, saa har De her, foruden Betalingen for de to Indfatninger, en Anviisning paa tusinde Pistoler, for at De kan glemme den Kjedsomhed, jeg forarsager Dem! —

O'Artagnan vidste ikke at komme sig af Forbauselsen over denne Minister, der med samme Ufsaaansomhed satte Mennekemasser og Millioner i Bevægelse.

Guldsmeden skrev imidlertid til sin Kone, og ovre-

sendte hende Anviisningen paa de tusinde Pistoler, med det Forlangende, at hun til Gjengjæld skulde sende ham hans duelligste Lærling, et Udvalg af Diamanter, hvis Vægt og øvrige Bestemmelser han nøiere opgav, samt det Værktøi, som var anført paa en medfølgende Liste.

Buckingham førte Guldsmeden til det Værelse, der var bestemt for ham; i en halv Time var det forandret til et fuldstændigt Værksted. Derpaa satte han en Skildvagt ved hans Dør, med Ordre til at forbyde Alle og Enhver Indgangen, undtagen hans Kammertjener Patrik. Det er unødvendigt at tilføie, at det paa den anden Side ogsaa var forbudt D'Neilly og hans Medhjælper, under nogetsomhelst Paaskud at forlade Værelset, hvori De arbejdede.

Da dette var bragt i Orden, kom Hertugen tilbage til d'Artagan.

— Nu, min unge Ven, — sagde han til ham: — Hvad kan jeg nu gjøre for Dem. Hvad ønsker De? Vi To, har De vel mærket, have for Dieblicket Naadighed over hele England. —

— En Seng, Mylord, — svarede d'Artagan: — er for Dieblicket Det, som jeg meest har Trang til. —

Buckingham overlod d'Artagan et Værelse, der stødte op til hans eget. Han vilde beholde den unge Mand i sin Nærhed, ikke fordi han havde Mistillid til ham, men for at have En om sig, med hvem han uafbrudt kunde tale om Dronningen.

En Time senere blev den Ordre bekendtgjort i London, ikke at lade noget Skib forlade engelsk Havn, som var bestemt til Frankrig, ikke engang Postskibet, som besørgede Brevene. I Alles Dine var Dette saa godt som en Erklæring af Krig imellem de to Riger.

Den næstfølgende Dag Klokken Elleve om Formiddagen, vare de to Diamantsdupper færdige, saa kunstigt eftergjorte, saa fuldkomment lige, at Buckingham ikke kunde kjende de ny fra de gamle, at selv en i Faget meget øvet Chimpar vilde være bleven skuffet.

Buckingham lod d'Artagnan strax kalde.

— Der, — sagde han: — modtag disse Diamanter, som De er kommen for at hente, og vær mit Vidne, at jeg, i denne Sag har gjort Alt, hvad menneskelig Magt formaaede. —

— Vær De rolig, Mylord, jeg skal fortælle, hvad jeg har seet! Men Deres Naade giver mig Diamanterne uden Gske? —

— Den vilde volde Dem Uleilighed. Desuden er Gsken mig nu saa meget kjærere, som jeg har den alene tilbage. De maa sige, at jeg beholder den. —

— Jeg skal berette Alt Ord for Ord. —

— Og nu, — vedblev Buckingham med et skarpt Blik paa den unge Mand: — hvorledes skal jeg nogensinde drage mig ud af Gjelden til Dem? —

D'Artagnan rødmede lige indtil op under Dinene. Han saae, at Hertugen søgte en Maade, hvorpaa han kunde faae ham til at modtage en eller anden Belønning, og den Tanke, at hans Venners og hans eget Blod skulde betales med engelsk Guld, oprørte ham i høieste Grad.

— Lad os forstaae Hinanden vel, Mylord, — svarede han: — og først rigtig vurdere Forbindtligheder, for at undgaae ethvert Misgreb. Jeg tjener Kongen og Dronningen af Frankrig, og hører til Hr. des Esfarts's Gardekompani, hvilket, ligesom hans Svogers, Hr. de Trevilles Musketeerregiment, umiddelbart staaer

i Deres Majestæters Tjeneste. Jeg har altsaa gjort hvad jeg har kunnet, for Dronningens Skyld, og Intet for Deres Herligheds. Ja, jeg maa endog tilstaae, at maaskee Intet af alt Dette var skeet, hvis jeg ikke havde ønsket at forbinde mig en vis Person, der er mit Hjertes Dame, ligesom Dronningen er Deres, Mylord! —

— Savist, — gttrede Hertugen smilende: — og jeg troer endogsaa at kjende denne „en vis Person“; det er.... —

— Mylord, jeg har ikke nævnet hende, — afbrød ham den unge Mand med Liv.

— Rigtig! — svarede Hertugen: — det er altsaa hende, som jeg bør være Tak skyldig for Deres opoffrende Hengivenhed? —

— De har sagt Sandheden, Mylord; thi netop i dette Dieblik, da der er Udsigt til Krig, seer jeg, for at tilstaae det, i Deres Naade kun en Englænder, følgelig en Fjende, som jeg endnu heller møder paa Balpladsen end i Parken ved Windsor eller i Louvres Korridorer. Dette skal isvrigt ikke forhindre mig i til Punkt og Prikke at udføre mit Grinde, og, hvis det gjøres nødvendigt, selv at lade mig dræbe under Udførelsen; men Deres Herlighed er, jeg gjentager det, ikke mere forbunden til at takke mig for Det, jeg nu har gjort for min egen Skyld ved dette vort andet Møde, end for Det, jeg gjorde for Dem, ved vort Første. —

— Vi sige hos os: „Stolt som en Skotte,“ mumlede Buckingham.

— Hos os siger Man: „Stolt som en Gaskogner.“ Gaskognerne ere Frankrigs Skotter. —

D'Artagnan hilste Hertugen, og lavede sig til at gaae.

— Men De gaaer saaledes uden Videre! ... Skilt
ten Bei?... Hvorledes? —

— Jeg havde glemt det. —

— Gud fordømme mig, Franskmændene betænke
flet intet. —

— Jeg havde glemt, at England er en De, og at
De er dets Konge. —

— Gaa ned i Havnen, opspørg Briggen „Sun-
det“, og giv Kapitainen dette Brev; han vil føre Dem
til en lille Havn, hvor Man sikkert ikke venter Dem,
og hvor almindeligviis kun Fiskerstibe løbe ind. —

— Denne Havn hedder? —

— St. Valery... Men vent dog! Naar De
kommer der, træder De ind i et usseli Bærtshuus uden
Navn og Skilt, en sand Matroskippe. De kan ikke
tage fejl; der findes alene det samme. —

— Og derpaa —?

— De forlanger Bærten itale, og nævner for ham
Ordet „Forward“. —

— Hvad betyder det. —

— Fremad; det er Løsenet. Bærten vil da give
Dem en fuldstændig optømmet Hest, og angive Dem
Veien, De har at følge; De finder tre lignende Sta-
tioner paa Deres øvrige Reise. Dersom De paa enhver
af disse vil opgive Deres Adresse i Paris, skulle de fire
Heste følge efter Dem. De kjender allerede de to af
dem, og synes at have vurderet Dem med en Liebhabers
Dine; det er de samme to, som vi rede paa forleden.
De kan troe mig paa mit Ord, at De to andre ikke ere
flettere. Alle fire Heste ere udrustede til Militærtjeneste.
Gaa stolt De end er, vil De dog sikkert ikke nægte, at

modtage en af dem, og give Deres tre Venner de tre øvrige. Det skeer alene for at de desto bedre kunne bekrige mig; Hensigten helliger Midlet, som I Franskmænd sige, ikke sandt? —

— Ja, Mylord, jeg modtager Gaven; — svarede d'Artagnan: — med Guds Hjelp skulle vi gjøre en god Brug deraf. —

— Saa giv mig Deres Haand, unge Mand! Maa-skee mødes vi snart paa Kamppladsen; men vi stilles ad som gode Venner, haaber jeg? —

— Ja, Mylord, men i det Haab, snart at blive Gjender paa Liv og Død. —

— Lad mig kun sørge derfor; De skal faae Deres Dnske opfyldt! —

— Jeg stoler paa Deres Herligheds Ord. —

d'Artagnan hilste Hertugen, og skred iilsomt ned i Havnen. Egeover for Tower fandt han det betegnede Skib, og gav Kapitainen Brevet. Denne lod det visere af Havnegouvernøren, og gif strax under Seil.

Halvtredstindstøve Skibe laa seilfærdige og ventede paa Tilladelse til at lette Anker.

Da d'Artagnan gled Side om Side langs hen med et af disse, troede han at gjenkjende Damen fra Meung, den samme, som den navnløse Adelsmand havde kaldet Milady, og som han selv havde fundet saa deilig. Smidlertid var Strømmen saa stærk, og Vinden blæste saa gunstigt, at han snart havde tabt England af syne.

Den følgende Morgen Kl. Ni, landede han ved St. Valery. Strax opsøgte han det betegnende Værtshuus, og kjendte det snart paa den Larm, der gjenlød derfra. Man snakkede om Krigen mellem England og Frankrig

som nær og uundgaaelig, og de glade Matroser havde deraf taget Anledning til at gjøre sig en lystig Dag.

D'Artagnan gjennembrød Brimlen, nærmede sig Bærten, og udtalede Ordet: „Forward“. Strax betydede Denne ham, at han skulde følge efter, gik gjennem en Dør, der vendte ud til Gaarden, førte ham til Stalden, hvor der fandtes en fuldstændig opsadlet Hest, og spurgte om han trængte til noget Andet.

— Jeg maa have at vide, — svarede d'Artagnan: — hvilken Vej jeg har at følge. —

— Herfra til Blangy, og fra Blangy til Neuschâtel. I Neuschâtel træder De af i Gæstgiverstedet „Guldharven“, giver Gæstgiveren Løsenet, og faaer der, ligesom her, en opsadlet Hest. —

— Skylder jeg Noget? — spurgte d'Artagnan.

— Alt er betalt, — svarede Bærten: — rundelig betalt. Reis lykkelig, Gud være med Dem! —

— Amen! — fuldendte den unge Mand, idet han satte sin Hest i Galop.

Fire Timer senere var han i Neuschâtel.

Han fulgte nøiagtig de givne Forholdsregler. I Neuschâtel fandt han, ligesom i St. Valery, en fuldstændig udrustet Hest, som ventede paa ham. Han vilde tage Pistolerne med sig fra den Sadel, han forlod for at anbringe dem i den, han skulde bestige. Det behøvedes ikke; den anden Sadel's Hylstere vare forsynede med lignende Pistoler.

— Deres Adresse i Paris? —

— Gardernes Hotel, Hr. des Essarts's Kompagni. —

— Godt og vel! — svarede Bærten.

— Hvilken Vej skal jeg tage? —

— Veien til Rouen, men De skal beholde Byen paa Deres høire Haand. Ved den lille Landsby Escouis skal De standse. Der findes der kun eet Herberge „den franske Daler“. Døm det ikke efter dets Udseende. De vil i dets Stald finde en Hest, der er ligesaa god som denne. —

— Er Løsenet det samme? —

— Ganske det samme. —

— Farvel, Mester! —

— Lykkelig Reise, ædle Herre! Trænger De ellers til Noget? —

D'Artagnan gav med Hovedet et benægtende Svar, og sprængte afsted. I Escouis fandt den samme Scene Sted; han traf her en ligesaa forekommende Bært, en frisk og udholdet Hest, afgav sin Adresse her, ligesom han havde gjort de andre Steder, og fortsatte sin Reise med uforandret Ilsomhed. I Pontoise skiftede han Hest for sidste Gang, og Kl. 9 red han i fuld Galop ind i Hr. de Treville's Gaard.

Han havde redet næsten tredstundstyve franske Mil i tolv Timer.

Hr. de Treville modtog ham, som om han havde seet ham endnu samme Morgen; kun var hans Haandtryk noget fastere end sædvanligt. Han forkyndte ham, at Hr. des Essarts Kompagni var paa Vagt i Louvre, og at han kunde begive sig paa sin Post.

XXII.

Charakterdansen „La Merlaison.“

Den følgende Dag talede Man i Paris ikke om Andet end om det Bal, som Byens Magistrat gav Kongen og Dronningen, og hvorved Deres Majestæter skulde udføre den berømte Charakterdands, „La Merlaison“, som Kongen yndede fremfor alle andre.

Hele otte Dage iforveien havde Man i Virkeligheden paa Raadhuset gjort Forberedelser til denne festlige Aften. Stilladser og Tribuner vare opførte, hvorpaa de indbudne Damer skulde tage Plads; Salene vare smykkede med to hundrede Kjæter af det hvideste Vox, en for de Sider uhørt Luxus; endelig havde Man bestilt tyve Musikanter og tilstaaet dem en Betaling, der var dobbelt saa høi, som den sædvanlige, i Betragtning af, som det hed sig, at de skulde spille hele Natten.

Kl. Ti om Morgenen indfandt sig Hr. de la Coste, Fændrik ved Kongens Garde, fulgt af to Gefreidere og af flere Livbueskytter, hos Byskriveren, hvis Navn var Clement, for at udbede sig alle Nøglerne til Dørene, Bærelserne og øvrige Gjemmer paa Raadhuset. Nøglerne bleve strax overleverede; enhver af dem bar et tydeligt Adskillelsesmærke, og fra dette Dieblik af at regne, var Bevogtningen af alle Døre og Udgange betroet til Hr. de la Coste.

Klokken Elleve kom Gardeskapitain Dufallier med halvtredstindstyve Bueskytter ¹⁾, som strax fordeeltes

¹⁾ Soldaterne af denne Livvagt beholdt Navn af Bueskytter endnu meget lang Tid efter at de havde optaget Brugen af Skydegeværer. Dvers. Anm.

omkring paa Raadstuen ved de Døre, som vare dem anviste.

Klokken Tre kom to Kompagnier Gardister, det ene af Franskmænd, det andet af Schweizere. Kompagniet af indfødte Soldater var i lige Forhold sammensat af Hr. Dusallier's og af Hr. des Essarts's Gardister.

Klokken Sex om Aftenen begyndte de Indbudne at komme. Eftersom de kom, fik de Plads i den store Sal, paa de omtalte Tribuner.

Klokken Ni indtraf den første Præsidents Gemalinde. Eftersom denne Dame var den vigtigste Person næst efter Dronningen, blev hun modtaget af Byens Embedsmænd, og ført ind i en Loge, der var ligeover for den, som Dronningen skulde indtage.

Klokken Ti frembar Man en Forfriskning af Konstiturer, der var bestemt for Kongen, i den lille Sal ved Siden af St. Johannis-Kirken, ligeoverfor Stadens Sølv-Buffet, som blev bevogtet af fire Bueskytter.

Ved Midnat hørte Man høre Skrig og talrige lydelige Bisalds-krig; det var Kongen, som gik igjennem Gaderne, der førte fra Louvre til Raadhuset, og som overalt vare oplyste med farvede Lamper.

Strax begave sig Raadmændene og Borgemeesterne i deres lange Klædes Salarer med en forudskikket Lektorskare af ti Politilieutenanter, selv holdende hver sin Fakkell i Haanden, paa Veien for at gaae Kongen imøde. De traf sammen med ham ved den store Trappe, hvor Kjøbmændenes Formand bevidnede Hs. Majestæt den Glæde, som Alle følte over hans naadige Nærværelse. Kongen svarede med en Undskyldning for sit sildige Komme, hvortil han imidlertid angav Kardinalen som

Varsag, da denne havde opholdt ham indtil Kl. Elleve med at tale om Statsfager.

Hs. Majestæt, i Ceremonidragt, var ledsaget af Hs. kongelig Høihed, Monsieur, Hertugen af Longueville, Greven af Soissons, Storprioren, Hertugen af Elbeut, Greven af Harcourt, Greven af La Roche-Guyon, af Hr. de Biancourt, Hr. de Baradas, Greven af Gramail og Ridderen af Souveray.

Enhver bemærkede, at Kongen var forstemt og adspredt. Et Kabinet var sat istand for Hs. Majestæt og et andet for Monsieur; i begge disse Kabinetter fandtes der Maskedragter. Dronningen og Fru Præsidentinden havde Man viist samme Opmærksomhed. Herzerne og Damerne af Ds. Majestæters Følge maatte enes To og To om de Paaklædningsværøelser, som vare bestemte for disse mere underordnede Notabiliteter.

Førend Kongen traadte ind i sit Kabinet, bad han, om naar at blive underrettet derom, naar Kardinalen var indtruffen.

En halv Time efter Kongens Ankomst lode nye Jubelraab; disse antydede Dronningens Nærmølse. Raadsherrerne bare sig ad ligesom tidligere, og gik deres høie Gæst imøde, med en Adventgarde af Politillieutnanter.

Dronningen traadte ind i Salen. Man bemærkede, at hendes Miner bare Præg af Forstemthed, ligesom Kongens, og at hun overhovedet saae noget angreben ud.

I samme Dieblø, som hun indtraadte, droges et lille Forhæng for en Tribune, som hidtil havde været skjult, tilside, og Kardinalen viste sit blege Ansigt. Han var klædt som spansk Ridder; hans Dine fæstede sig paa

Dronningens, medens et Smil af skrækkelig Glæde gik over hans Læber: Dronningen havde jo ikke de bevidste Diamanter.

Dronningen tøvede noget, for at modtage Embedsmændenes underdanige Hylдинг, og besvare Damernes Hilsener.

Pludselig viste sig Kongen og Kardinalen ved en af Salens Døre. Kardinalen talte ganske sagte med Hs. Majestæt, og Denne var meget bleg.

Kongen gjennembrød Skarerne, og nærmede sig Dronningen uden Maske, Baandene paa hans Bams neppe bundne, og tiltalte hende i en lidenskabeligt bevæget Tone:

— Madame, hvorfor, om det behager Dem at svare, har De ikke smykket Dem med de omtalte Diamantsdupper, endskjøndt De vidste, at det vilde have været mig behageligt at see dem? —

Dronningen lod sit Die løbe om i Kredsen, og saae bag ved Kongen Hs. Eminents Kardinalen, der smilede med djævelsk Skadefryd.

— Sire, — svarede Dronningen ængstlig: — fordi jeg frygtede for, at de i denne Brimmel af Mennesker skulde komme til Skade. —

— De har gjort Uret, Madame. Jeg har givet Dem denne Foræring, for at De skulde pynte Dem dermed. Jeg gjentager det; De har gjort ilde deri. —

Kongens Stemme skjæbde af Brede. Alle opspilede forbausede deres Dine og Drer, uden egentlig at vide, Hvad der foregik.

— Sire, — svarede Dronningen: — jeg skal sende Bud til Louvre efter dem, for at Ds. Majestæt kan see Deres Dnske opfyldt. —

— Gjør det, Madame, gjør det, og saa snart, som muligt; om en Time begynder Dandsen. —

Dronningen boiede sig til Tegn paa sin Eydighed; og fulgte Damerne, som skulde ledsage hende til hendes Kabinet.

Kongen havde strax igjen begivet sig tilbage til sit.

I Salen herskede der et Dieblisks Uro og Forvirring.

Alle Tilstedeværende havde kunnet mærke, at der var foregaaet noget Usædvanligt mellem Kongen og Dronningen; men Begge havde talt saa sagte, at Ingen havde hørt Noget, efter som Urbødigheden havde holdt Alle tilbage i nogle Skridts Afstand. Violinerne udsendte nu deres gjennemtrængende Toner; men Ingen hørte dem.

Kongen kom først ud af sit Kabinet; han bar det meest glimrende Jagtkoustume, og Monsieur samt de øvrige Herrer vare klædte som han. Det var netop den Dragt, som Kongen elskede høiest, og hvori Ludvig den Trettende i Virkeligheden saae ud som sit Lands første Adelsmand.

Kardinalen nærmede sig Kongen, og tilstillede ham en Kiste. Kongen aabnede den, og fandt to Diamantsdupper, indfattede i Guld.

— Hvad betyder Dette? — spurgte han Kardinalen.

— Intet, — svarede Denne: — Intet uden at De, Sire, hvis Dronningen har Diamantsdupperne, hvorpaa jeg dog meget tvivler, maa tælle dem med Opmærksomhed. De vil da kun finde ti, og har Ret til at spørge Gds. Majestæt, Hvo der vel kan have fravendt hende de to Diamantsdupper, som befindes i Deres Besiddelse. —

Kongen betragtede Kardinalen som for at spørge ham. Men han fik ikke Tid til at udtale noget Ord; et Beundringsraab lød fra Alles Munde. Dersom Kongen havde Udseende af at være sit Lands første Adelsmand, var Dronningen uden Modsigelse den skønneste Kvinde i hele Frankrig.

Unægtelig klædte hendes Dragt som Jægerske hende beundringsværdigt. Hun bar en Filtthæt med blaa Fjer, en Kjole af perlegraat Floil med Besætning af glimrende Diamantsagrafer, og et Skjort af blaat Silke, broderet med Sølv. Paa hendes venstre Skulder glimrede Diamantsdupperne, befæstede ved Hjælp af en Sløise, der havde samme Farve som Skjort og Fjer.

Kongen skjævede af Glæde, og Kardinalen af Brede. Hs. Majestæt nærmede sig Fru Præsidentinden, med hvem han skulde dandse, og Hs. Høihed Monsieur Dronningen.

Man indtog Pladsene, og Dandsen begyndte.

Kongen figurerede ligeover for Dronningen, og hver Gang han kom hende forbi, opslugte han med sine Blik Diamanterne, forgjæves bestræbende sig for at tælle dem. En kold Sved bedækkede Kardinalens Pande.

Dandsen varede en Time; den havde sexten Tourer. Da den var endt, førte under Mængdens høie Bifaldsraab enhver Herre sin Dame tilbage til hendes Plads. Men Kongen benyttede sig af sin Forret, at slippe sin Dame, hvor han vilde, og gik rast hen imod Dronningen.

— Jeg takker Dem, Madame, — sagde han til hende: — for den Beredvillighed, hvormed De har imødeføjet mine Ønsker; men jeg troer, at der mangler to Dupper, som jeg her overleverer Dem. —

Med disse Ord overgav han Dronningen de to Dupper, som Kardinalen havde tilstillet ham.

— Hvorledes, Sire! — raabte Dronningen, spillende den Overraskede: — De giver mig endnu to til? Men det vil udgjøre fjorten i Alt! —

Kongen gav sig til at tælle, og i Virkeligheden fandtes der tolv Diamanter paa Hds. Majestæts Skulder.

Kongen kaldte paa Kardinalen.

— Hvad betyder Dette, min Hr. Kardinal? — spurgte Kongen i en streng Tone.

— Det betyder, Sire, — svarede Kardinalen: — at jeg ønskede at gjøre Hds. Majestæt en Gave med disse to Diamanter; da jeg ikke turde tilbyde hende Dem selv, har jeg valgt denne Udvei. —

— Og jeg — svarede Anna af Østerrig med et Smil, som viste, at hun ikke lod sig føre bag Lyset ved dette findrige Galanteri: — Og jeg er Ds. Eminents saa meget større Tak skyldig, som jeg er overbevist om, at disse to Diamanter alene ere komne Dem lige saa dyrt at staae, som alle de andre tolv Hs. Majestæt, min Gemal. —

Derpaa hilste Dronningen Kongen og Kardinalen, og begav sig tilbage til det Gemak, hvor hun havde paaflædt sig, og hvor hun igjen skulde afføre sig Dragten.

Den Opmærksomhed, hvilken vi fra Begyndelsen af dette Kapitel have været nødte til at skjænke de høie Personer, som vi have indført paa Scenen, har et Dieblif fjernet os fra den Person, hvem Anna af Østerrig skyldte den uhorste Triumph, hun nylig havde faaet over Kardinalen; en Person, som blændet, upaaagtet, fortabt i en Skare, der havde sammentrængt sig ved en af Dørene, betragtede denne Scene, der alene var forstaaelig

for fire Personer: Kongen, Dronningen, Hs. Eminents og ham selv.

Dronningen var vendt tilbage til sit Værelse, og D'Artagnan var i Begreb med at fjerne sig, da han mærkede, at Man sagte berørte hans Skulder. Han vendte sig, og saa et ungt Fruentimmer, der gav ham Segn til at følge efter. Denne unge Dame bar en sort Fløiels Maske for Ansigtet; men uagtet denne Forholdsregel, der desuden ogsaa snarere var taget for alle Andres end for hans Skyld, gjenkjendte han øieblikkeligt sin sædvanlige Førerinde, den flygtig-lette, aandfulde Madame Bonacieux.

Den foregaaende Aften havde de neppe seet hinanden hos Schweizeren Germain, hvor D'Artagnan havde sat hende Stevne. Den Hast, som det unge Fruentimmer havde for at underrette Dronningen om Sendebudets lykkelige Tilbagekomst, gjorde, at de to Elskende neppe fik Tid til at verle nogle Ord. D'Artagnan fulgte altsaa Madame Bonacieux, bevæget af en dobbelt Eidskab, Kjærlighed og Nysgjerrighed. Paa hele Veien og efter som Korridorerne bleve mere tomme forsøgte han bestandig at standse sin Elskerinde, gribe hende, for at betragte hendes Ansigt, om end kun for et Dieblit; men let og væver som en Fugl-smuttede hun ham stedse ud af Hænderne, og naar han vilde tale, paamindede hendes Fingre, der med en allerkjæreste bydende Gebærde blev lagt paa hendes smukke Mund, ham uafsladeligt om, at han var undergoven en Magts Vilkaarlighed, som han blindt hen maatte adlyde, uden at tillade sig endog den mindste Klage. Endelig aabnede Madame Bonacieux, efter flere Minuter at have ført ham igjennem Gangene paa Kryds og Tværs, en Dør, og førte den unge Mand

Ind i et Kabinet, som var aldeles mørkt. Der gav hun ham nok et Tegn til at tie stille, og aabnede en Indgang, der fandtes under Tapetet, som var gjennemsigtigt nok til at udbrede et temmeligt stærkt Lys. Madame Bonacieux var forfunden.

D'Artagnan forblev et Dieblig ubevægelig, og spurgte sig selv, hvor han var; men snart tilkjendegav ham en Lysstraale, som gled igjennem det mørke Bærelse, den varme og parfumerede Luft, som strømmede ham imøde, to eller tre Fruentimmers Samtale, der førte et ligesaa ærbødigt som udvalgt Sprog, men især Ordet Majestæt, som oftere blev gjentaget, at han uden al Tvivl befandt sig i et Gemak, der stødte op til Dronningens.

Den unge Mand holdt sig i Skyggen og ventede.

Dronningen lod til at være glad og lykkelig, til stor Overraskelse for de Personer, der omgave hende, hvilke vare vantede til stedse at see hende sorgfuld. Hun angav som Aarsag til denne fri og glade Følelse Festens Skjønhed, den Fornøielse, som Dandsen havde beredt hende, og, eftersom det ikke er tilladt at modsigge Dronningen, enten hun saa leer eller græder, overbøde alle Damerne hinanden i at rose den høitvise Magistrats betimelige Galanteri.

Endskjøndt D'Artagnan ikke kjendte Dronningen, adskilte han dog snart hendes Stemme fra de andre Damers, først ved et let Anstrøg af fremmed Akcent senere ved det Bydende, som alle Herskeres Ord paa naturlig Maade bære Præget af. Han hørte, hvorledes hun nærmede og atter fjernede sig fra den aabne Dør; to eller tre Gange saae han endog Skyggen af et Legeme, der traadte iveien for Lyset. Pludselig

Kom en Haand og en Arm af beundringsværdig Svøidhed og Formskjønhed frem fra Tapetet; d'Artagnan begreb, at dette var hans Belønning; han kastede sig paa Knæ, greb Haanden, og trykkede ærbødigt sine Læber derpaa. Atter trak den sig tilbage, efterladende i hans Hænder en Gjenstand, som han kjendte at være en Ring; Døren lukkedes, og han befandt sig i fuldkomment Mørke.

D'Artagnan sat Ringen paa Fingeren, og ventede paa ny; det var aabenbart, at Alt ikke var endt endnu. Efter Erkjendtlighedens Belønning maatte Kjærlighedens komme. Vel var Charakterdandsen endt, men Ballet var alligevel neppe begyndt. Man spiste til Aften Kl. Tre, og Uhret paa St. Johannes-Kirken havde allerede for nogen Tid siden slaaet tre Kvarteer.

Lidt efter Lidt formindskedes Larmen af Stemmerne i Sideværelset; Man hørte, at dets Beboere fjernede sig. Døren til Kabinettet, hvor d'Artagnan var, aabnede sig, og Madame Bonacieux traadte rask ind.

— Har jeg Dem da endelig! — raabte d'Artagnan.

— Stille! — bad den unge Kone, idet hun lagde sin Haand paa hans Mund: — Stille, gaa bort herfra, ad samme Vej, som De kom! —

— Men naar faaer jeg Dem at see! — raabte d'Artagnan.

— En Billet, der venter Dem hjemme, skal sige Dem det. Fjern Dem nu! —

Med disse Ord aabnede hun Døren ud til Korridoren, og stødte d'Artagnan ud af Kabinettet.

D'Artagnan adlød som et Barn, uden Modstand

og uden nogen Indvending, Beviis nok for, at han var alvorlig forelsket.

XXIII.

Stevnemødet.

D'Artagnan naaede sit Logi i fuldt Løb; endstjøndt Kl. var Tre om Natten, og han havde de mistænkeligste Kvarterer i Paris at passere, havde han, mærkeligt nok, ikke et eneste uheldigt Sammentræf. Man veed, at der gives en egen Guddom for Drukkenbolde og — Forelskede.

Han fandt Gangdøren halvt aaben, steg op ad Trappen, og bankede sagte paa Døren, paa en vis betegnet Maade, der var bleven aftalt mellem ham og hans Sjener. Planchet, som han to Timer tidligere havde sendt hjem fra Raadhuset, med Befaling at vente paa ham, kom og aabnede Døren.

— Har Nogen bragt et Brev til mig? — spurgte D'Artagnan med levende Utaalmodighed.

— Ingen har bragt noget Brev, kjære Herre; — svarede Planchet: — men der er kommen et ganske paa egen Haand. —

— Hvad vil det sige, Dumrion? —

— Det vil sige saa meget som at jeg, uagtet jeg bærer Nøglen til Deres Bærelser hos mig, og denne Nøgle intet Dieblit har forladt min Komme,

dog har funden et Brev paa det grønne Bordtæppe i Deres Sovværelse. —

— Hvor er det? —

— Jeg har ladet det ligge paa det Sted, det selv har valgt sig; det gaaer aldrig rigtig til, naar Breve saaledes komme spadserende af sig selv. Der- som Vinduet havde været aabent eller blot havde staaet paa Klem, vilde jeg endda have ladet det være hvad det er; men jeg forsikker, at Alt har været herme- tisk lukket. Tag Dem iagt, naadige Herre; der stik- ker ganske sikkert noget Hereri under! —

Imidlertid var Blanchet's Herre styrtet ind i Kam- meret, og havde aabnet Brevet. Det var fra Ma- dame Bonacieux, og var affattet i følgende Ord:

— Man føler sig Dem forpligtet og ønsker at takke Dem. Indfind Dem iasten i St. Cloud, lige for Pavillon, som findes ved Hjørnet af Hr. d'Estrees's Huus. C. B. —

Under Læsningen af dette Brev følte d'Artagnan sit Hjerte udvide sig og sammensnøres af denne søde Krampe, som verelviis er alle Elsternes Fryd og Smerte.

Det var det første Kjærlighedsbrev, han modtog, det var den første Gang, der var tilstaaet ham et Stevnemøde. Hans glædedrukne Hjerte var nær ved at blive afmægtigt paa Tærskelen til dette jordiske Pa- radiis, som Man kalder Kjærlighed.

— Nu, Kjære Herre, — spurgte Blanchet, som havde iagttaget hvorledes d'Artagnan verelviis blev rød og bleg: — har jeg ikke gjættet rigtigt, at dette Brev indeholder en eller anden fatal Historie.

— Du tager feil Blanchet, og for at Du kan

faae Troen i Hænderne, har Du her en Daler, som Du skal drikke op paa mit Velgaaende.

— Jeg takker Dem for Daleren, naadige Herre, og skal nøiagtigt følge Deres Befaling, men ligesuldt er det sandt, at Breve, som saaledes komme ind gennem lukkede Døre.... —

— Falde ned fra Himlen min Ven, fra Himlen, siger jeg Dig! —

— De har altsaa Grund til at være fornøiet? — spurgte Blanchet.

— Min Kjære Blanchet, Du kan ikke opvise noget lykkeligere Menneske end mig. —

— Maaskee kan jeg endog drage den Nytte af min naadige Herres Lykke, at jeg faaer Lov til at gaae hen at lægge mig? —

— Vær saa god, min Ven, gaa kun! —

— Alle Betsignelser falde fra Himlen ned over Dem; men alligevel er og bliver det sandt, at dette Brev..... —

Dg Blanchet fjernede sig med en Kysten paa Sovedet, og en tvivlsom Mine, som d'Artagnan's Mundhaandethed ikke ganske havde formaaet at udlette.

Da d'Artagnan var bleven ene, læste han atter og atter den dyrebare Billet; derpaa kysede han vel tyve Gange de betydningsfulde Skrifttræk, som hans smukke Elskerindes Haand havde betroet Papiret. Endelig lagde han sig, sov ind, og drømte guldne Drømme.

Kl. Syv næste Morgen stod han op, og kaldte paa Blanchet, som endelig viste sig med et Ansigt, der endnu ikke fra Gaarsdagens Urolighed fuldkomment atter havde lagt sig i de gamle Folder.

— Blanchet, — sagde d'Artagnan til ham: —

jeg bliver maaskee hele Dagen ude; Du er Din egen Herre indtil Kl. Syv taften. Men ved denne Tid maa Du holde Dig beredt med tvende Heste. —

— Nu, — svarede Planchet: — det lader virkelig til, at vi endnu ikke tilstrækkeligt have faaet et revent Skin. —

— Du tager Din Karabin og Dine Pistoler! —

— Sagde jeg det ikke nok? — raabte Planchet:

— Jeg tænkte det strax, det forherede Brev! —

— Vær Du kun ganske rolig, Du Tosse; her er kun Tale om et Lystparti? —

— Ja, af samme Art som forleden, en Lystreise, hvorved det regner med Blykugler, medens Fodangler vore frem af Jorden! —

— Nu vel, min gode Hr. Planchet, er De bange, kan De jo blive hjemme! Jeg vil heller reise ene, end at have en Ledfager, hvis Tænder og Knæ slaa Tappenstreg. —

— De gjør mig Uret, naadige Herre! Det forekommer mig, som om De alt tidligere har seet mig arbejde med Musket og Klinge. —

— Du har Ret; men jeg troede, at Du havde opbrugt alt Dit Mod paa eengang. —

— De vil nok ved Leilighed faae at see, hvor meget jeg har tilovers. Jeg beder Dem, kjære Herre, blot om ikke at ødsle for stærkt dermed, for at det kan vare desto længer. —

— Kan Du raade over en passende Portion till iaften? —

— Jeg tænker det nok. —

— Saa gjør jeg Regning paa Dig. —

— Til den bestemte Tid skal jeg være færdig.

Men jeg troede, at Herren blot havde een Hest i Hotellet's Stalde? —

— Maaskee er der for Dieblicket kun een; iaf-
ten vil der være fire. —

— Det lader altsaa til, at vor sidste Rejse har
været i Remonte-Forretninger? —

— Netop! — svarede d'Artagnan, idet han fjer-
nede sig, med en Gebærde, der skulde indskærpe Plan-
chet Sausshed og Lydighed i Tjenesten.

Hr. Bonacieux stod i Døren. D'Artagnan's Hen-
sigt var at gaae rask forbi, uden at tale til den ær-
lige Kræmmer; men Denne hilste ham saa venligt
og forekommende, at Leieren ikke alene var nødt til
at hilse igjen, men ogsaa til at indlede en Samtale
med ham.

Intet er desuden billigere, end at d'Artagnan
viste en Smule Nedladdenhed mod en Mand, hvis Rone
havde sat ham Stevne samme Aften i St. Cloud,
ligefor Hr. d'Estrees's Havepavillon; han nærmede sig
ham derfor med den meest elskværdige Mine, han var
Herre over.

Talen faldt naturligviis paa den stakkels Mand's
Indespærring. Hr. Bonacieux, som var uvidende om,
at d'Artagnan havde hørt hans Samtale med den
Ubekjendte fra Meung, fortalte den unge Mand de
Forfølgelser, han havde lidt af Uhyret, Hr. de Cass-
man, hvem han i hele sin Fortælling søgte at skildre
som Kardinalens Bøddel, idet han vidtløftigt udbredte
sig over Bastillen, Lænker, Stænger og Laase, de
utallige velforbarede Døre og Lusthuller, om Gittere
og Torturredskaber.

D'Artagnan hørte paa alt Dette med en Engels

Taalmodighed; da Hr. Bonacieux havde endt, spurgte han i en ligegyldig Tone:

— Og har De faaet at vide, Hvem der havde bortført Deres Kone? Jeg har ikke glemt, at det netop var denne ubehagelige Omstændighed, der skaffede mig Vren af Deres Bekjendtskab. —

— Ah, — svarede Hr. Bonacieux: — Man har taget sig vel iagt for at sige mig det, og min Kone har svoret ved den høieste Gud, at hun ikke vidste det. Men De, — vedblev han i en godmodig og uskyldig Tone: — hvor har De været de sidste Dage? Jeg har hverken seet Dem eller Deres Venner, og det er vel neppe paa Paris's Steenbro, tænker jeg, at De har samlet alt det Støv, som Planchet igaar børstede af Deres Støvler. —

— Deri har De Ret, min kjære Hr. Bonacieux, vi have gjort en lille Reise sammen, mine Venner og jeg. —

— Langt bort? —

— Ret, min Gud, nei! Kun henved fyrretyve Mill. Vi have ledsaget Hr. Athos til Badet i Forges; mine Venner er bleven hos ham. —

— Og De er vendt tilbage af visse Grunde, ikke sandt? — spurgte Bonacieux, idet han stræbte at give sit Ansigt et siffigt Udtryk: — En smuk Karl som De faaer ikke længe Permission af sin Elskerinde, og Man har længselsfuldt ventet Dem i Paris — har jeg truffen det? —

— Min Tro! — svarede leende den unge Mand: — jeg tilstaaer Dem det gjerne, min kjære Hr. Bonacieux, da jeg seer, at Man ikke kan stufte Dem. Ja, Man ventede mig, og det utaalmodigt, forskræker jeg Dem. —

En let Sky gled over Bonacieurs Pande, men saa flygtigt, at d'Artagnan ikke mærkede det.

— Og De kan naturligviis vente Lønnen for Deres Følgagtighed? — vedblev Kræmmeren med en svag Skjælven i Stemmen, hvilken d'Artagnan ligesaa lidt bemærkede, som den lette Sky, der i Forbigaaende et Dieblik tidligere havde formørket den værdige Persons Ansigt.

— Na, gjør Dem dog ikke selv saa hellig! — svarede d'Artagnan leende.

— Nei, — svarede Bonacieur: — jeg spørger kun derom, for at faae at vide, om De iaften kommer tilde hjem. —

— Men hvortil dette Spørgsmaal, min kjære Vært? Har De isinde at sidde oppe indtil jeg kommer? —

— Nei Sak! Grunden er, at jeg siden min Fængsling og siden det Tyveri, der blev begaaet hos mig, bliver forskrækket hver Gang jeg hører Døren gaae, og især om Natten. For Pokker, De maa vel erindre, at jeg er en fredelig og frygtsom Borgermand! —

— Nu, saa beder jeg Dem da være ganske rolig, om jeg skulde komme hjem Kl. Et, Kl. To eller Kl. Tre inat; det maa ikke engang forurolige Dem, om jeg skulde blive ude endog hele Natten! —

Denne gang blev Bonacieur ganske bleg, og d'Artagnan kunde umuligt Andet, end at bemærke det; han spurgte, Hvad der fælede ham.

— Glet Intet, — svarede Bonacieur: — Siden de Uheld, jeg har lidt, er jeg underkastet Tilfælde, der gribe mig pludseligt og stærkt; det er blot en Gysen, som gjennemfarer mine Lemmer. Bryd Dem

ikke derom, De, der ikke har Andet at tænke paa end at være lykkelig. —

— Ja Sysselsfattelse har jeg nok af, og lykkelig er jeg. —

— Ikke endnu; har De ikke selv sagt, at De maatte vente til Aften? —

— Jo, men denne Aften er, Gud ske Lov, nær. Maaskee venter De fasten med ligesaa stor Utaalmodighed som jeg; Madame Bonacieux besøger maaskee sin Egtfælles Bopæl? —

— Madame Bonacieux er ikke fri fasten; — svarede Egtemanden alvorlig: — hendes Tjeneste fængsler hende til Louvre. —

— Desto værre for Dem, min kjære Vært; det gjør mig ondt paa Deres Begne. Naar jeg selv er lykkelig, ønsker jeg, at hele Verden er det; men det lader til, at Dette er umuligt! —

Dg den unge Mand fjernede sig med en Bletter over denne sidste Spøg, hvilken, som han tænkte, alene han kunde begribe.

— God Fornøielse! — svarede Bonacieux i en Grastone.

Men d'Artagnan var allerede altfor langt borte til at kunne høre ham, og havde han endog hørt hans Ord, vilde han i den Stemning hvori han var, dog ikke have lagt videre Mærke dertil.

Han begav sig til Hr. de Trevilles Hotel; hans Bifit den foregaaende Dag havde, som Man erindrer, været meget kort og mangelfuld paa Forklaringer.

Han fandt Hr. de Treville i sit bedste Lune. Kongen og Dronningen havde vist ham udmærket Artighed paa Ballet. Til Gjengjeld havde Kardinalen rig-

tignok været meget frastødende; allerede Al. Et havde han trukket sig tilbage under Paaskud af Ildebefindende. Deres Majestæter vare derimod forblevne paa Ballet til Al. Ser om Morgen.

— Lad os nu tale om Dem, min unge Mand! — vedblev Hr. de Treville, idet han sagtnede sin Stemme og med Dinene gjennemspejdede alle Børelsets Kroge, for at forsikre sig om, at de vare ganske ene: — thi det er aabenbart, at Deres lykkelige Tilbagekomst staaer i nær Forbindelse med Kongens Glæde, Dronningens Triumph, og Kardinalens Ydmygelse. Det gjælder om, at være paa sin Post. —

— Hvad har jeg vel at frygte, — svarede d'Artagnan: — saalænge jeg har den Lykke at nyde Os. Majestæters Yndest? —

— Alt, troe Dem mig! Kardinalen er ikke den Mand, der glemmer, at Man har holdt ham for Nar, førend han har affluttet Regnskabet med Den, der har holdt ham for Nar, og jeg troer ikke at være ganske ubekjendt med den Person, som har været baade heldig og uheldig nok til at sætte Hs. Eminents en Børnæse paa. —

— Troer De da, at Kardinalens Anelser ere paa ligesaa god en Vej som Deres, og at han i mig kjender Den, der har været i London? —

— For Satan! — De har været i London! Er det da fra London, at De har bragt den smukke Diamant med Dem, som glimrer paa Deres Finger? Sag Dem iagt, min kjære d'Artagnan! En Foræring fra Fjendehaand bringer aldrig Lykke! Gives der ikke et latinsk Vers derom? Vent dog....! —

— Jo vist er der; — svarede d'Artagnan, som al-

drig havde kunnet faae selv de første Begyndelsesgrunde ind i Hovedet, og som ved sin Uvidenhed ofte nok havde bragt sin Lærer i Fortviølelse: — der maa vel sagtens gives et Vers om den Ting med. —

— Uden al Tvivl; — vedblev Hr. de Treville, som havde et svagt Anstrøg af Videnskabelighed: — Hr. de Benferade citerede det for mig forleden Dag. Vent blot . . . ! — Ah, her er det:

— — — — Timeo Danaos et dona ferentes.

Og Dette siger saa meget som: Frygt for at modtage Foræringer af en Fjende! —

— Denne Diamant har aldrig været i Fjendens Hænde, min Herre; den kommer fra Dronningen! —

— Fra Dronningen! O, o! — raabte Hr. de Treville: — I Sandhed, det er en kongelig Diamant, som er tusinde Pistoler værd mellem Brødre? Ved Hvem har Dronningen tilstillet Dem denne Foræring? —

— Hun har selv givet mig den. —

— Hvor? —

— I det Bærelse, der støder til Gemakket, hvori hun iastes skiftede Toilette. —

— Hvorledes? —

— Idet hun gav mig sin Haand at kysse. —

— De har kysset Dronningens Haand? — raabte Hr. de Treville, idet han betragtede d'Artagnan.

— Hds. Majestæt har været saa naadig at tilstaae mig denne Gunstbeviisning. —

— Og det i Nærværelse af Vidner! Hvilken Uforsigtighed, mageløs Uforsigtighed! —

— Nei, høie Herre, berolige Dem; Ingen har seet det, — svarede d'Artagnan. Og han fortalte Hr. de Treville, hvorledes Sagen var gaaet til.

— O, de Kvinder, de Kvinder! — raabte den gamle Soldat: — Jeg gjenkjender Dem paa Deres romantiske Indbildningskraft; Alt, hvad der smager af Hemmelighedsfuldhed, henrykker dem. De har altsaa seet hendes Arm, og Intet videre? De kunde altsaa møde Dronningen uden at gjenkjende hende, og hun dem, uden at vide, Hvem De er? —

— Dog, ved Hjælp af denne Diamant.... — indvendte den unge Mand.

— Hør engang — afbrød ham Hr. de Treville: — ønsker De, at jeg skal give Dem et Raad, et godt Raad, en Vens Raad? —

— De vilde derved bevise mig en Gæde, naadige Herre, — svarede d'Artagnan.

— Saa gaa hen til den første den bedste Juveler og sælg denne Diamant for hvad der bydes dem for den; han maa være meer end en Jøde, hvis han byder under ottehundrede Pistoler*). Pistolerne have intet Navn, unge Mand, men denne Ring har et, og dertil et skrækkeligt, der kan bringe den Person i Fare, som bærer den. —

— Sælge denne Ring, en Ring, som er skjænket mig af min Dronning! — Aldrig! — raabte d'Artagnan.

— Saa vend dog i det Mindste Stenen indad, stakkels Nar; thi Man veed ret vel, at en Junker fra Gaskogne ikke finder slige Edelstene i sin Moders Pyn-testriin. —

---

*) Udtrykket „Pistol“ antyder i vor Tid alene en Pengeværdi, ikke nogen Mønt; Guld-Pistolen kan beregnes til mindst 20 Francs, circa 7 Rbd.

— De troer altsaa virkelig, at jeg har Noget at frygte? — spurgte d'Artagnan.

— Ja i den Grad, min unge Herre, at Den, der falder isøvn paa en Mine, hvis Lunte alt er tændt, maa ansees for at være i Sikkerhed i Sammenligning med Dem. —

— Det var dog forbandet! — svarede d'Artagnan, hvem den bestemte Tone, hvori Hr. de Treville talte, begyndte at forurolige: — Og Hvad skal jeg da gjøre? —

— Stedsse og altid være paa Deres Post. Kardinalen har en god Sukommelse og en lang Arm. Troe De mig; han spiller Dem et Puds! —

— Men hvori skulde det bestaae? —

— Ei, hvorledes kan jeg vide det? Har han ikke til sin Tjeneste hele en ond Lands snedige Dpfindsomhed? Det Mindste, som kan tilstøde Dem, er at blive fængslet. —

— Hvorledes? Man skulde vove at fængsle en Adelsmand i Kongens Tjeneste? —

— Ved Gud! Man har rigtignok gjort mange Omstændigheder med Athos, som De selv bedst veed. I alt Fald, min unge Galning, — De kan troe en Mand, der har levet tredive Aar ved Hoffet! — see blot til, at De ikke falder isøvn af lutter Sikkerhed; ellers er De forloren. Paa Tre og Samvittighed — læg Mærke til, at det er mig, der siger Dem det! — De vil møde Fjender overalt. Dersom Man søger at yppe Strid med Dem, saa undgaa den, om det saa var et ti Mars Barn, der var den Udfordrende; dersom Man angriber Dem, saa fly uden Skam, enten det saa er Nat eller Dag; naar De gaaer over en Bro, saa undersøg Planterne isorveien, at De ikke skal styrte igjennem, et for-

hvarsløst Dffer for Underfundigheden; dersom De gaaer forbi et Huus, der er under Bygning, saa see iveiret, af Frygt for at faae en Steen kastet ned i Hovedet; naar De gaaer silde hjem, maa De lade Dem følge af Deres Sjener, og lad ham være godt bevæbnet, — forudsat, at De kan stole paa Den, der æder Deres eget Brød. Vær mistroisk mod Alle og Enhver, mod Deres Ven, Deres Broder, Deres Elskerinde, — især mod Deres Elskerinde! —

D'Artagnan rødmede.

— Mod min Elskerinde! — gjentog han mekanisk: — Og hvorfor mere mod hende, end mod nogen Anden? —

— Fordi Elskerinderne høre til Kardinalens Favorit-Værktøi; der gives ikke noget virksommere. En Kvinde sælger Dem for ti Pistoler; Dalila har leveret Beviset derfor. De kjender jo nok de hellige Skrifter? —

D'Artagnan tænkte paa det Stevnemøde, hvilket Madame Bonacieux havde indrømmet ham denne Aften; men vi maa sige til vor Helts Noes, at den Mistillid, som Hr. de Treville nærede til Kvindekjønnen i Almindelighed, ingenlunde bragte ham til at mistænke hans smukke Værtinde.

— Men apropos, Hvad er der blevet af Deres tre Venner? —

— Jeg vilde netop forespørge hos Dem, om De ikke havde hørt Noget fra Dem. —

— Jeg har slet intet hørt. —

— De ere blevne paa Veien alle Tre, Porthos i Chantilly, med en Duel paa Halsen, Aramis i Crève-cœur, med en Kugle i Skulderen, og Athos i Amiens, med en Anklage for Falskmøntneri paa Samvittigheden. —

— Der kan De see! — yttrede Hr. de Treville:
— Og hvorledes er De undsluppen? —

— Ved lutter Mirakler, naadige Herre; det vilde være Skam ikke at indrømme det. Jeg har alene faaet et Kaardestik i Brystet, og været nødt til at berolige Greven af Wardes, hvem jeg traf paa Veien fra Calais, ved at spidde ham fast til Gangstien, ligesom Man befæster en Sommerfugl paa en Tapetvæg. —

— Ja, seer De! — De Wardes, en af Kardina-
lens Tilhængere, en Fætter til Rochefort! Hør, min
kære Ven, jeg har en Idee. —

— Lad mig høre, ædle Herre! —

— I Deres Sted vilde jeg bære mig ad paa en
vis Maade. —

— Paa hvilken? —

— Medens Hs. Eminentis lod mig søge i Paris,
vilde jeg, naturligtviis uden Pauker og Trompeter, tage
Veien tilbage til Pikardi, for at faae Noget at vide
om mine troe Ledsgere. For Satan, de fortjene vel
denne lille Opmærksomhed fra Deres Side! —

— Naadet er godt, naadige Herre, imorgen reiser
jeg herfra. —

— Imorgen, hvorfor ikke iasten? —

— Iasten har jeg netop en nøddoendig Forretning
at besørge i Paris. —

— Ah, unge Mand, unge Galning! Sikkert en
Kjærlighedsforstaaelse! Sag Dem iagt, jeg gjentager
det! Det er Kvinden, der har været vor Ulykke, saa-
længe vi have været til, og som vil udgjøre vor For-
dærvelse, saalænge endnu vor Slægt bestaaer. Troe
mig, De maa reise endnu iasten! —

— Umuligt, ædle Herre! —

— De har altsaa givet Deres Ord? —

— Ja, min Herre! —

— Da er det en anden Sag; men lov mig at reise imorgen, hvis De ikke mister Livet inat. —

— Jeg lover Dem det. —

— Trænger De til Penge? —

— Jeg har endnu halvtredstindstyve Pistoler; det er tilstrækkeligt, tænker jeg. —

— Men Deres Venner? —

— Jeg antager, at ikke heller de kunne mangle endnu; vi toge fra Paris, Enhver med fem og halvfjerdsindstyve Pistoler i Kommen. —

— Seer jeg Dem førend De reiser? —

— Jeg mener nei, med mindre noget Nyt skulde indtræffe. —

— Nu, saa en lykkelig Reise! —

— Tak, naadige Herre! —

D'Artagnan tog Afsked fra Hr. de Treville, endnu mere end nogensinde rørt over hans faderlige Omsorg for hans Musketerer.

Han forespurgte sig hos Athos, Porthos og Aramis; ingen af dem var kommen hjem. Deres Tjenere vare ligeledes fraværende, og Man havde Intet hørt til Noget af dem.

Han havde gjerne forespurgt sig hos deres Elskinder. Men han kjendte hverken Porthos's eller Aramis's; hvad Athos angik, var det sikkert nok, at han ingen havde.

Da han gik forbi Garde-Hotellet, saae han ind i Stalden; af de fire Heste vare allerede de tre indtrufne. Planchet var, endnu ganske forbausset, netop

i Begreb med at strigle Dem; han var allerede færdig med de to.

— Ak, Herre! — raabte Planchet, da han bemærkede d'Artagnan: — Hvor jeg er glad ved at see Dem! —

— Og hvorfor det, Planchet? — spurgte den unge Mand.

— Har De Tillid til Hr. Bonacieux, vor Vært? —

— Jeg, nei aldeles ingen! —

— O, det gjør De ret i, kjære Herre! —

— Men hvad foranlediger Dig til dette Spørgsmaal? —

— Den Omstændighed, at jeg, medens De snakkede med ham, iagttog Dem, uden at kunne høre, hvad De talde om, og saae hans Ansigt to tre Gange skifte Farve. —

— Bah! —

— Herren har ikke lagt Mærke dertil, beskæftiget alene med det Brev, De nylig havde modtaget; men jeg derimod, hvem den forunderlige Maade, hvorpaa Brevet var kommet ind i Huset, havde henvist at være paa min Post, jeg har ikke tabt et eneste Træk af Udtrykket i hans Ansigt. —

— Og Du har fundet dette Udtryk? —

— Forræderisk, kjære Herre! —

— Virkeligt? —

— Ja, hvad mere er, saasnart Herren havde forladt ham og var drebet om Gadehjørnet, tog Hr. Bonacieux sin Hat, lukkede Døren, og gav sig til at løbe den modsatte Vej. —

— I Sandhed, Du har Ret, Planchet, alt Dette forekommer mig noget tvetydigt. Men vær Du kun

volig; vi ville ikke betale ham vor Huusleie, førend han har afgivet en tydelig og bestemt Forklaring over alt Dette! —

— Herren spørger; men De vil faae at see! —

— Hvad forlanger Du, Planchet! Ingen kan undgaae sin Skjæbne! —

— Herren opgiver altsaa ikke sin Eystour i aften? —

— Ivertimod, Planchet! Jo skyldigere jeg anseer Hr. Bonacieux, desto snarere begiver jeg mig til dette Stevnemøde, som det samme Brev, der har plaget Dig saa meget, indbyder mig til. —

— Ja, naar det er Herrens Villie.... —

— Min uroffelige Villie, gode Ven! Altsaa Kl. Syv maa Du staae færdig her i Hotellet; jeg kommer at hente Dig. —

Da Planchet saae, at han intet Haab havde om at faae sin Herre til at opgive sit Forehavende, udstødte han et dybt Suk, og gav sig til at strigle den tredie Hest.

Men d'Artagnan, eftersom han i sin inderste Sjæl havde et godt Forraad af Klogskab og aarvaagen Snildhed, gik ikke hjem til sig selv, men inviterede sig til Middag hos den gaskogniske Præst, der i de tre Venners trængende Nød havde givet dem en Frokost med Chokolade.

XXIV.

Pavillonen.

Kl. Syv mødte d'Artagnan i Gardernes Hotel. Her fandt han Planchet under Vaaben; den fjerde Hest var indtruffen.

Planchet var bevæbnet med Karabin og Pistoler. D'Artagnan havde sin Kaarde og stak dertil to Pistoler i Beltet.

De steg til Hest, og fjernede sig med saa liden Larm, som muligt. Det var allerede mørk Nat, og Ingen saae deres Afreise. Planchet fulgte bag efter sin Herre i omtrent ti Skridts Afstand.

D'Artagnan red over Quaierne, ud gennem Porten „la Conference“, og fulgte derpaa den herlige Wei, der dengang var endnu langt skønnere end nu, som fører til St.-Cloud.

Saalænge de vare i Byen, iagttog Planchet med Uerbødighed den Afstand, som han havde anseet det for passende at lægge mellem sig og sin Herre; men da Weien begyndte at blive mere øde og mørk, nærmede han sig usformærket, saaledes at han, da de havde naaet Boulogne-Skoven, ganske naturligt var kommen til at ride Side om Side med d'Artagnan. I Sandhed, vi tør ikke skjule, at de store Træers zittrende Bevægelse, og Maanestkinnet, som sneg sig gennem Skovens ubyggelige Mørke, undertiden gjorde ham lidt bellempt om Hjertet. D'Artagnan mærkede snart, at der foregik noget Usædvanligt i hans Tjener.

— Nu, Hvad feiler Dem da, Hr. Planchet? — spurgte han ham.

— FINDER De ikke, naadige Herre, at Skoven ligner en Kirke? —

— Hvorledes det, Blanchet? —

— Fordi Man ikke vover at tale høit hverken i den ene eller den anden. —

— Men hvorfor tør Du ikke tale høit Blanchet?

— Fordi Du er bange. —

— Ja, bange for at blive hørt, naadige Herre. —

— Bange for at blive hørt! Vor Underholdning er imidlertid, synes mig, saa moralsk min kjære Blanchet, at Ingen kunde have Noget at udsætte derpaa. —

— Ak, Herre, — vedblev Blanchet, der igjen vendte tilbage til sin fremherskende Tanke: — De kan ikke nægte, at jo denne Hr. Bonacieux har noget Lumsk ved sine Dienbøyn og noget Uhyggeligt i Trækket om Læberne. —

— Hvem Satan bringer Dig til at tænke paa Bonacieux? —

— Kjære Herre, Man tænker paa Det, som Man kan, og ikke paa Det, som Man vil. —

— Fordi Du er en Kryster, Blanchet. —

— Herren maa ikke sammenblande Klogskab med Kujoneri; Klogskab er en Dyd. —

— Og Du er dydig, ikke sandt, Blanchet? —

— Herre, er det ikke Løbet af en Karabin, der glimter hist? Svad, om vi bukkede Hovedet? —

— I Sandhed, — mumlede d'Artagnan, hvem Hr. de Treville's Advarsler faldt paa Sindet: — I Sandhed, tilsidst vilde denne Klods ogsaa gjøre mig bange. —

Han satte sin Hest i Trav.

Blanchet fulgte sin Herres Bevægelser, nøiagtigt,

Som om han havde været hans Skygge, og travede i samme Dieblig hen paa Siden af ham.

— Skulle vi marschere saaledes hele Natten? —
Spurgte han efter en Pause.

— Nei, Blanchet; thi Du er paa Stedet. —

— Hvorledes, jeg er paa Stedet, og Herren? —

— Jeg har blot endnu nogle Skridt at gaae. —

— Og Herren lader mig blive ene tilbage? —

— Du er en Kujon, Blanchet! —

— Nei, jeg vil blot erindre Herren om, at Natten vil blive meget kold, at Kulde bringer Gigt, og at en Sjener, der lider af Gigt, er en jammerlig Opvarter, især for en Herre, der er saa rask og utaalmodig som De. —

— Dersom Du fryser, Blanchet, kan Du gaae ind i et af de Værtshuse, som Du seer hist nede, og imorgen tidligt vente mig Kl. Sex udenfor Værtshusets Dør. —

— Men jeg har med skyldig Ærbødighed spist og drukket den Daler op, som Herren gav mig imorges, saa at jeg ikke engang er raadig over en ussel Toskilling, hvis jeg skulde komme til at fryse. —

— Der har Du en halv Pistol. Farvel! Husk paa, imorgen! —

D'Artagnan steg af Hesten, kastede Tømmen til Blanchet, og fjernede sig rask, idet han tæt indhyllede sig i sin Kappe.

— Gud, hvor jeg fryser! — raabte Blanchet, saasnart han havde tabt sin Herre affyne, og skyndte sig med al den Iver, som en Forfrosen har for at blive opvarmet, hen at banke paa Døren af et Huus, der var prydet med alle en Landsbykroes lokkende Attributer.

Smidlertid naaede d'Artagnan St. Cloud, ad den lille Sidevei, han var slaaet ind paa; men istedet for at følge den brede Gade, gik han bag om Slottet, kom ind i en affidesliggende Gyde, og befandt sig snart overfor den betegnede Pavillon. Den var beliggende paa et fuldkomment øde Sted. En stor Muur, paa hvis Hjørne Løsthuset laa, begrændsede Gydens ene Side, og den anden dannedes af en Hække, der forbød de Forbigaaende at betræde en lille Have, i hvis Baggrund der hævede sig en ussel Hytte.

Han havde altsaa fundet det bestemte Mødested; da Man ikke havde angivet ham noget Signal, hvormed han skulde betegne sin Nærværelse, ventede han.

Ingen Larm lod sig høre; Man skulde have troet, at Hovedstaden var hundrede Mile borte derfra. D'Artagnan lænede sig op til Hækken, efter at have kastet et Blik bag sig. Paa den anden Side af dette Gjerde, af denne Have og dette Huus, indhyllede en mørk Saage som et Tæppe i sine Folder den uhyre Udstrækning, hvori Paris hvilede, et tomt, gabende Rum, hvori enkelte Lyspunkter glimtede, som sørgelig-matte Stjerner fra et mulnklædt Høvede.

Men for d'Artagnan iførte sig alle Gjenstande skønne Former. Alle Tanker traadte frem med et Smil paa Læberne; ethvert Mærke var gjennemsigtigt. Timen til Stevnemødet maatte snart slaae. I Virkeligheden udsendte ogsaa faae Dieblikke senere Klokketaarnet i St. Cloud ti langsomme Slag af sit vidtgabende brølende Svælg.

Der var noget Sørgeligt i denne Malmets Lyd, som klagende gjennembævede den stille Nat.

Men ethvert af disse Slag, som antydede den med

Længsel ventede Time, bragte den unge Mands Hjerte til at zittre i harmonisk Gjenklang.

Hans Dine vare fæstede paa det lille Eysthuus, som laa paa Hjørnet af Muren, og hvis Vinduer alle, undtagen et i nederste Etage, vare tillukkede med Skodder.

Gjennem dette Vindue glimtede et blidt Lys, som forsøvede de skjælvende Blade af to eller tre Linde, der hævdede sig i en samlet Gruppe udenfor Parken. Sandsynligviis ventede bagved dette lille Vindue, der var saa smukt opløst, den interessante Madame Bonacieux paa ham. Alene Undseelsens sidste Betænkkelighed holdt hende endnu tilbage; men nu, da Klokken var slaaet Ti, maatte Vinduet snart aabne sig, og d'Artagnan skulde endelig af Kjærlighedens Gænder modtage Lønningen for sin Hengivenhed.

Henvugget i denne søde Tanke ventede d'Artagnan endnu en halv Time uden mindste Utaalmodighed, Dinenene fæstede paa det lille yndige Opholdssted, hvoraf han gjennem Vinduet kunde see en Deel af Loftet, med sine forgyldte Lister, der lode slutte til Bærelsets øvrige Elegants.

Taarnet i St. Cloud slog halv Elleve.

Denne gang løb, uden at d'Artagnan begreb hvorfor, en Gysen gjennem hans Aarer. Maaskee begyndte Kulden at angribe ham, saaledes at Det, hvilket han antog for et moralsk Indtryk, ene og alene vedkom hans physiske Natur.

Derpaa faldt det ham ind, at han maaskee havde læst feil, at Stevemødet var ansat til Kl. Elleve istedet for til Kl. Ti.

Han nærmede sig Vinduet, stillede sig i en af Eysstraalerne, og gjennemlæste Billetten atter. Han havde

ikke stuffet sig; Stevnemødet var ganske rigtig bestemt til Kl. Ti.

Han gik tilbage paa sin Post; Stilheden og Gensomheden begyndte nu at forurolige ham.

Klokken slog Elleve.

D'Artagnan begyndte alvorligt at frygte for, at der var tilstødt Madame Bonacieux Noget.

Han klappede tre Gange i Hænderne, Elskeres sædvanlige Signal; men Ingen svarede ham, ikke engang Ekkoet.

Derpaa tænkte han, ikke uden en vis Fortrydelse, at den unge Dame maaskee var falden isøvn, medens hun ventede ham.

Han nærmede sig Muren, og forsøgte at bestige den; men Muren var nylig kalket, og han ødelagde forgjæves sine Negle.

I dette Dieblik bemærkede han Træerne, hvis Blade Eysen endnu bestinnede; da et af dem hang ud over Veien, faldt det ham ind, at han fra Midten af dets Grene kunde see ind i Pavillonen.

Træet var let at bestige; d'Artagnan var kun tyve Aar, og havde derfor Drengens Dygtigheder endnu i frisk Minde. I et Nu var han høit oppe i Grenene, og lod sit Blik gjennem de klare Ruder glide ind i det hemmelighedsfulde Gemak.

Forunderlige Syn, som frembragte en Gysen hos d'Artagnan fra Isen til Fodsaalen! Dette blide Eys, denne rolige Lampe viste en Scene af skrækkelig Forvirring. En af Vinduesruderne var knust, Gemakets Dør var med Bold stødt ind, og hang halvt søndersplittet paa sine Hængsler. Et Bord, som maatte have været dækket med en elegant Aftensmad, laa paa Gulvet;

Flasterne vare i Stkaar, og Frugterne laa omkring paa Gulbet. Alt i dette Bærelse vldnede om en heftig og fortviolet Kamp; d'Artagnan troede endog i denne skrækelige Sammenblanding at opdage Lapper af Klædningsstykker, ja blodige Pletter paa Dugen og Gardinerne.

Han steg atter iilsomt ned af Træet, med voldsomt bankende Hjerte. Han vilde see, om han ikke kunde finde andre Spor af en frygtelig Ugjerning.

Dette svage Lys kastede endnu stedse sine blide Straaler ud gennem Mattens Mørke. Da bemærkede d'Artagnan, hvad han ikke tidligere havde opdaget, eftersom dengang Intet opfordrede ham til en nøiagtigere Undersøgelse, at Jorden var nedtraadt og nedstampet paa flere Steder, fremvisende forvirrede Spor af Menneskefødder og Hestehove. Desuden havde Hjulene af en Vogn, som syntes at være kommen fra Paris, i den bløde Jord efterladt et dybt Spor, som ikke løb ud forbi Pavillonen, og viensynligt vendte tilbage mod Paris.

Endelig fandt d'Artagnan ved at fortsætte sine Undersøgelser, nær ved Muren en sønderreven Fruentimmerhandske. Dog var denne Handske, paa alle Steder, hvor den ikke havde berørt den smudsige Jord, af en upaaklagelig Hvidhed og Friskhed. Det var i Virkeligheden en af de duftende Handsker, som Elskere saa gjerne røve fra en smuk Haand.

Jo længer d'Artagnan forfulgte sit Spor, desto rigere perlede den kolde Sved paa hans Pande; hans Hjerte sammensnøredes af en skrækelig Angst; hans Mandedræt blev gispende, og dog forsøgte han at indbilde sig selv, at Pavillonen maaskee slet intet havde at gjøre med Madame Bonacieux og Stevnemødet, at den unge Rone havde sat ham Stevne ved Pavillonen.

og ikke i samme, at hun var bleven holdt tilbage i Paris enten af sine Tjenesteforretninger eller ved sin Mand's Jaloufi. Men alle disse Fornuftgrunde bleve tilintetgjorte, omstødte, nedbrudte af denne dybe Smertesfølelse, der ved visse Leiligheder bemægtiger sig vort Bæsen, og gjennem alle Organer, der ere istand til at opfatte og forstaae, tilraaber os, at en stor Ulykke søøver over vort Hoved.

Da blev d'Artagnan næsten rasende. Han løb hen paa Landeveien, slog ind paa samme Sti, som han havde fulgt tidligere, naaede Færgen og udspurgte Færgemanden.

Genimod Al. Svy om Aftenen havde Denne sat et Fruentimmer over, der var indhyllet i en sort Kappe, og som syntes at være meget bange for at blive kjendt; men just den Omhyggelighed, som hun anvendte for at blive ukjendt, havde foranlediget Færgemanden til en forøget Opmærksomhed, og han havde seet, at Fruentimmeret baade var ungt og smukt.

Der gaves dengang som nu en Mængde unge og smukke Koner som kom til St. Cloud, og som ønskede at blive ukjendte; men dog tvivlede d'Artagnan intet Dieblik paa, at det jo var Madame Bonacieur, som Færgemanden havde sat over.

D'Artagnan drog Nytte af Lampen, som lyste i Mandens Hytte for nok en Gang at gennemlæse Constances Billet, og forsikre sig om, at Stevnet virkelig skulde finde Sted i St. Cloud og ikke andetsteds, ved Hr. d'Estrées's Pavillon og ikke i nogen anden Gade.

Alt bidrog til at overtøye d'Artagnan om, at hans Anelser ikke bedroge ham, og at en stor Ulykke var indtruffen.

Han tog Belen tilbage til Slottet i fuldt Løb; det forekom ham, som om noget Nyt imidlertid maatte være foregaaet ved Pavillonen, som om nye Oplysninger ventede ham der.

Gyden var endnu lige øde; det samme rolige og blide Lys skinnede gjennem Vinduet.

D'Artagnan tænkte nu først paa den blinde og stumme Kønne, han havde bemærket; denne havde uden Tvivl seet Alt, og formaaede dertil at tale, forudsat at den vilde.

Hegnets Dør var laaset; men d'Artagnan sprang over Hækken, og nærmede sig Hytten uagtet en Lænkeshunds vilde Gjøen.

Paa de første Slag, han bankede, svarede Ingen; Dødsstilhed herskede i Hytten som i Lysthuset; men da denne Hytte var hans sidste Haab, lod han sig ikke saa let affrække.

Snart forekom det ham, som om han hørte en sagte Støi indvendig, en frygtfuld Støi, der syntes at skjælve for at blive hørt.

Da holdt d'Artagnan op med at banke, og bad i en Tone saa fuld af urolig Frygt og glimrende Løfter, af Skræk og Smiger, at den maatte berolige endog den meest Frygtfulde. Endelig aabnede sig et ormædt Vinduesflodde, eller, rettere sagt, det gik op paa Klem, og lukkedes strax igjen, saasnart som Skinet af en ussel Lampe, der brændte i en Krog af Hytten, var faldet paa d'Artagnans Vandeleer, Kaardeheste og Pistolkolber. Imidlertid skete Bevægelsen ikke saa hastigt, at d'Artagnan jo fik Leilighed til at see en gammel Mand's Hoved.

— I Himlens Navn, — bad han: — hør mig!

Jeg ventede En som ikke er kommen; jeg er i Dødsangst for hendes Skyld. Er der skeet nogen Ulykke her i Nærheden? Tal! —

Winduet aabnede sig atter langsomt, og Ansigtet kom igjen tilsynne; men det var endnu blegere end før.

D'Artagnan fortalte ligefrem sin Historie, alene med Fortielse af Navnene. Han berettede, hvorledes han havde aftalt et Stevnemøde med en Dame ved Posthuset, hvorledes han, da hun udeblev, var steget op i Linden, og ved Lampefinnet havde seet Gemakkets forfærdelige Uorden.

Oldingen hørte opmærksomt paa ham, idet han af og til gjorde Tegn til, at han ikke var fremmed for det Skete. Da den unge Mand taug, rystede han paa Svovedet, med en Mine, der ikke antydede noget Godt.

— Hvad har De at sige? — raabte d'Artagnan: — I Himlens Navn! Lad høre, forklar Dem! —

— O, Herre, — svarede den Gamle: — spørg mig om Intet; thi sagde jeg Dem, hvad jeg har seet, vilde det sikkert gaae mig ilde. —

— De har altsaa seet Noget? — tog d'Artagnan Ordet idet han tilkastede ham en Pistol: — I Himlens Navn! Da maa De sige Alt, Alt, hvad De veed, og jeg giver Dem en Adelsmands Ord paa, at intet af Deres Ord skal komme over mine Læber. —

Oldingen læste saa megen Oprigtighed og Smerte i d'Artagnan's Ansigt, at han gav ham Tegn til at høre efter, og derpaa fortalte med sagte Stemme:

— Klokken var næsten Ni; jeg havde hørt Støi paa Gaden, og ønskede at vide, Hvad det var, da jeg ved at nærme mig Døren bemærkede, at Man søgte at komme ind. Da jeg er fattig og ikke har Aarsag til at

frygte for at blive bestjaalen, gik jeg hen og aabnede; tre Mand stode nogle Skridt borte. I Skyggen holdt en Vogn med Forspandsheste og Haandheste. Disse Sidste tilhørte aabenbart de tre Mand, der vare klædte som Nyttene. —

— „Ah, mine gode Herrer,“ — raabte jeg: — „Hvad forlanger De?“ —

— „Du maa have en Stige,“ — svarede Den, der lod til at være Eskortens Anfører. —

— „Ja, min Havestige.“ —

— „Giv os den, og gaa ind i Dit Huus; her er en Daler for den Forstyrrelse, vi volde Dig. Men husk paa, at Du er dødsens, hvis Du siger et Ord om Det, som Du faaer at høre og at see. Alt forbyde Dig Synet og Hørelsen vilde vel kun lidet nytte; men Taus- hed vil Du lade Dig tvinge til, hvis Du er klog.“ —

— Med disse Ord tilkastede han mig en Daler, som jeg tog op; Manden tog min Stige. —

— Saasnart jeg havde lukket Hækkens Dør efter dem, gik jeg atter ind i Huset, men traadte strax igjen ud gjennem Bagdøren; ved at snige mig frem i Skyggen naaede jeg hen til denne Sirenbusk, gjennem hvilken jeg kunde see Alt, uden selv at blive seet. —

— De tre Mand havde ladet Vognen kjøre frem uden Støi; de trak derud af en lille, tyk, kort Person, med graaagtigt Haar, klædt i mørkfarvede flette Klæder; Denne steg med Forsigtighed op ad Stigen, kiggede stjaalen ind i det Indre af Lyshuset, steg derpaa igjen ned med Rattetrin, og hvid- fæde sagte:

— „Det er hende!“ —

— Strax nærmede sig den Person, som havde

tiltalt mig, Pavillonens Dør, aabnede den med en Nøgle, han havde hos sig, lukkede efter sig, og forsvandt. Paa samme Tid steg de to andre Mænd op ad Stigen. Den lille gamle Mand blev ved Vognslaget; Rudsken stod ved sine Kjøreheste, og en Lakai ved Ridehestene. —

— Pludselig lode høie Skrig fra Pavillon; et Fruentimmer løb til Vinduet og aabnede det, ligesom for at styrte sig ud deraf. Men saasnart hun bemærkede de to Mænd, foer hun igjen tilbage; Mændene styrtede efter hende ind i Gemakket. —

— Nu saae jeg Intet mere; men jeg hørte Larmen af Huusgeraad, som sloges i Stykker. Fruentimmeret skreg, og raabte om Hjælp; men snart bleve hendes Skrig kvalte. De tre Mænd nærmede sig Vinduet, bærende Fruentimmeret i deres Arme; de to af dem bragte hende ned ad Stigen, og satte hende ind i Vognen, hvori den gamle Mand ogsaa tog Plads. Den der blev tilbage i Lykthuset, lukkede Vinduet, gik et Dieblik efter ud gennem Døren, og forsikkrede sig om, at Fruentimmeret var vel i Behold i Vognen. Hans to ledsagere vare allerede stegne tilhest; nu sprang ogsaa han op i Sadelen; Lakaien tog Plads hos Rudsken; Vognen fjermede sig i fuld Galop, eskorteret af de tre Ryttere. Alt var forbi; fra dette Dieblik af saae eller hørte jeg Intet mere. —

D'Artagnan, ligesom sønderknust af den skrækelige Nyhed, blev staaende ubevægelig og stum, medens alle Bredens og Skinsygens Dæmoner rasede i hans Hjerte.

— Men, ædle Herre, — vedblev den Gamle, paa hvem denne stumme Fortviølelse gjorde større Indtryk, end Skrig og Saarer vilde have gjort: — de have ikke dræbt hende, og det er dog det Bæsfentlige. —

— Beed De, Hvem den Mand er, som var Ansøger for denne djævelske Expedition? —

— Jeg kjendte ham ikke. —

— Men eftersom De har talt med ham, maa De dog have seet ham. —

— Ah, De vil vide hans Signalement? —

— Ja! —

— Stor og tør, brunet af Vind og Betr, sorte Knebelbarter, sorte Dine, adeligt Udseende. —

— Det er ham, — raabte d'Artagnan: — ham, og atter ham! Det er min onde Mand, synes det. Og den Anden? —

— Hvem? —

— Den Lille? —

— O, det var ingen fornem Herre, det svarer jeg for; desuden bar han ikke Kaarde, og de Andre behandlede ham uden synderlig Opmærksomhed. —

— En eller anden Sakai, — mumlede d'Artagnan: — O, Du stakkels Constance! Arme Kvinde! Hvad have de gjort mod Dig? —

— De har lovet mig Hemmeligholdelse, — paa-mindede den Gamle.

— Jeg fornyr mit Løfte. Vær rolig; jeg er en Adelsmand. En Adelsmands Høieste er hans Ord, og jeg har givet Dem mit. —

D'Artagnan gik tilbage henad Veien til Færgestedet, med et Gemyt, der leed af dybe Saar. Snart

overtalede han sig til at troe, at det ikke havde været Madame Bonacieux, og til at haabe, at han næste Dag vilde gjenfinde hende i Louvre; snart frogtede han for, at hun skulde staae i Forhold til en anden Mand, og at Denne af Skinsyge skulde have overrasket og bortført hende. Han vaklede hid og did, var trøstesløs og fortvivlet.

— O, havde jeg blot mine Venner her! — raabte han: — Da havde jeg i det Mindste Haab om at gjenfinde hende; men Gud veed, Hvad der er bleven ogsaa af Disse! —

Det var næsten Midnat; det gjaldt om at finde Planchet. D'Artagnan gik esterhaanden ind i alle Værtshuse, hvor han bemærkede en Smule Lys; i Intet af dem fandt han Planchet.

I det sjette begyndte han at indsee, at hans Forskninger alene ved det blinde Tilfælde kunde føres til Maalet, og derfor vare saa godt, som unyttige. Han havde befaleet Planchet, først at give Nøde Kl. Sex om Morgen; hvor han end var, befandt han sig i sin fulde Ret.

Desuden faldt det den unge Mand ind, at, naar han nogen Tid dvælede i Omegnen af Stedet, hvor Begivenheden var forefalden, han da maaskee kunde faae en eller anden Oplysning i denne gaadefulde Sag. Han standsede derfor i det sjette Værtshuus, som vi have sagt, forlangte en Flaske Viin af første Sort, satte sig til Ro i den mørkeste Krog, og besluttede, saaledes at oppebie Dagens Komme. Men hans Forventninger bleve skuffede; uagtet han hørte til med fuld Opmærksomhed, opfangede han i de Masser af Eder, plumpe Bittigheder og Skjældsord,

som Arbejdsfolkene, Lakaierne og Goermændene vandlede indbyrdes, ikke et eneste Ord, der kunde føre ham paa Spor efter den arme bortførte Kone. Han saae sig altsaa, efter at han af Kjedsommelighed og for ikke at vække Mistanke, havde tømt sin Flaske, henviist til, i Krogen, hvor han sad, at indtage den efter Omstændighederne bekvemteste Stilling, og give sig i Søvnens Arme, saa godt han kunde. D'Artagnan var kun tyve Aar gammel, som Man ikke maa glemme, og i denne Alder har Sønnen uafviselige Rettigheder, som den bydende gjør gjeldende, selv hos de meest sorgbetyngede Hjertes.

Genimod Al. Sex vaagnede d'Artagnan med den ubehagelige Følelse, som almindeligvis driver Den op af Leiets, der har havt en ussel Nat. Hans Toilette var snart gjort. Han befølte sig, for at forsikre sig om, at Man ikke havde benyttet hans Søvn til at bestjæle ham, og da han havde fundet sin Ring paa Fingeren, Børsen i Lommen, og Pistolerne i Bæltet, reiste han sig, betalte Vinen, og gik ud for at prøve, om han ikke om Dagen skulde have større Held til at finde sin Sjener, end han havde havt om Matten. Den første Gjenstand, hans Blik mødte i den fugtige og graa Morgentaage, var den ærlige Planchet, som med de tvende Heste ved Haanden ventede ham udenfor Døren til et lille elendigt Værtshuus, som d'Artagnan om Aftenen var gaaet forbi, uden i mindste Maade at ane dets Tilværelse.

XXV.

Porthos.

Istedet for at vende lige hjem, steg d'Artagnan af ved Hr. de Trevilles Port, og løb med utaalmodig Hast op ad Trappen. Denne gang var han fast bestemt paa at fortælle ham Alt, hvad der nyligt havde tildraget sig. Uden Tvivl vilde Hr. de Treville give ham gode Raad i denne Sag; desuden saae han Dronningen næsten dagligt, og kunde maaskee hos Hds. Majestæt saae nogen Oplysning om det stakkels Fruentimmer, som Man formodentlig lod haardt undgjælde for hendes Troskab mod hendes Herskerinde.

Hr. de Treville hørte paa den unge Mand med et Alvor, der beviste, at han i dette Eventyr saae langt mere end en Kjærlighedsintrigue; da d'Artagnan havde endt, gttrede han:

— Hm; det lugter af Hs. Eminents paa en Miils Afstand! —

— Men hvad er derved at gjøre? — spurgte d'Artagnan.

— Intet, for Tiden slet intet, uden at forlade Paris, saa snart som muligt, hvilket jeg allerede tidligere har tilraadt Dem. Jeg skal skaffe mig Udgang hos Dronningen, jeg skal fortælle hende de nærmere Omstændigheder ved denne stakkels Kones Forsvinden; disse Oplysninger skulle tjene hende til Billedning, saa at hun paa sin Side kan gjøre, hvad der staaer i hendes Magt, og ved deres Tilbagekomst er jeg maaskee istand til at bringe Dem gode Efterretninger. Stol De kun paa mig! —

D'Artagnan vidste, at Hr. de Treville, endskjøndt Gaskogner, ikke havde for Skik at love Noget, og, at han, naar han lovede Noget, altid pleiede at holde Mere, end han havde lovet. Han anbefalede sig derfor, fuld af Erkjendtlighed baade for tidligere Tjenester og tilkommende, og den værdige Kapitain, som paa sin Side følte en levende Interesse for denne ligesaa raskebestemte som modige unge Mand, ønskede ham en lykkelig Rejse med et venstabeligt og trofast Haandtryk.

I den Hensigt, strax at sætte Hr. de Trevilles Raad i Udøvelse, begav d'Artagnan sig paa Veien til Gaden „des Fosseoyeurs“, for at paasee, at hans Mantelsæk blev tilpakked med det Nødvendige. Da han nærmede sig Nr. 11, saae han Hr. Bonacieux staaende paa Dørtærskelen i sin Morgendragt. Alt, hvad den klogtige Planchet havde sagt ham Dagen iforveien om hans Værts flette Charakter, faldt ham nu ind, og bragte ham til at betragte ham opmærksommere, end han hidtil havde gjort. I Birkeligheden opdagede d'Artagnan, foruden denne guulagtige og sygelige Blegghed, der antyder Galdens Indblanding i Blodet, men som forresten kunde være ganske tilfældig, noget Lumsk og Troløst i den Maade, hvorpaa han lagde sit Ansigt i Folder. En Skurk leer ikke paa samme Viis som en Hædersmand; en Sykler græder ikke saaledes som et oprigtigt følende Menneske. All Falskhed er en Maske, og saa godt som denne end kan være gjort, formaaer Man dog stedse ved Hjælp af en Smule Jagttagelsessevne at adskille den fra det naturlige Ansigt.

Det forekom d'Artagnan, som om Hr. Bonacieux bar Maske, og dertil, at denne Maske hørte til de hæsligste, Man kunde see.

Han vilde derfor, fuld af Modbydelighed for dette Menneske, gaae rast forbi, uden at tiltale ham, da Hr. Bonacieux ligesom den foregaaende Dag standsede ham.

— Det lader til, — raabte han: — at vi feire Karnevalsnetter, unge Mand! Al. Syo om Morgenen! Sillemæn! De har nok isinde at gjøre Nat til Dag, og først at komme hjem, naar andre Folk gaa ud. —

— Dem kan Man rigtignok ikke gjøre samme Bebreidelse, Mester Bonacieux; — svarede den unge Mand: — De er et sandt Mønster paa en adstadig Uegtemand. Vel er det sandt, at, naar Man eier en ung og smuk Kone, Man da ikke har nødvendig at søge sin Lykke udenfor Huset; Lykken flyver Dem selv i Armene, ikke sandt Hr. Bonacieux? —

Bonacieux blev bleg som Døden, men fremtvang et konvelsvist Smil.

— Ah, — svarede han: — De er ret en lystig Broder! Men for Pokker, paa hvilken Galei har De været inat, min unge Ridder? Sideveiene maa have været meget daarlige? —

D'Artagnan saae ned paa sine Støvler, der vare ganske bedækkede med Smuds. Men paa samme Tid fik han Die paa Kræmmerens Sko og Strømper; Man skulde have troet, at disse vare blevne vadskede netop i det samme Sole; thi Støvler og Sko vare besudlede med Pletter, der ganske og aldeles lignede hinanden.

En pludselig Tanke gik igjennem d'Artagnans Hoved. Den lille tykke, korte, graahaarede Mand, denne lakaimæssige Person, som havde baaret en mørk Klædning, som af Soldaterne, der dannede Eskorten, var bleven behandlet med Skjodesløshed, — maatte være Hr. Bonacieux selv og ingen Anden. Manden

havde staaet i Spidsen for det Komplot, der bortførte hans Kone.

D'Artagnan havde en rasende Eyst til at springe løs paa Kræmmeren og kvæle ham; men han besad, som vi have sagt, en naturlig Snildhed og styrede sig selv. Imidlertid var dog Eidskaben, der havde afpræget sig i hans Ansigt, saa sønlig, at Bonacieux blev forstrækket, og forsøgte at vige et Skridt tilbage; men han befandt sig netop ligesom den lukkede Dørfløi, og denne materielle Hindring, som hans Forsæt uformodet mødte, tvang ham til at blive staaende paa den samme Plads.

— Na, De spørger vist, min gode Mand, — svarede D'Artagnan: — Mine Støvler trænge vel til Brugten af en Svamp; men det forekommer mig, som om Deres Sko og Strømper ikke mindre trænge til Brugten af Børsten. Har De maaskee ogsaa løbet gal inat, Mester Bonacieux. For Satan; det vilde kun lidet stikke sig for en Mand i Deres Alder, især for en, der har saa smuk en Kone som Deres! —

— Min Gud, nei: — indvøndte Bonacieux: — jeg var igaar i Saint-Mandé, for at forhøre mig om en Tjenestepige, som jeg paa ingen Maade kan undvære, og da Veiene vare flette, bragte jeg en god Deel Smuds med tilbage, som jeg endnu ikke har havt Tid at stille mig ved. —

Stedet, hvilket Bonacieux betegnede som Maalet for sin Spadseregang, var et nyt Bidrag til at understøtte den Mistanke, som D'Artagnan havde fattet. Bonacieux havde sagt Saint-Mandé, fordi denne By ligger i et af Saint-Cloud fuldkommen modsat Hjørne.

Denne Sandsynlighed var for ham den første Trost,

han endnu havde modtaget. Dersom Bonacieux vidste, hvor hans Kone var, kunde Man altid, ved at gaae til det Yderste, tvinge Kræmmeren til at lukke Munden op og give sin Hemmelighed fra sig. Der var altsaa for det Første kun Tale om at forvandle denne Sandsynlighed til Visshed.

— Tilgiv mig, min kjære Hr. Bonacieux, at jeg handler saa ligefrem, — udbrod d'Artagnan: — Intet ophidser saaledes som en uden Søvn tilbragt Nat, jeg har en skrækkelig Tørst. De tillader vel, at jeg gaaer ind hos Dem og tager et Glas Vand; det er kun en Villighed, som den ene Nabo skylder den anden. —

Uden at vente Bærtens Tilladelse, gik d'Artagnan ind i Huset, og kastede et hastigt Blik paa Sengen. Sengen var urørt; Bonacieux havde ikke tilbragt Natten hjemme. Han var altsaa kommen hjem for en eller to Timer siden; han havde ledsaget sin Kone til det Sted, hvor Man havde indespærret hende, eller i det Mindste til den første Station paa Veien.

— Tak, Hr. Bonacieux, — vedblev d'Artagnan, idet han tømte et Glas: — for Dieblicket har jeg Intet mere at bede Dem om. Nu gaaer jeg op paa mine egne Bærelser; jeg vil lade mine Støvler børste af Planchet, og naar han er færdig dermed, skal jeg sende ham ned til Dem, for at han, hvis De vil, ogsaa kan børste Deres Sko. —

Med disse Ord forlod han Kræmmeren, der, ganske forbauset over denne besynderlige Afsked, spurgte sig selv, om han maaskee havde forsnakket sig ved Et eller Andet.

Oppe paa Trappen mødte ham Planchet ganske forvirret.

— Ak, Herre, — raabte Tjeneren, saasnart han

saae d'Artagnan: — hvor jeg dog længtes efter at see Dem hjemme! —

— Hvad er paafærde? — spurgte d'Artagnan.

— O, jeg tør vedde Hundrede, ja Tusinde mod En, at De ikke kan gjette det Besøg, jeg har taget imod i Deres Graværelse. —

— Naar da? —

— For en halv Time siden, medens De var hos Hr. de Treville. —

— Og Hvem har da været her? Lad høre, tal! —

— Hr. de Savoie! —

— Hr. de Savoie? —

— I egen Person. —

— Hans Eminentes Gardekaptajn? —

— Han selv. —

— Han kom for at arrestere mig! —

— Jeg har Mistanke derom, kjære Herre, uagtet hans sødladne Mine. —

— Sødladne Mine, siger Du? —

— Ja sød som Honning, kjære Herre. —

— Virkelig? —

— Han var sendt, sagde han, fra Hs. Eminentis, som havde de bedste Hensigter med Dem, for at bede Dem følge med til Palais-Royal.

— Og Du svarede? —

— At det var umuelligt, eftersom De ikke var hjemme, som han se v kunde see. —

— Hvad svarede han dertil? —

— At De sikkert ikke vilde undlade at see ind til ham op ad Dagen. — Derpaa tilføiede han ganske sagte:

— Siig Din Herre, at Hs. Eminentis er ham meget

bevaagen, og at hans Lykke maaskee vil være afhængig af dette Besøg. —

— Svaren er temmelig plump af en Mand, som Kardinalen, — svarede den unge Mand smilende.

— Ogsaa jeg indsaar, at det maatte være en Fælde, og forstikkrede, at det i høieste Grad vilde gjøre Dem Dndt, naar De kom hjem og hørte, at Hr. de Savoïs forgjæves havde søgt Dem. —

„— Hvor er han reist hen?“ — spurgte Kapitainen.

„— Til Troyes i Champagne, —“ svarede jeg.

„— Naar reiste han?“ —

„— Igaarastes.“

— Planchet, min Ven, — afbrød d'Artagnan sin Sjener: — Du er i Sandhed Penge værd. —

— De begriber nok, kjære Herre, jeg tænkte som saa, at det altid var tidsnok, dersom De skulde ønske at besøge Hr. de Savoïs, at gjøre mig til Løgner, ved at sige, at De ikke var reist. I dette Tilfælde vilde Løgnen være min, og jeg har heldigviis Lov at lyve, eftersom jeg ikke er Adelsmand. —

— I denne Henseende kan Du være rolig, Planchet! Du skal bevare Din Reputations som sandru Mand; om et Kvarteer reise vi. —

— Det Raad havde jeg netop ifinde at give Dem, men hvor reise vi hen, hvis det er tilladt at spørge? —

— Min Tro, netop den modsatte Dei af den, som Du fortalte Hr. de Savoïs, at jeg var taget. Skulde Du iøvrigt ikke være ligesaa utaalmodig efter at faae at vide, Hvad der er bleven af Grimaud, Mousqueton og Bazin, som jeg efter at faae nogen Underretning om Athos, Porthos og Aramis? —

— Lovist, Herre, — svarede Planchet: — og jeg

er rejsfærdig, saasnart De befaler; Luften i Provindsen er efter min Mening for Dieblicket langt sundere for os end Luften i Paris. Altsaa . . . —

— Altsaa kan Du strax pakke ind, og lave Dig til Reisen, Blanchet. Jeg slentrer nu iforveien med Hænderne i Lommen, for at Man ingen Mistanke skal fatte. Du træffer mig i Gardernes Hotel. Men det falder mig ind, Blanchet, jeg troer, at Du havde Net med Hensyn til vor Vært, og at han upaatvovleligt er en topmaalt Skjelm.

— O Herre, troe De kun mig, naar jeg siger en Ting for vist; jeg forstaaer at slutte fra det Ydre til det Indre, tvivl ikke derpaa. —

D'Artagnan gik først ned, som Aftale var skeet. Først begav han sig, for at være ganske sikker i sin Sag, nok engang hen i sine Venners Bopæl. Man havde slet intet hørt til dem; men til Aramis var der kommen et Brev, hvis vellugtende Papiir fremviste en i høi Grad elegant og fin Haandskrift. D'Artagnan tog det med sig. Ti Minuter senere mødte Blanchet ham i Gardernes Hotel. For ingen Tid at spille, havde D'Artagnan selv sadlet sin Hest.

— Det er godt; — sagde han til Blanchet, da Denne havde spændt hans Badsæk fast paa Puden: — sadl nu ogsaa de tre andre Heste, og lad os komme affted! —

— Troer De kanskee, at vi rejse hastigere, naar vi Hver have to Heste? — spurgte Blanchet med siffig Mine.

— Nei, min uheldige Hr. Spøgesugl; — svarede D'Artagnan: — men ved Hjælp af vore fire Heste kunne vi bringe vore tre Venner tilbage, forudsat at de endnu ere ilibe. —

— Det vilde næsten være et Mirakel; — svarede Planchet: — men Man maa i intet Tilfælde mistroble om Guds Barmhertighed. —

— Amen! — endte d'Artagnan, og kastede sig paa Hesten.

Begge forlod Gardernes Hotel; men fjernede sig ad forskellige Veie. Den Eine skulde forlade Paris gennem Barrieren „La Villette“, og den Anden gennem Barrieren „Montmartre“, for at støde sammen igjen hiinsides St. Denis; et Krigspuds, som fra begge Sider blev udført med den største Punktlighed, og som kronedes af det heldigste Resultat. D'Artagnan og hans Sjener kom altsaa samlede til Pierrefitte.

Vi kunne ikke Andet end indrømme, at Planchet jo var modigere om Dagen end om Natten.

Smidlertid forlod ham intet Dieblik hans naturlige Klogskab; han havde ikke glemt nogen af de Omstændigheder, som havde mødt ham paa hans første Reise, og han holdt Enhver for Fjende, som han mødte paa Veien. Heraf fulgte, at han næsten uafsladeligt havde Gatten i Haanden, hvorfor han fik de strengeste Trettesættelser af d'Artagnan, der frygtede for, at Man paa Grund af denne overdrevede Høflighed skulde antage ham for Sjener hos en Mand af ringe Vigtighed.

Enten nu Folk i Virkeligheden lode sig vinde af denne høflige Adfærd, eller der denne Gang Ingen var sat ud paa vor unge Helt, kom vore to Reisende uden noget Uheld til Chantilly, og steg af i Gæstgiverstedet „Den store St. Martin“, det samme, hvori de vare tagne ind paa deres Udreise.

Da Barten saae en ung Mand, efterfulgt af en Sjener med to Haandheste, holde udenfor Stedet, traadte

han ærbødigst ud i Porten. Da d'Artagnan allerede havde redet elleve franske Misl, ansaae han det for bedst, at holde Rast, enten han saa fandt Porthos her eller ikke. Smidlertid var det ikke klogt, uden videre at falde ind ad Døren med det Spørgsmaal, Hvad der var bleven af Musketeren. Heraf fulgte, at d'Artagnan steg af uden at spørge hverken om den Ene eller den Anden; han anbefalede Sjeneren at sørge godt for Hestene, traadte ind i et lille Gemak, der var bestemt for de Gæster, der ønskede at være ene, og forlangte af Værten en Flaske af hans bedste Biin, samt en Frokost af første Skuffe, lutter Omstændigheder, der i høi Grad bidroge til at bestyrke Manden i den gode Mening, han strax havde fattet om den Fremmede.

D'Artagnan blev derfor betjent med en vidunderlig Hastighed. Garderegimentet rekruteredes af Landets første Adelsmænd, og d'Artagnan, som reiste med Lakai og fire prægtige Heste, kunde, uagtet hans Uniforms Simpelt, ikke Andet end vække Opmærksomhed. Værten vilde selv opvarte ham; da d'Artagnan mærkede Dette, lod han bringe to Glas, og begyndte følgende Underholdning:

— I Sandhed, min Kjære Vært, — gttrede han, idet han fyldte begge Glassene: — jeg har forlangt af Deres bedste Biin; hvis De har narret mig, skal De i Forbrydelsen selv finde Deres Straf, eftersom De, da jeg ikke holder af at drikke ene, skal faae Lov til at tømme Flasken med mig. Der staaer Deres Glas; lad os da drikke! Hvis Velgaaende skulle vi da drikke paa? Lad see, — for ikke at saare nogen fremmed Interessesse, ville vi tømme vort Glas paa Deres Gæstgiveries Held og Fremgang. —

— Ds. Høivelbaarenhed gjør mig megen Ære; —
 svarede Barten: — jeg takker oprigtigt for det gode Ønske. —

— Men skuf Dem ikke selv; — vedblev d'Artag-
 nan: — der ligger i denne Skaal maaskee større Selv-
 kjærlighed end De aner. Man befinder sig alene vel i
 de Etablissementer, som have Held med sig; i dem, der
 vakle, gaaer Alt op og ned, og Gæsten bliver et Offer
 for Bærtens Forlegenhed. Jeg, som reiser meget, især
 ad denne Vej, jeg vilde gjerne see alle Gæstgivere komme
 godt ud af det. —

— Min Ero, — svarede Barten: — det forekom-
 mer mig, som om det ikke er den første Gang, jeg har
 den Ære at see Herren? —

— Bah! Jeg er vel ti Gange kommen gjennem
 Chantilly, og af disse ti er jeg taget ind hos Dem i
 det Mindste tre, fire Gange. Lad see, jeg var her
 endnu for omtrent ti, tolv Dage siden; jeg ledsagede den
 Gang nogle Venner, tre Musketerer. For at bevise,
 hvad jeg siger, behøver jeg kun at erindre om, at en af
 dem geraadede i Skænderi med en Fremmed, som vi
 ikke kjendte, en Mand, der, Gud veed af hvilken Grund
 væltede sig ind paa ham. —

— Tavist, ganske rigtigt! — svarede Barten: —
 Jeg erindrer mig det meget vel. Er det ikke Hr. Por-
 thos, Deres Høivelbaarenhed taler om? —

— Det er just Navnet paa min Rejseskammerad.
 Min Gud, siig mig, min kjære Bært, er der tilstød
 ham noget Øndt? —

— Deres Høivelbaarenhed maa have bemærket, at
 han ikke fortsatte sin Reise. —

— I Sandhed, han havde lovet, atter at støde til
 os; men vi saae ham ikke siden. —

- Han har gjort os den Ære at blive her. —
- Hvorledes? Her?
- Ja, ædle Herre, i dette Huus; men vi ere temmelig urolige derover. —
- Hvorover? —
- Over visse Beføstninger, han har sat os i. —
- Nu, hvad han har krævet ind, vil han betale. —
- Al, min Herre; De gyder mig virkelig Balsom i Hjertet. Vi have gjort meget store Forstud, og endnu denne Morgen erklærede Chirurgen, at han, hvis Patienten ikke betaler selv, vilde holde sig til mig, da det var mig, der havde sendt Bud efter ham. —
- Hr. Porthos er altsaa saaret? —
- Jeg kan umuligt sige Dem det, min Herre. —
- Hvorledes, ikke sige mig det? De maa imidlertid være En af Dem, der ere bedst underrettede. —
- Bistnok; men i vor Stilling tør vi ikke sige Alt, hvad vi vide, min Herre, især naar Man har givet os et Bink om, at vor Høg skal være bange for vor Tunge. —
- Kan jeg faae Hr. Porthos at see? —
- Ganske sikkert, min Herre. Gaa op ad Trappen til første Sal, og bank paa Døren til Nr. 1. Meld blot forud, at det er Dem! —
- Hvorledes, jeg skal melde, at det er mig? —
- Ja; thi ellers kunde der møde Dem en Ulykke. —
- Hvilken Ulykke, mener De? —
- Hr. Porthos kunde antage Dem for En af Husets Folk, og i en Opbruusning jage Dem sin Kaarde gennem Livet, eller skyde Dem en Kugle for Panden. —
- Hvad har De da gjort ham? —
- Jeg har forlangt mine Penge. —

— Ja saa, jeg begriber det; det er et Forlangende, som Porthos tager meget ilde op, naar han ikke er ved Rasse. Men jeg antog dog, at han maatte være det. —

— Det troede vi ogsaa; da Husets Bestyrelse er meget ordentlig, og vi opgjøre vore Regnskaber hver Uge, sendte vi ham vor Regning efter otte Dages Forløb. Men det lader til, at vi havde valgt et uheldigt Dieblit; thi ved det første Ord, vi taledes om Penge, bad han os gaae ad Helvede til. Han havde rigtignok spillet Aftenen iforveien. —

— Hvorledes, han havde spillet? Med Hvem? —

— Min Gud, Hvem kan vide det. Med en Herre, som kom her forbi, og hvem han foreslog, et Parti Landsknægt. —

— Der har vi det; Staklen har tabt, hvad han havde. —

— Eige indtil sin Hest; thi da den Fremmede skulde reise, bemærkede vi, at hans Sjener sadlede Hr. Porthos's Hest. Vi gjorde ham opmærksom paa Feiltagelsen; men han svarede, at vi ikke skulde blande os i Det, der ikke kom os ved, og at Hesten var hans. Vi underrettede nu Hr. Porthos om, hvad der gik for sig; men han lod os blot vide, at vi maatte være nogle Kjeltringer, da vi turde tvivle paa en Adelsmands Ord; eftersom den fremmede Herre havde sagt, at Hesten var hans, var der ingen Tvivl om, at det jo var hans. —

— Jeg gjenkjender ham — mumlede D'Artagnan.

— Da, — vedblev Bøerten: — lod jeg ham sige, at jeg, eftersom det lod til, at vi ikke kunde komme tilrette om Betalingen, dog haabede, at han i det Mindste vilde have den Godhed at unde min Nabo i „Guldørnen“ sin Næring; men herpaa svarede Hr. Porthos, at han vilde

forblive i mit Gæstgiveri, eftersom han ansaae det for det bedste. Dette Svar var altfor smigrende til at jeg længer kunde forlange hans Afreise; jeg indskrænkede mig derfor til at bede ham om at overlade mig det Bærelse, hvori han laa, hvilket er det smukkeste i hele Gaarden, og at tage tiltakke med et lille net Kammer paa anden Sal. Men hertil lod Hr. Porthos svare, at da han hvert Dieblig ventede sin Elskerinde, som var en af de fornemste Damer ved Hoffet, jeg vel kunde begribe, at det Bærelse, han gjorde mig den Ære at beboe, endog saa maatte være temmelig simpelt for en saadan Person. Smidlertid, endskjøndt jeg anerkjendte Rigtigheden af Det, han sagde, troede jeg dog at burde sætte min Villie igjennem; men Hr. Porthos tog, uden selv at vise mig den Bevaagenhed at tillade en nærmere Drøftelse, sine Pistoler, lagde dem paa sit Natbord, og erklærede, at han ved det første Ord, der blev talt til ham om nogensomhelst Flytning eller Forandring vilde skyde Den en Kugle gjennem Hovedet, der vilde vise sig tosset nok til at blande sig i Ting, der ikke vedkom ham. Fra denne Tid af betræder Ingen hans Bærelse, uden hans Sjener. —

— Mousqueton er altsaa hos ham? —

— Ja, min Herre. Fem Dage efter sin Afreise kom han tilbage i et meget slet Lune; det lader til, at ogsaa han har havt Ubehageligheder paa sin Reise. Ulykkeligvis kan han være mere om sig end sin Herre, og han vender op og ned paa Altting. Da det aner ham, at Man vil nægte ham, hvad han forlanger, tager han Alt, hvad han behøver, uden at spørge om Forlov. —

— Jeg har rigtignok stedsse hos Mousqueton havt

Leilighed til at troe paa en ualmindelig Hengivenhed og Fattedevne.

— Vel muligt, min Herre; men antaget, at jeg blot fire Gange om Aaret kom i Berørelse med en lignende Hengivenhed og Fattedevne, vilde jeg være en ødelagt Mand. —

— Nei; thi Porthos vil betale. —

— Hm. — svarede Gæstgiveren i en tvilende Tone.

— Han er Yndling af en meget høi Dame, der ikke vil lade ham i Stikken for en sliig Bagatel, som han kan skyldes Dem. —

— Dersom jeg turde sige, hvad jeg tænker derom? —

— Hvad De tænker derom? — Nu vel! —

— Ja, jeg kan sige, hvad jeg veed derom? —

— Nu, hvad De veed, siig frem! —

— Ja, selv, hvad jeg er aldeles sikker paa. —

— Hvorpaa er De sikker? Lad høre! —

— Jeg tør sige, at jeg kjender denne høie Dame. —

— De? —

— Ja, jeg. —

— Hvorledes har De lært hende at kjende? —

— O Herre, dersom jeg turde stole paa Deres Saashed... —

— Tal! Paa en Adelsmands Ord; De skal ikke komme til at fortryde Deres Tillid! —

— Nu, De begriber vel, kjære Herre, at Uengstligheden bringer En til at forsøge mange Ting. —

— Hvad har De da gjort? —

— O, slet intet Andet, end hvad en Kreditor kunde have Ret til at gjøre. —

— Videre! —

— Hr. Porthos gav os en Billet til denne Hertuginde, med Befaling til at sende den paa Posthuset. Hans Sjener var endnu ikke kommen; da han ikke selv kunde forlade Bærelset, var han tvungen til at betro os sine Vrinder. —

— Nu? —

— Istedet for at aflevere Brevet paa Posthuset, hvilket ikke altid er sikkert, benyttede jeg mig af en god Leilighed, som en af mine Dvartere frembød; han skulde nemlig til Paris, og jeg anbefalede ham at give Brevet i Hertugindens egne Hænder. Det var jo netop at fyldestgjøre Hr. Porthos's Billie, da han jo paa det Barmeste havde bedet mig om at besørge dette Brev vel; ikke sandt? —

— Paa Lidt nær, skulde jeg mene. —

— Beed De nu, Hvem denne høie og ædle Dame er? —

— Nei, jeg har blot hørt Porthos tale om hende; det er Alt. —

— Kan De forestille Dem, Hvem denne saakaldte Hertuginde er? —

— Jeg gjentager Dem det; jeg kjender hende ikke. —

— Det er en gammel Prokuratoromadame i Châtellet, ved Navn Madame Coquenard, som i det Mindste er halvtredstindstyve Aar gammel, og dog giver sig Mine af at være skinsyg. Allerede Det forekom mig noget besynderligt, at en Prindsesse skulde boe i Gaden „Aux Durs“! —

— Men hvorledes har De faaet Det at vide? —

— Fordi hun kom i rasende Brede ved at modtage Hr. Porthos's Brev, idet hun sagde, at han var en

Sprade, og at det var for et eller andet Fruentimmers Skyld, at han havde faaet dette Kaardestik. —

— Han har altsaa dog faaet et Kaardestik? —

— Min Gud, Hvad har jeg dog sagt der? —

— De sagde, at Hr. Porthos var bleven saaret. —

— Ja, men han havde strengt forbudet mig at sige det. —

— Hvorfor det? —

— Hilledød! Jeg kan troe, fordi han havde rost sig af at ville gjennemboe denne Fremmede, med Hvem han var i Klammeri, da De forlod ham, og det tvertimod blev den Fremmede, der stak ham til Jorden, uagtet alle hans Pralerier. Da nu Hr. Porthos er en meget forsængelig Person, har han ikke villet tilstaae Andre end sin Hertuginde, hvem han troede, at skulle røres ved Fortællingen om hans Uheld, at han har modtaget et Kaardestik, istedet for at give det. —

— Det er altsaa et Kaardestød, der holder ham tilfængs. —

— Ja, og det et alvorligt, kan De troe; Deres Ben maa have sin Sjæl nittet fast til Legemet. —

— De var altsaa tilstede? —

— Jeg var fulgt efter af Nysgjerrighed, saaledes, at jeg saae Kampen, uden at de Kæmpende vidste Noget deraf. —

— Og hvorledes gik det til? —

— O, Sagen var ikke langvarig, jeg svarer Dem derfor. De modtoges deres Stilling; den Fremmede gjorde en Finte, og faldt derpaa saa rask ud, at Hr. Porthos havde tre Sommer Staal i Bryttet, førend han var betænkt paa at parere. Han faldt da bagover. Den Fremmede satte ham Kaardestpidfen paa Struben, og

Hr. Porthos maatte erklære sig for overvunden, da han ganske saae sig overgivet i sin Modstanders Haand. Derpaa spurgte den Fremmede ham om hans Navn. Da han erfarede, at han hed Porthos, og ikke d'Artagnan, tilbød han ham sin Arm, og førte ham tilbage til Gæstgiverstedet, hvorpaa han satte sig tilhest, og strax efter var forsvunden. —

— Det var altsaa Hr. d'Artagnan, som han vilde have fat paa? —

— Det syntes saaledes. —

— Og veed De, hvor han blev af? —

— Nei, jeg havde ikke seet ham tidligere, og han er ligesaa lidt senere kommen mig for Dje. —

— Det er godt; jeg veed nu, hvad jeg ønskede at vide. De siger, at Hr. Porthos's Bærelse er paa første Sal, Nr. 1? —

— Ja, ædle Herre; det er det smukkeste i hele Gaarden, et Bærelse, som jeg alt ti Gange har havt Leilighed til at besætte. —

— Bah! vær De kun rolig; — svarede d'Artagnan leende: — Porthos betaler Dem nok med Hertuginde Coquenard's Penge! —

— O, min Herre, Hertuginde eller Prokuratorinde, det var ganske det Samme, naar hun blot vilde aabne sin Pung; men hun har reent ud svaret, at hun var fæd af Hr. Porthos's Fordringer og Troløshed, og at hun ikke sendte ham en eneste Skilling. —

— Har De tilskillet Deres Gæst dette Svar? —

— Det har jeg vel taget mig tagt for; han havde deraf seet, hvorledes vi havde besørget hans Vrinde. —

— Han venter altsaa endnu bestandig paa Penge? —

— Ja, ved Gud, ja. Igaar skrev han atter; men hans egen Tjener bragte Brevet paa Posthuset. —

— Og De siger, at Prokuratormadamen er gammel og styg? —

— Halvtreds i det Mindste, og mindre end smuk, efter hvad Pathaud siger. —

— I dette Tilfælde kan De være ved godt Mod; hun lader sig nok røre. Iøvrigt kan Hr. Porthos vel ikke skyldes Betydeligt. —

— Hvorledes, ikke Betydeligt. Allerede en Snees Pistoler, uden at regne Medicinen. O, han nægter sig selv Intet, maa De troe; Man seer strax, at han er vant til at leve høit. —

— Nu, om ogsaa hans Elskerinde forlader ham, har han Benner, kan jeg lade Dem vide. De maa derfor i ingen Henseende foruroliges, min kjære Vært, men vedblive at skaffe ham al den Bekvemlighed, som hans Tilstand udkræver! —

— Herren har jo lovet mig at tie stille med Prokuratormadamen, og ikke sige et eneste Ord om Svaret? —

— Det er afgjort, De har mit Ord derpaa. —

— Han vilde ellers tage Livet af mig, maa De vide. —

— Frygt Intet; han er ikke saa stor en Djævel, som han lader til. —

Med disse Ord steg d'Artagnan op ad Trappen, efterladende sin Vært en Smule mere beroliget med Hensyn til de to Ting, som han syntes at hænge stærkest ved, hans Regninger og hans Liv.

Doenfor Trappen, paa den Dør, der var den meest iøinefaldende i Korridoren, var med sorte Træk malet et Uhyre af Gattal; d'Artagnan bankede paa, og ifølge

det bydende Romind, som led ham imøde, traadte han ind i Værelset.

Porthos laa tilfængs, og fik sig et Parti Landskægt med Mousqueton, for at dræbe Tiden, medens et Spid, der var vel besat med Algerhøns, var anbragt foran Ilden, og der i de modsatte Hjørner af den store Kamin, over to Fyrfade kogte to Kasseroller, som uddampede i Blanding den behagelige og pirrende Lugt af tvende lækre Retter: Sønsefrikassee og Plukkesist. En Sekretær og Marmorpladen paa en Kommode vare ganske besatte med tomme Viinflasker.

Bed Synet af sin Ven udstødte Porthos et heit Blædeskrig, og Mousqueton reiste sig ærbødigt, for at overlade d'Artagnan sin Plads, medens han selv gik hen og kiggede i de to Kasseroller, som syntes at være satte under hans særegne Opsigt.

— Ah, det er Dem! — raabte Porthos d'Artagnan imøde: — Vær tusindfold velkommen, og undskyld mig, at jeg ikke gaaer Dem imøde; men — tilføiede han med et uroligt Blik paa d'Artagnan: — De veed vel allerede, hvad der er tilstødt mig? —

— Nei. —

— Har Bærten ikke sagt Dem det? —

— Jeg spurgte efter Dem, og gik lige herop. — Porthos lod til at aande friere.

— Og Hvad er der da tilstødt Dem, min Kjære Porthos? — spurgte d'Artagnan.

— De kan tænke Dem, da jeg faldt ud efter min Modstander, hvem jeg allerede havde bibragt tre Raardestik, og som jeg vilde gjøre Ende paa med det fjerde, traadte jeg feil paa en Steen, og kom til at forvride Knæet. —

— Virkelig? —

— Paa Gode. Heldigt nok for den Kjeltring; thi han skulde ellers have ligget død paa Stedet, for sikkerer jeg Dem. —

— Hvad er der bleven af ham? —

— O, det veed jeg ikke. Han havde faaet Nok, og afventede ikke Næsten. Men De, min kjære d'Artagnan. Hvad er der mødt Dem? —

— Det er altsaa denne Forvridning — vedblev d'Artagnan: — der holder Dem fængslet til Sengen? —

— Ak ja, min Gud, hverken Mere eller Mindre. Forresten vil jeg om faa Dage atter være paa Benene. —

— Men hvorfor har De ikke ladet Dem bringe til Paris; De maa kjede Dem skrækkeligt her? —

— Det var rigtignok min Hensigt; men, min kjære Ven, jeg maa sige Dem Noget. —

— Hvad da? —

— Da jeg netop, som De siger, kjedede mig saa skrækkeligt, og jeg havde de fem og halvsierdsindstyve Pistoler i Lommen, som De havde givet mig, lod jeg, for at adsprede mig, en Herre, der just reiste herigjennem, føre op til mig, og tilbød ham et Parti Terninger. Han modtog det, og i en Hast vandrede de fem og halvsierdsindstyve Pistoler over fra min Lomme i hans, uden at regne min Hest, som han tog med i Rjebet. Men De, min kjære d'Artagnan? —

— De har Intet at beklage Dem over. Man kan ikke være et Lykkens Skjodebarn i alle Henseender, baade Potte og Pande, — vedblev d'Artagnan: — De kjender jo nok Ordspøget: „Ulykkelig i Spil, lykkelig i Kjærlighed“. De er altfor lykkelig i Kjærligheden, til at Spillet ikke skulde hæve sig derfor. Men hvad

Skade kan Lykkens Omstiftelighed vel gjøre Dem; har De ikke, — lykkelige Skjelm, som De er, — har De ikke Deres Hertuginde, som sikkert ikke vil undlade at komme Dem til Hjælp? —

— Men læg dog Mærke til, min kjære d'Artagnan, — svarede Porthos med den frimodigste Mine af Verden: — hvorledes Uheldet forfølger mig i Et og Alt! Jeg havde skrevet til hende om at sende mig halvtredstindstøve Louisdorer, som jeg nødvendigviis paa Grund af Omstændighederne trængte til.... —

— Nu? —

— Nu, hun maa være paa sine Godser; thi jeg har intet Svar faaet. —

— Troer De? —

— Ja, Igaar sendte jeg hende et Brev, som var endnu mere indstændigt end det foregaaende. Men lad os tale om Dem, kjære Ben, hører De! Jeg tilstaaer det, at jeg begyndte at svæve i en vis Uro for Deres Skyld. —

— Men Deres Bært opfører sig dog godt imod Dem, som det lader til, min kjære Porthos? — vedblev d'Artagnan, visende den Sengeliggende de fulde Kasseroller og tomme Flasker.

— Saa la la; der er Maade med, — svarede Porthos: — det er allerede tre, fire Dage siden, at den uforstammede Person stak mig sin Regning i Næsen; jeg skaffede naturligtviis baade ham og hans Regning Been at gaae paa. Men De indseer rimeligviis, at jeg kun har mit Ophold her ifølge den Stærkeres Ret, som et Slags Grobrer; De finder mig derfor ogsaa, eftersom jeg bestandig maa frygte for at see mig angreben i

min Stilling, bevæbnet lige indtil Tænderne, endskjøndt jeg maa holde Sengen. —

— Smidlertid lader det dog til, — yttrede d'Artagnan leende: — at De af og til gjør Udfald. —

Han pegede paa Flasterne og Kasserollerne.

— Ikke jeg, ikke jeg, desværre, — svarede Porthos: — Denne ulykkelige Forvridning holder mig fængslet til Leiet. Det er Mousqueton, der maa forvragere og opdrive Proviant. Mousqueton, min Ven, — vedblev Porthos: — Du seer, at vi have faaet Forstærkning; vi maa have flere Levnetsmidler. —

— Mousqueton, — sagde d'Artagnan: — Du maa gjøre mig en Tjeneste. —

— Hvilken, Herre? —

— At give Planchet en Dypskrift paa denne Leve-
maade. Touren kunde komme til mig at blive belejret, og det skulde være mig meget kjært, om han da kunde lade mig nyde de samme Fordele, som Du nu lader tilflyde Din Herre. —

— O, min Gud, — svarede Mousqueton med be-
skeden Mine: — Intet er lettere. Man maa alene være lidt nem paa Fingrene; det er hele Hemmelighe-
den. Jeg er bleven opdragen i Leiren, og min Fader fuskede i sine ledige Dieblikke paa Jægerhaandværket. —

— Og Hvad bestilte han den øvrige Tid. —

— Han udøvede en Levevei, som jeg stedse har funden at være meget lykkelig. —

— Hvilken? —

— Da det netop var paa den Tid, at Katholikerne førte Krig med Hugenotterne, og han saae, hvorledes Katholikerne udryddede Hugenotterne, og Disse til Gjengjæld Sine, Altsammen i Religionens Navn, havde

han dannet sig en blandet Tro, der tillod ham, snart at være Katholik, og snart Hugenot. Da gjorde han sig sædvanligvis Spadseretoure med sin Riffel paa Rakken, bagved Hækkerne, som indfatte Landeveiene, og naar han saae en stolt Katholik nærme sig, fik den protestantiste Være en saadan Overvægt i hans Sjæl, at han uvilkaarligt sigtede med Riflen paa den Rejsende; naar nu Denne var kommen ham paa ti Skridt nær, knyttede han en Underholdning med ham, der næsten altid endte med at den Rejsende lod sin Pung i Stikken, for at beholde sit Liv. Det er en Selvfølge, at, naar han saae en Hugenot komme, han da følte sig greben af en saa fyrig Nidkjærhed for Katholicismen, at han ikke begreb, hvorledes han et Kvarteer isorveien havde kunnet tvivle om vor hellige Religions enesaliggjørende Væsen. Thi jeg, min Herre, er Katholik, eftersom min Fader, sine Grundsetninger tro, gjorde min ældre Broder til Hugenot. —

— Og hvilken Ende fik den værdige Mand? — spurgte d'Artagnan.

— O, den allersørgeligste, min Herre. En Dag blev han overrasket i en Huulvei mellem en Hugenot og en Katholik, med hvilken han allerede tidligere havde haast at bestille, og som gjenkjendte ham begge To; de bleve da enige om at hænge ham i et Træ, som de ogsaa gjorde. Derpaa kom de ind i den nærmeste Landsbykro, hvor netop jeg og min Broder sadde og toge os en Slurk, og roste sig af deres smukke Heltegjerning. —

— Og Hvad gjorde Du og Din Broder? — spurgte d'Artagnan. —

— Vi lode dem snakke, — svarede Mousqueton:

— Men da de forlode Kroen for at tage forskjellige Beie, lagde min Broder sig i Baghold paa Katholikens Bei, og jeg mig paa Protestantens. To Timer senere var Sagen klarer baade af ham og af mig; men vi kunde ikke noksom undre os over vor stakkels Faders Forudsynethed, idet han havde været saa forsigtig at lade os opdrage Hver i sin Religion. —

— I Sandhed, Du har Ret, Mousqueton; Din Fader maa have været en ret klogtig Spitsbube. Men Du sagde, at den brave Mand i sine ledige Dieblikke lagde sig efter Søgerhaandværket. —

— Ja, ædle Herre, og det er ham, der har lært mig at knytte en Bildtsnare og anbringe en Bundsnøre. Da jeg nu saae, at denne Skurk af Bært vilde føde os med det grove og svært fordøielige Kjød, som kun er godt nok for Bonden, men ikke for to Mæser, der vare saa svækkede som vore, gav jeg mig til at kludre lidt paa mit gamle Haandværk. Naar jeg nu spadserede i Skoven, lagde jeg Snarer i Bildsporene, og medens jeg laae ved Kanten af Vandet, benyttede jeg Tiden til at lade Snorer glide ned i Parken. Paa denne Maade fayne vi nu, Gud skee Lov, Intet, som Herren selv kan overbevise sig om; vi have Overflod af Algerhøns og Kaniner, af Karper og Aal, lutter lette og sunde Eplser, som passe sig for Syge. —

— Men Vinen? — spurgte d'Artagnan: — Hvem skaffer Vinen? Det maa dog Bærten gjøre? —

— Dertil kan svares baade Ja og Nei. —

— Hvorledes, baade Ja og Nei? —

— Ja; thi han skaffer den, uden at vide, at han nyder denne Vre. —

— Forklar Dig, Mousqueton! Din Underholdning er meget belærende. —

— Saa viid da, min Herre, at Tilfældet bragte mig sammen med en Spanier, som havde seet mange Lande, og blandt andre ogsaa den ny Verden. —

— Men i hvilken Forbindelse kan den nye Verden staae med de Flasker, som staa paa Sekretæren og denne Kommode? —

— Saalmodighed, kjære Herre; enhver Ting maa have sin naturlige Gang. —

— Det er rigtigt, Mousqueton; jeg skal rette mig efter Dig, og være lutter Dre. —

— Denne Spanier havde i sin Tjeneste en Lakai, som havde ledsaget ham paa hans Reise i Mexiko. Denne Lakai var min Landsmand; da vi desuden vare meget overeensstemmende i Charakteren, stiftede vi hastigt et nøie Bekjendtskab. Begge elskede vi Jagten over Alt. Han fortalte mig blandt Andet, hvorledes paa Pampasfletterne de Indfødte gjøre Jagt paa Tigrene og de vilde Dyr, ved Hjælp af simple Strikker med Løbeknuder, som de kaste det skrækkelige Dyr over Hovedet. I Begyndelsen vilde jeg ikke troe, at Man kunde opnaae en saa høi Grad af Behændighed, at Man i tyve til tredive Skridts Afstand kunde kaste Enden af en Strikke hvilken Man vilde; men det praktiske Beviis, som min Ven ydede, maatte vel bevæge min Vantro til at vige. —

— Han stillede en Flaske i tredive Skridts Afstand, og med hvert Kast fik han Halsen ind i Løkken. Jeg overgav mig en Tid lang til denne Dvælse, og efter som Naturen ikke har ladet mig uden Gøner, veed jeg for Dieblirket at bruge min Pazzo saa godt som den Bedste. Nu begriber De vist det Dvrige. Vor Vært har en vel

førshnet Kjælder; men Nøglen dertil forlader ham aldrig. Dog denne Kjælder har en Luge. Gjennem denne Luge kaster jeg min Kasso, og da jeg ved en videre udviklet Praxis er kommen under Veir med, hvor den bedste Viin staaer, holder jeg mig naturlig til den. Nu veed De, kjære Herre, i hvilken Forbindelse den nye Verden staaer med de tomme Flaster paa Sekretæren og Kommoden. De gjør os vel den Gæde at smage vor Viin, og uden Fordom at sige os Deres Mening om den? —

— Tak, min Ven, Tak; uheldigviis har jeg nyttig spist Frokost. —

— Nu, — sagde Porthos: — saa dæk Bordet, Mousqueton, og medens vi spise, vil d'Artagnan fortælle os, hvorledes det er gaaet ham i Løbet af de ti Dage, siden vi skiltes. —

— Med Fornøielse! — svarede d'Artagnan.

Medens Porthos og Mousqueton holdt Frokost med den fulde Appetit, som Syge have, naar de ere i stærk Bedring, og i den broderlige Samdrægtighed, som knytter Menneskene til Hinanden i Ulykken, fortalte d'Artagnan, hvorledes Aramis paa Grund af sit Saar havde været nødt til at standse i Crevecoeur, hvorledes han, nemlig d'Artagnan, i Amiens havde maattet lade Athos tumle sig om mellem fire Menneskers Hænder, der anklagede ham for Falskmøntneri, og hvorledes han selv havde været nødt til at slaae Bro med Greven af Bardes, for at komme over fra Frankrig til England. —

Men her standsede d'Artagnan's Meddelelser; han fortalte blot, at han fra Storbritannien havde bragt fire fortrinlige Heste med sig, af hvilke en tilhørte Porthos, og to andre de to øvrige Venner. Han endte med den

Efterretning, at den, der skulde tilhøre hiin, allerede fandtes paa sin Plads i Gjæstgivergaardens Stald.

I dette Dieblik traadte Planchet ind; han berettede, at Hestene havde hvilet tilstrækkeligt, og at Man endnu i god Tid kunde naae Natteleiet i Clermont.

Da d'Artagnan nu næsten var rolig for Porthos's Bedkommende, og han længtes efter at høre Noget om sine to andre Venner, rakte han den Syge Haanden, og underrettede ham om, at han atter maatte give sig paa Reisen, for at fortsætte sine Eftersøgninger. Forresten, vilde han, eftersom han agtede sig den samme Bei tilbage, om syv otte Dage komme og tage Porthos med, hvis han til den Tid endnu skulde befinde sig i Gjæstgivergaarden „den store St. Martin“.

Porthos svarede, at hans Forbridning sandsynligvis ikke vilde tillade ham at komme paa Benene igjen i saa kort et Tidsrum. Forøvrigt var han nødt til at blive i Chantilly indtil Videre, for at vente paa Brev fra Hertuginde.

D'Artagnan ønskede ham, at dette Brev maatte komme snart og have et ønskeligt Indhold; da han paany havde anbefalet Porthos til Mousquetons Omfarg, og betalt Bærtens Udlæg, begav han sig atter paa Veien, ifølge med Planchet, der allerede var bleven befriet fra en af sine Haandheste.

XXVI.

Aramis's Disputatos.

D'Artagnan havde ikke talt til Porthos hverken om hans Saar eller hans Hertuginde. Det var en klog Karl, vor Bearner, saa ung han end var. Han havde sølgelig ladet, som om han troede Alt, hvad den forsængelige Musketeer havde fortalt, overbevist om, at intet Venstab bestaaer for Prøven af en udspioneret Hemmelighed, især naar denne Hemmelighed berører Stoltgheden, efter som Man stedsse har et Slags moralsk Overvægt over Den, hvis Liv Man kjender; tværtimod fandt d'Artagnan, der havde Hovedet fuldt af tilkommende Intriguer, og som var bestemt paa, af sine tre Venner at gjøre Redskaber for sin Lykke, at det netop var i hans Kram, forud i sine Hænder at samle de usynlige Traade, ved hvilke han skulde sætte Dukkerne i Bevægelse.

Men en dyb Kummer nagede hans Hjerte paa hele Reisen; han tænkte paa den smukke Madame Bonacieux, som endnu skyldte ham Lønnen for hans Hengivenhed. Dog, vi maa afgive den Erklæring, at denne Sorg hos den unge Mand reiste sig mindre af Bedrøvelse over en tabt Lykke, end af Frygt for at der skulde være tilstødt det stakkels Fruentimmer en Ulykke. Han tvivlede ikke om, at hun jo var bleven et Offer for Kardinalens Hævn, og han vidste, at Hs. Eminents pleiede at hevne sig skrækkeligt. Men hvorledes havde han funden Naade for Ministerens Dine; det var han selv ganske uvidende om. Hvis han havde været hjemme, da Hr.

de Savoie, Gardekaptainen, besøgte ham, havde han formodentlig faaet denne Gaade løst.

Intet forslaaer Tiden bedre, og forforkter en Vel saa meget, som en Tanke, der i sig opsluger alle den Tænkendes indre Kræfter. Den ydre Silbærelse ligner da en Søvn, hvori Tanken udgjør Drømmen; under dennes Indflydelse har Tiden ikke længer nogen Udstrækning, Rummet noget Maal. Man gaaer ud fra eet Punkt, og naaer et andet; det er det Hele. Af det tilbagelagte Mellemrum har Intet fæstet sig i Grindringen, uden en utydelig Saage, hvori findes begravne tusinde forvirrede Billeder af Træer, Bjerge og Landskaber. I dette vaagne Drømmeri tilbagelagde d'Artagnan, i det Skridt, hvori hans Hest fandt for godt at fremme Reisen, de sex eller otte Mill, som skille Chantilly fra Crevecoeur, uden at han, da han havde naaet denne Landsby, i mindste Maade erindrede sig Noget af Det, som han havde mødt paa Veien.

Her først kom han til Sæmning. Han rystede paa Hovedet, da han bemærkede Kroen, hvori han havde efterladt Aramis, satte sin Hest i Trav, og standsede et Dieblit senere udenfor Døren.

Denne Gang var det ingen Vært, men en Værtinde, der modtog ham. D'Artagnan var en Kjender af Ansigtet; han slugte med eet Diekast Værtindens plumpe men muntre Ansigt, begreb strax, at han ikke behøvede at forstille sig for hende, og at han Intet havde at frygte af en saa lysglad Person.

— Min gode Dame, — henvendte sig d'Artagnan til hende: — kunde De vel sige mig, hvad der er bleven af en af mine Venner, som vi for omtrent tolv

Dage siden bleve tvungne til at efterlade saaret her paa Stedet? —

— En smuk ung Mand paa tre til fire og tyve Aar, blid, elskværdig, velskabt? —

— Det er ham, endvidere er han saaret i Skulderen. —

— Netop! Denne Herre opholder sig her endnu. —

— Ah, ved Gud, min kjære Dame, De gjengiver mig Livet! — raabte d'Artagnan, idet han steg af Sestien, og kastede Tømmen over Blanchets Arm: — Hvor er han da, den kjære Aramis, at jeg kan omfavne ham? Thi, jeg maa tilstaae det, jeg længes inderligt efter at gjensee ham. —

— Om Forladelse kjære Herre; men jeg tvivler paa, at han kan modtage Dem i dette Dieblis. —

— Hvorledes det? Er der en Dame hos ham? —

— Herre Jesus! Hvad siger De der? Den stakkels Røs! Nei, min Herre, der er ikke noget Fruentimmer hos ham. —

— Hvem da? —

— Sognepræsten fra Montdidier og Jesutternes Superior fra Amiens. —

— Min Gud! — raabte d'Artagnan: — Er det bleven slettere med ham? Arme Ven! —

— Nei, min Herre, tværtimod bedre, som en Folge af Sygdommen har han følt sig berørt af Naaden, og har bestemt sig til at træde ind i en Orden. —

— Det er rigtigt; — svarede d'Artagnan: — jeg havde glemt, at han kun var Musketeer ad interim.

— Forlanger Herren endnu at faae ham i Tale? —

— Mere end nogensinde. —

— Nu, saa behøver Herren kun at gaae op ad Trappen tilhøire i Gaarden, anden Etage Nr. 5. —

D'Artagnan ilede bort i den angløne Retning, og fandt en af disse udvendige Trapper, som Man endnu stundom seer i gamle Gjæstgiversteder. Men Man slap ikke saa let ind til den vordende Abbed; Passerne, der førte til hans Børelser vare bevogtede ikke mindre godt end selv Armida's Haber. Bazin havde sin Post i Korsridoren, og spærrede d'Artagnan Udgangen med saameget større Uforsærdethed, som han nu endelig efter saa mange Mars Prøvelser saae sig nær ved det Maal, som stedse havde været hans ledende Stjerne.

I Virkeligheden vare den stakkels Bazin's Drømme altid gangne ud paa at komme til at tjene en Kirkens Mand, og med Utaalmodighed havde han ventet det Dieblik, som han uafadeligt havde høvt i Sigte, da Aramis skulde ombytte Soldaterkjolen med Præstekjolen. Alene den unge Mand's dagligt fornødne Løste, at denne Tid ikke skulde være langt borte, havde holdt ham fængslet til Musketerens Tjeneste, en Tjeneste, hvori, som han sagde, han ikke kunde undgaae at forspilde sin Sjæls Salighed.

Bazin var altsaa paa sin Lykkes Spidse; efter al Sandsynlighed vilde hans Herre denne Gang ikke soigte sit Forsæt. Foreningen mellem en fysisk og en moralsk Smerte havde frembragt den saa lang Tid ønskede Virkning. Aramis havde endelig, lidende paa Sjæl og Legeme, kastet sine Dine og sin Tanke paa Religionen, og betragtet det dobbelte Uheld, der var tilstødt ham, som et Bærsel fra Himlen, nemlig hans Elskerindes pludselige Forsvinden og hans Saar i Skulderen.

Man begriber lettelig, at Intet kunde være ubeha-

geligere for Bazin i den Stemning, hvori han befandt sig, end d'Artagnan's Nærværelse, som maaskee atter kunde kaste hans Herre ind i de verdslige Tankers Svirvel, som saa lang Tid havde behersket ham. Han besluttede derfor drabeligt at forsvare Døren, og eftersom han, forraadt af Værtinden, ikke kunde sige, at Aramis ikke var tilstede, forsøgte han paa at bevise den Nyankomne, at det vilde være den yderste Ubekedenhed, hvis han dristede sig til at forstyrre hans Herre i hans gudfrygtige Underholdning, som han havde begyndt om Morgenen, og som, efter Bazin's Sigende, ikke vilde ende førend om Aftenen.

Men d'Artagnan viste Mester Bazin's Beltalenhed ingen Opmærksomhed, og da han ikke var for at indlade sig i en polemisk Disput med sin Vens Sjener, skjød han ham uden Omstændigheder tilside med den ene Haand, medens han med den Anden omdreiede Nøglen i Døren Nr. 5.

Døren aabnede sig, og han traadte ind i Bærelset. Hans Dine faldt strax paa Aramis. Hans Hoved var bedækket med et Slags rund og flad Hue, der ikke slet lignede en Kalot. Han sad foran et aflangt Bord, der var bedækket med Papiirsruller og uhyre Foliantter; paa hans høire Haand sad Jesuiternes Superior, paa hans venstre Præsten fra Montdidier.

Gardinerne vare trukne halvt for, og indlode kun et svagt, hemmelighedsfuldt Lys, der kunde begunstige et uforstyrret, lykkeligt Drømmeri. Alle verdslige Gjenstande, som sædvanligt møde Diet, naar Man træder ind i en ung Mand's Bærelse, ikke at tale om en Muffeteers, vare forsvundne ligesom ved Hexeri; sandsynligvis af Frygt for at Synet af visse Gjenstande skulde

Iede Aramis's Sanker tilbage paa Verden, havde Bazin borttaget og skaffet tilside baade Kaarde, Pistoler og Fjederhat, Broderier og Kniplinger af enhver Art.

Men i disse Tings Sted troede d'Artagnan i en mørk Krog at bemærke en Svøbe, Poenitentsredskabet, ophængt paa et Søm i Muren.

Ved Larmen, som d'Artagnan forarsagede ved at aabne Døren, reiste Aramis Hovedet iveiret og gjenkjendte sin Ven. Men til den unge Mands store Forbauselse syntes Synet ikke at gjøre noget stort Indtryk paa Musketeren; i den Grad var hans Sjæl løsreven fra det Jordiske.

— Goddag, Kjære d'Artagnan, — sagde Aramis: — vær overbeviist om, at jeg er glad ved at see Dem! —

— Jeg er ikke mindre glad, — svarede d'Artagnan: — endstjøndt jeg endnu ikke er ganske sikker paa, at det er Aramis, jeg taler med. —

— Jo, det er netop ham selv, netop ham selv; Hvad kan have fremkaldt denne Svibl....? —

— Jeg frygtede for at være kommen ind i et galt Bærelse; jeg troede først at have betraadt en Geistligs Bopæl. Derpaa følte jeg mig greben af Rædsel over at finde Dem i Selskab med disse Herrere; jeg maatte grue for at finde Dem alvorligt syg. —

De to sortklædte Mænd, som begrebe d'Artagnans Hensigt, kastede næsten truende Blikke paa ham; men han brød sig om Intet.

— Jeg forstyrre Dem maaskee, Kjære Aramis; — vedblev han: — thi efter hvad jeg seer, maa jeg troe, at De er ved at strifte for disse to Herrere. —

Aramis rødmede umærkeligt.

— De forstyrre mig! D, tværtimod, jeg sværger

Dem det til, og til Beviis paa hvad jeg siger, saa til-
lad mig først at yttre min Glæde over at see Dem
sund og vel tilmode. —

— Nu giver han Kjøb; — tænkte d'Artagnan:
— Sagerne staa dog ikke saa meget slet. —

— Thi denne Herre, som er min Ven, er nyligt
undsluppen en stor Fare, — vedblev Aramis med Sal-
velse, idet han forestillede d'Artagnan for de to Geistlige.

— Giv Gud Æren, mia Herre! — svarede disse
med een Mund, under en dyb Bøining.

— Han har modtaget min inderlige Tak, ærvær-
dige Herrer, — svarede d'Artagnan, idet han gjen-
gjeldte Hilsenen.

— De kommer netop tilpas, Kjære d'Artagnan, —
yttrede Aramis: — for at tage Deel i vor Undersøgelse,
og bidrage Deres til at bringe Lys i Sagen. Dhrr.
Prioren og Sognepræsten fra Montdidier disputere med
mig om visse theologiske Spørgsmaale, hvis Interesse
allerede i længere Tid har fængslet os; det vilde glæde
mig, at høre Deres Mening. —

— En Soldats Mening i flige Ting vil ikke veie
meget i Bægttskaalen, — svarede d'Artagnan, som be-
gyndte at foruroliges ved den Bending, som Samtalen
tog: — og De kan sikkert holde Dem til disse Herrers
Lærdom. —

De to sortklædte Herrer bukkede atter.

— Sværtimod, — svarede Aramis: — Deres Me-
ning vil være mig af stor Værdi. Hør, Hvad der er
Tale om: Hr. Prioren mener, at min Disputats gan-
ske maa være af dogmatisk og didaktisk Indhold. —

— Deres Disputats! De holder altsaa en Dis-
putats? —

— Naturligvis; — svarede Jesuiten: — til Prøven, som gaaer forud for Ordinationen, er en Disputats uundgaaelig nødvendig. —

— Ordination! — raabte d'Artagnan, som ikke havde kunnet tabe Det, som Bærtinden og Bazin havde fortalt ham: — Ordination! — raabte han, og lod sit forbausende Blik hvile paa de tre foran ham siddende Personer.

— Nu, — vedblev Aramis, idet han i Lænestolen indtog den samme yndefuld-værdige Stilling, som han vilde have indtaget i en Chorstol, hvori han allerede i Tankerne sad, og medens han betragtede sin høide, bløde og dameagtige Haand, som han havde holdt iværet, for at faae Blodet til at synke bort derfra: — Nu, som De har hørt, d'Artagnan, Hr. Prioren vil, at min Disputats skal have dogmatisk Indhold, medens jeg selv ønsker, at dens Indhold skal være abstrakt. Hr. Prioren har foreslaaet mig et Emne, som endnu ikke har været behandlet, og hvori der i Virkeligheden findes Stof til en ganske brillant Udvikling:

— *Utramque manum in benedicendo clerisis inferioribus necessarie sit**). —

D'Artagnan, hvis Lærdom vi allerede kjende, veeg ligesaa lidt tilbage for dette Citat, som for det, hvilket Hr. de Treville havde anbragt paa Foranledning af de Foræringes, han troede at d'Artagnan havde modtaget af Buckingham.

---

*) Oversætteren har strengt holdt sig til Originalen i at gjengive denne lærde Underholdning; den flette Latinitet, samt øvrige Ubehjælpeligheder falde tilbage paa Originalen.

— Det vil sige: — vedblev Aramis, for at gjøre Sagen lettere anskuelig: — Begge Hænder ere uundgaaeligt nødvendige for de Geistlige af lavere Grader, naar de uddele Betsignelsen. —

— Et herligt dogmatisk Emne! — gjentog Præsten, der, omtrent af samme Styrke i Latinen, som d'Artagnan, omhyggeligt tagttog Jesuiten, for at træde i hans Fodspor, og gjentage hans Ord som et Echo.

D'Artagnan derimod blev ganske uberørt af de tvende fortklædte Herrers Enthousiasme.

— Ja herligt? Prosus admirabile! — vedblev Aramis: — men Spørgsmaalet fordrer et dybt Studium af Kirkesædrene og Skriften. Jeg har derfor gjort den Tilstaaelse for disse lærde Herrer, og det i al Ydmyghed, at mine Studeringer ikke ret have villet trives i Bagstuerne og i Kongens Tjeneste. Jeg vilde derfor staae mig bedre — *facilius natans* — ved et Emne af mit eget Valg, som skulde staae i samme Forhold til lige strengt theologiske Spørgsmaale, som Moralen staaer til Methaphysiken. —

D'Artagnan kjædede sig umaadeligt; Præsten ligesledes.

— *Spillket exordium!* — raabte Jesuiten.

— *Exordium!* — gjentog Sogneherren, for dog at sige Noget.

— *Quem ad modum inter colorum immensitatem.* —

Aramis kastede et Blik paa d'Artagnan, og saae, at hans Ben gæbede, saa at han var nær ved at faae Stivkrampe.

— Lad os heller tale Modersmaalet, min Fader; — bad han Jesuiten: — Hr. d'Artagnan vil da have mere godt af hvad der bliver sagt. —

— Jeg er rigtignok træt af Reisen, — indrømmede d'Artagnan: — og Latinen er ganske spildt paa mig. —

— Meget gjerne, — svarede Jesuiten en Smule forvirret, medens Præsten ganske henrykt henvendte et Erkjendtlighedsblik til d'Artagnan: — Læg blot Mærke til, hvilken Nytte Man kunde drage af denne Glose: —

— Moses, Guds Tjener — han er kun Tjener, forstaaer De vel, — Moses velsigner med begge Hænder; han lader sine Arme løste iveiret, medens Søderne slaa deres Tjender. Han velsigner altsaa med begge Hænder. Særligt, hvad siger Evangeliet? — Imposuite manus og ikke manum; lægger Hænderne paa deres Hoveder, ikke Haanden. —

— Lægger Hænderne, — gjentog Præsten med en tilsvarende Gebærde.

— Til St. Peder siges derimod, og følgelig ogsaa til Paverne, som hans Efterfølgere: Porrige digitos, udstræk Fingrene! Forstaaer De nu? —

— Ja fuldkomment, — svarede Aramis, som syntes at finde Fornøielse i Samtalen: — men Tingen berøer paa en meget fin Adskillelse. —

— Fingrene, — gjentog Jesuiten: — St. Peder velsigner med Fingrene; Paven velsigner altsaa ogsaa med Fingrene. Men med hvor mange Fingre? Med tre: En for Faderen, en for Sønnen, og en for den hellige Aand. —

Alle korsfede sig; d'Artagnan troede at burde følge Exemplet.

— Paven er St. Peders Efterfølger, og forestiller de tre himmelske Magter; de laveste Grader — ordines interiores — af det kirkelige Hierarchi fremtræde i Erkeenglenes og Englenes Navn. De laveste Geistlige,

Diakonerne og Sakristanerne velsigne med Viebandsko-
sten, der ligesom forestiller en utallig Mængde af Fingre.
Det er Emnet, fremsat i simple Træk: — Argumen-
tum omni denudatum ornamento; — Jeg skulde deraf
— vedblev Jesuiten: — lave to Bind, saa tykke som
denne Foliant. —

I sin Begeistring slog han paa St. Chrysostomus in
folio, saa det knagede og bragede i Bordet.

D'Artagnan foer sammen.

— I Sandhed, jeg erkjender det Smukke i dette
Emne; men paa samme Tid føler jeg, at det vilde knuse
mig. Jeg selv havde valgt denne Text: — sig mig,
d'Artagnan, om den er efter Deres Smag, — — Non
inutile est desiderium in oblatione. — Eller bedre: En
Smule Savn gjør Offeret velbehageligt for Herren. —

— Holdt! — raabte Jesuiten: — Denne Sætning
smager af Kjæteri. Der findes en lignende Ytring
i „Augustinus“ af Erkekjæteren Jansenius, hvis
Skrifter tidligt eller sildigt ville blive brændte af Bøddelen.
Sag Dem tagt, min unge Ven, De helder en Smule
over til de falske Lærdomme; De gjør Dem selv uluk-
kelig, min unge Ven! —

— De gjør Dem ulukkelig! — gjentog Præsten,
rystende sørgmodigt paa Hovedet.

— De støder an mod dette berøgtede Punkt om den
frie Villie, som er et af de allerfarligste Skjær. — De
angriber Pelagionernes og Semi-Pelagionernes Læ-
rdomme. —

— Men ærbørdige Herre . . . — afbrød ham Ara-
mis, en Smule bedøvet ved den Hagl af Argumenter,
som styrtede ned over ham.

— Hvorledes beviser De, — vedblev Jesuiten, uden

at give ham Tid til at tale: — at Man bør føle Savnet af Verden, naar Man offerer sig Gud? Hør engang dette Dilemma: Gud er Gud, og Verden er Satan. At føle Savnet af Verden, er det Samme som at have Forlængsel efter Djævelen; saaledes lyder min Slutning. —

— Min ogsaa, — yttrede Præsten.

— Men jeg beder... — indvendte Aramis.

— Desideras diabolum! Du har Forlængsel efter Djævelen, Ulyksalige! — raabte Jesuiten.

— Han har Forlængsel efter Djævelen! — gjentog Præsten sukkende: — Ak, min unge Ven, gjør ikke Det, jeg beder Dem derom! —

D'Artagnan's Hoved begyndte at løbe rundt; det forekom ham, som om han var i et Galehuus, og selv maatte blive gal mellem de Andre. Men han var nødt til at tie, da det Gebeet, hvorpaa de Salende befandt sig, var ham aldeles fremmed.

— Men saa hør mig dog; — indvendte Aramis med en Søflighed, under hvilken Utaalmodigheden begyndte at stikke lidt frem: — jeg siger ikke, at jeg føler Savn, nei, jeg skal aldrig udtale denne Mening, som ingenlunde vilde være orthodox. —

Jesuiten løstede Dinene mod Himlen; Præsten gjorde ligesaa.

— Nei, det var ikke Meningen, — vedblev Aramis: — Indrøm mig i det Mindste, at Man kun fortjener ringe Tak for at byde Vorherre Det, hvoraf Man allerede er feed! Har jeg Ret, d'Artagnan? —

— Det troer jeg; det er utvivlsomt! — raabte Denne.

Jesuiten og Præsten hoppede tværet paa deres Stole.

— Det er mit Udgangspunkt; det er en Syllogisme; Verden mangler ikke Tillokkelser. Jeg opgiver Verden; følgelig bringer jeg et Offer. Men nu siger Skriften udtrykkeligt: Bringes Herren et Offer! —

— Det er sandt! — indrømmede Modstanderne.

— Jeg har — vedblev Aramis, idet han kneb sig i Drekslippen for at gøre den rød, ligesom han løstede Hænderne iveiret for at gøre dem hvide: — jeg har gjort et lidet Kjædedigt derover, som jeg forrige Aar meddeelte Hr. Voiture, og hvorfor denne store Mand gjorde mig tusinde Komplimenter. —

— Et Kjædedigt? — spurgte Jesuiten foragtligt.

— Et Kjædedigt? — gjentog maskinmæssigt Præsten.

— Frem dermed! Lad høre! — raabte d'Artagnan: — Det er dog altid en Forandring. —

— Nei, det er et religiøst Digt; — svarede Aramis: — Det er Theologie i Vers. —

— Det var som Pokker! — meente d'Artagnan.

— Saa hør da, — sagde Aramis med en klædelig besteden Mine, som rigtignok havde et Anstrøg af Hyklereri.

— J, som begræde svundne Livets Lykke,
Som sukke over Livets bitre Nød
Al Verdens Smerte finde vil sin Død,
Naar Eders Haab i Himlen fast J bygge!

J, som begræde. —

D'Artagnan og Præsten syntes fornøiede; men Jesuiten blev fast i sin Mening.

— Vogt Dem for en profan Smag i den theologiske Stil! Hvad siger St. Augustin?

— Severus sit clericorum sermo! —

— Ja, Eders Sprog være klart og tydeligt! —
sagde Præsten.

— Eders Disputats vil behage Damerne; — tilføjede Jesuiten hastig, da han saae, at hans Følgesvend geraadede paa gale Veie: — Det er sandt nok. Den vil gjøre Lykke, som naar Hr. Patru fører en Sag for Retten. —

— Gud gibe det! — raabte Aramis begejstret.

— Der seer De! — raabte Jesuiten: — Verden taler endnu ud af Dem med høj Røst — altissima voce. — De hænger endnu ved Verden, min unge Ven, og jeg frygter for, at Raaden ikke virker i Dem. —

— Berollige Dem, høiærværdige Herre; jeg svarer for mig! —

— Verdslige Indbildninger! —

— Jeg kjender mig selv, min Fader; min Beslutning er uigjenkaldelig. —

— Bedbliver De da Deres Paastand, at forsvare denne Sætning? —

— Jeg føler mig kaldet til at udvikle Denne, og ingen anden; jeg vil altsaa fortsætte mit Arbeid, og jeg haaber, at De imorgen skal vise Dem tilfreds med de Rettelser, som jeg har ifinde at foretage deri efter Deres Anviisning. —

— Arbeid langsomt; — formanede Præsten: — vi forlade Dem i en herlig Stemning. —

— Ja, Ageren er heelt besaaet, — meente Jesuiten: — og vi behøve ikke at frygte for, at nogen Deel af Sædekornet er falden paa Klippegrund, et heller paa Veten, hvor Himlens Fugle ville opæde det, — aves coeli comederunt illam. —

— Gid Du sad paa Bloksbjerg med Dit Latin! — mumlede d'Artagnan, som følte sine Kræfter i Begreb med at svinde.

— Farvel, min Søn, — sagde Præsten: — imorgen Mere! —

— Imorgen Mere, unge Galning! — yttrede Jesuiten: — Det lader til, at De skal vorde et af Kirkens Lys; give Gud, at dette Lys ikke bliver til en fortærende Ild! —

D'Artagnan, som nu en heel Time havde tygget paa sine Nægle af Utaalmodighed, begyndte at arbejde paa Kjødet.

De to sorte Herrer reiste sig, hilste Aramis og d'Artagnan, og gik hen imod Døren. Bazin, som var bleven staaende her, og som med from Jubel havde været Vidne til denne Underholdning, styrtede dem imøde, tog Præstens Breviarium, Jesuitens Messebog, og gik med ærbødig Anstand for at bane dem Veien.

Aramis fulgte dem heelt ned ad Trappen, og kom derpaa tilbage til d'Artagnan, som endnu var hensunken i indre Betragtninger.

Da de vare ene, iagttog begge Venner i Begyndelsen en forlegen Tausshed. Smidlertid, eftersom En dog maatte være den Første, og d'Artagnan syntes fast bestemt paa at overlade sin Ven denne Ære, tog Denne Ordet:

— Nu, De seer da, at jeg er vendt tilbage til mine Grundideer. —

— Ja, Naadens Virksomhed har berørt Dem, som den ene Herre nylig sagde. —

— O, denne Plan til at drage mig ud af Ver-

dens Tummel, har allerede længe været til, og De har allerede tidligere hørt mig tale derom; erindrer De det ikke? —

— Savist; men jeg maa tilstaae, at jeg antog det for Spøg. —

— Spøg med saadanne Ting, d'Artagnan! —

— For Pokker! Man spørger jo endogsaa med Døden! —

— Men Man gjør Uret dert, d'Artagnan; thi Døden er den Port, der enten fører til Frelse eller Fordømmelse. —

— Indrømmet; men, hvøs det behager Dem, Aramis, saa lad os ikke længer snakke Theologi, De kan sikkert have Nok af Det, De alt har faaet, i det Mindste for idag, og jeg, jeg har over al den lærde Passiar næsten glemt den Smule Lærdom, som jeg engang har været i Besiddelse af. Desuden maa jeg tilstaae, at jeg ikke har spist siden imorges Kl. Ti, og at jeg sølgelig er Satans sulten. —

— Vi spise strax til Middag, kjære Ven. Men De vil erindre, at det idag er Fredag; paa denne Dag tør jeg hverken selv spise Kjød, eller see Andre spise det. Dersom De vil tage tiltakke med min Middagsmad, bestaaer denne af Fiirkanter og Frugter. —

— Hvad er det for en Ret, Fiirkanter? — spurgte d'Artagnan urolig.

— Jeg mener dermed Spinat; — svarede Aramis: — men for Deres Skyld skal jeg tilføie nogle Æg. Det er rigtignok et grovt Brud paa Regelen; thi Æg ere Kjød, eftersom de frembringe Røl-linger. —

— Det Gæstebud vil ikke blive meget fedt; dog, for at blive hos Dem, skal jeg finde mig dert. —

— Jeg er Dem Tak skyldig for Offeret; — svarede Aramis: — men, om dette Maaltid - end ikke gavner Legemet synderligt, maa De være overbeviist om, at det gavner Sjælen desto mere. —

— Det er altsaa afgjort, Aramis, at de træder ind i den geistlige Stand? Hvad ville Deres Venner sige dertil; Hvad Hr. Treville? De ville behandle Dem som en Overløber; vær sikker derpaa! —

— Jeg træder ikke ind i den geistlige Stand; jeg vender tilbage til den. Tværtimod har jeg opgivet Kirken for Verdens Skyld; De veed vel nok, at jeg har maattet tvinge mig til at trække i Musketeertrøien? —

— Det veed jeg Intet af! —

— De veed ikke, hvorledes jeg forlod Seminariet? —

— Paa ingen Maade. —

— Saa hør min Historie. Skriften siger: I skulle skifte Sinanden; — jeg aflægger mit Skiftemaal for Dem, d'Artagnan. —

— Og jeg skjænker Dem Syndsforladelsen forud; — svarede d'Artagnan: — De veed jo nok, at jeg er en godmodig Fyr. —

— Spøg ikke med hellige Ting, min Ven! —

— Saa tal! Jeg hører. —

— Jeg opholdt mig paa Seminariet fra mit niende Aar, og var nu et og tyve Aar; tre Dage senere vilde jeg være bleven Abbé, og dermed havde det været forbi. —

— En Aften begav jeg mig, ifølge min Sædvane i et Huus, som jeg besøgte med stor Fornøielse. — Man er ung, Man er soag; kan det undre Dem? — Da traadte en Officeer, som med Skinspyge havde seet, at jeg forkortede Husets Hersterinde Tiden ved at forelæse hende Helgenkroniken, pludselig ind til os, uden at være anmeldt. Jeg havde nylig oversat et Stykke af Judith, og havde just forelæst Damen mine Vers, hvorover hun gjorde mig allehaande Komplimenter, medens hun, heldende sig op til min Skulder, atter gjennemlæste dem med mig. Stillingen, der, — jeg indrømmer det, — var en Smule fri, saarede Officeren. Han sagde Intet; men da jeg gik, fulgte han efter mig, og tiltalte mig i forbitret Tone:

„— Hr. Abbé, holder De af Stokkeprygl? —“

„— Jeg kan ikke besvare Dem dette Spørgsmaal, da Ingen endnu har vovet at byde mig dem. —“

„— Nu, saa hør, Hr. Abbé, hvis De nogen- sinde igjen lader Dem see i det Huus, hvor jeg har truffet Dem i aften, skal jeg være den Første, der vover det. —“

— Jeg troer at jeg blev bange. Jeg blev meget bleg, og følte, hvorledes Knæene svigtede mig; jeg ledte efter et Svar, som jeg ikke fandt, og taug bom stille. —

— Officeren ventede Svar; men da han saae, at det udeblev, gav han sig til at lee, vendte mig ryggen, og gik tilbage til Huset. —

— Jeg begav mig paa Veien til Seminariet. —

— Jeg har ædelt Blod og stærke Lidenskaber,

som De har kunnet mærke, kjære d'Artagnan. Fornærmelsen var frygtelig, og endskjøndt den blev ubekjendt for Verden, følte jeg den dog tyngte haardt paa min Sjæl. Jeg erklærede mine Foresatte, at jeg ikke følte mig tilstrækkeligt forberedt til Ordinationen, og paa mit Forlangende blev der givet mig et Aars Henstand. —

— Jeg opsøgte den bedste Fægtemester i Paris. Jeg gjorde Aftale med ham om dagligt at faae Lektion i at bruge Raarden, og hver Dag i et heelt Aar fortsatte jeg mine Øvelser, uden at forsømme en eneste Gang. Aarsdagen efter den lidte Forhaanelse hængte jeg min geistlige Kjole paa Bægen, isørte mig en fuldstændig Kavalleerdragt, og begav mig hen paa et Bal, som en af mine Veninder gav, hvor jeg var sikker paa at træffe min Mand. Det var i Gaden „Francis-Bourgeois“ nær ved „La Force“.

— Min Officeer var paa Ballet; jeg nærmede mig ham, just som han med Dinene ømt heftede paa et smukt Fruentimmer, sang en Elskovsarie, og afbrød ham midt i det andet Vers. —

„— Min Herre, —“ tiltalte jeg ham: „— er det Dem endnu stedsse imod, at jeg besøger et vist Huus i Gaden „Pagenne“, og er De endnu rede til at give mig Stokkeprygl, hvis jeg skulde faae ifinde at være Dem ulydig? —“

— Officeren betragtede mig med Forbauselse; derpaa svarede han: —

„— Hvad vil De mig, min Herre? Jeg kjen-
der Dem ikke! —“

„— Jeg er. —“ svarede jeg: „— den lille

Abbé, som forelæser Helgenkrøniken, og oversætter Judith paa Vers. —

„— D, nu husker jeg det —“ sagde Officeren med en raa Latter: „— Hvad vil De mig? —“

„— Mit Ønske er, at det maatte behage Dem at gjøre en Spadseregang med mig. —“

„— Imorgen tidligt, dersom De endelig vil, med den allerstørste Fornøielse. —“

„— Ikke imorgen tidligt, hvis De tillader, men strax paa Stedet. —“

„— Dersom De udtrykkeligt forlanger det. —“

„— Savist, jeg forlanger det. —“

„— Saa lad os gaae! Mine Damer, —“ sagde Officeren: „— Bryd Dem om Intet! Jeg forlanger blot saamegen Tid, at jeg kan dræbe denne Herre, og kommer strax igjen tilbage for at fuldende det andet Vers. —“

— Vi gik ud sammen. —

— Jeg førte ham til Gaden „Payenne“, just til det samme Sted, hvor han netop et Aar iforveien og i samme Time havde gjort mig den smukke Kompliment, som jeg omtalte for Dem. Det var et herligt Maanestjn. Vi toge Raarden i Haanden, og ved første Udfald stødte jeg ham til Jorden; han havde ophørt at aande. —

— Det var som Satan! — raabte d'Artagnan.

— Nu, — vedblev Aramis: — Da Damerne ikke saae Deres Sanger komme tilbage, og Man senere fandt ham i Gaden „Payenne“ med et dygtigt Raardestik igjennem Legemet, faldt Man paa den Tanke, at det var mig, der havde taget ham saaledes i Skole, og Sagen gjorde Opsigt. Jeg blev

altsaa for nogen Tid nødt til at aflægge Præstekjolen. Althos, hvis Bekjendtskab jeg gjorde i denne Epøke, og Porthos, som udenfor mine Timer i Fægtning havde lært mig nogle særegne Kunstgreb, bestemte mig til at trække Musketeeruniformen paa. Kongen havde holdt meget af min Fader, der var falden ved Arras, og Man tilstod mig en Plads. —

— Men De indseer vel, at Tiden nu er kommen til at vende tilbage i Kirkens Skjød. —

— Og hvorfor idag mere end igaar og imorgen? Hvad er der dog gaaet Dem imod, at De netop nu er kommen paa de gale Tanker? —

— Dette Saar, min kjære d'Artagnan, har været mig et Barsek fra Himlen. —

— Dette Saar! Bah! Det er næsten lægt, og for Dieblicket er jeg vis paa, at det ikke er dette Saar, der smerter Dem. —

— Hvilket da? — spurgte Aramis rødmende.

— De har et i Hjertet, Aramis, et dybt og blodigt, et Saar, der er slaaet af en Kvinde. —

Aramis's Die funklede selv imod hans Villie.

— Ah, — sagde han, idet han skjulte sin Bevægelse under en forstilt Eigegyldighed: — tal ikke til mig om Sligt! Skulde jeg tænke paa saadanne Ting? Skulde jeg have Kjærlighedsbekymringer? Vanitas vanitatum! Efter Deres Mening, maa Hovedet være fordreiet paa mig og for hvis Skyld? For en eller anden Sypige eller maaskee en Domherres Tjenestepige, som jeg i Garnisonen har gjort Kour til? Fy! —

— Om Forladelse, min kjære Aramis; men jeg troede, at De løftede Deres Dine en Smule høiere. —

— Høiere! Og Hvem er jeg da, at jeg skulde nære flige forfængelige Tanker? En stakkels fattig og ubekjendt Musketeer, der hader alle Baand, og overhovedet slet ikke finder sin Plads i Verdens Summel. —

— Aramis! Aramis! — raabte d'Artagnan, idet han betragtede sin Ven med en tvivlende Mine.

— Støv er jeg, og til Støvet vender jeg tilbage! — vedblev Aramis: — Livet er fuldt af Ydmyggelser og Smerter; — fortsatte han, idet han antog en mørk Mine: — alle de Traade, som knytte En fast til Lykken, brydes det ene efter det andet i Menneskets Haand, især de guldne Traade. Ak, min kjære d'Artagnan, — vedblev Aramis, idet hans Stemme antog Bitterhedens Charakter: — troe mig, skjul Deres Saar vel, naar De føler at De er saaret! Sausheden er den Ulykkeliges sidste Lykke. Vogt Dem vel for at lede Nogen paa Spor efter Deres Lidelser; de Nysgjerrige ville mætte sig med Deres Saarer, ligesom Fluerne mætte sig i en saaret Hjorts Blod. —

— Ak, min kjære Aramis, — sagde d'Artagnan, nu paa sin Side udstødende et dybt Suk: — Det er min Historie, De skildrer der! —

— Hvorledes? —

— Ja, en Kvinde, som jeg elskede, ja tilbad, er bleven mig med Vold frarøvet. Jeg veed ikke, hvor hun er, hvor Man har ført hende hen; maaskee er hun i Fængsel, ja maaskee død. —

— Men De har i det Mindste den Trøst, at Hun ikke har forladt Dem frivilligt, at, hvis De Intet hører fra hende, det da kommer deraf, at al

Forbindelse mellem Dem og hende er umulig, medens... —

— Medens...? —

— Intet! — svarede Aramis: — Intet! —

— Altsaa giver De for steds Afkald paa Verden; det er altsaa en urokkelig Bestemmelse, en paa Nødsendighed grundet Beslutning? —

— Ja, for steds! De er min Ven for Dieblikket; imorgen er De for mig intet Andet end en Skygge, eller snarere, De er slet ikke mere til for mig. Verden er i sig selv kun en stor Grav, og ikke Andet. —

— For Satan! Det er meget sørgeligt, Det, De siger der! —

— Hvad forlanger De? Mit Rald drager mig bort, river mig ud af min tidligere Tilværelse! —

D'Artagnan smilede, og svarede ikke. Aramis vedblev:

— Men, medens jeg endnu tilhører Verden, ønskede jeg at tale om Dem, om vore Venner. —

— Og jeg — svarede d'Artagnan: — jeg ønskede at tale om Dem; men jeg seer, at De har løsrevet Dem fra Alt; Kjærligheden siger De „Fy“ til; Deres Venner ere kun Skygger for Dem; og Verden er en Grav. —

— Al, De vil selv komme til at prøve det! — svarede Aramis med et Suk.

— Lad os altsaa ikke tale Mere derom, — ytrede d'Artagnan: — og vi ville brænde dette Brev, som uden Tvivl vilde forkynde Dem en eller anden ny Freløshed af Deres Sypige eller Kammerpige! —

— Hvilket Brev! — raabte Aramis heftigt.

— Et Brev, som var kommen til Dem i Deres Fraværelse, og som Man gav mig med til Dem. —

— Men fra Hvem er dette Brev? —

— Ah, fra en eller anden forgrædt Tjenestepige, fra en fortviolet Gjomsfru, maaskee fra Madame de Chevreuse's Kammerpige, som har været nødt til at vende tilbage med sin Herskerinde til Tours, og som uidentivt for at lapse sig, har taget vellugtende Papir, og forseglet sit Brev med en Hertugindekron.

— Hvad er det, De siger? —

— Holdt! Jeg troer, jeg har tabt det! — vedblev skjælmst den unge Mand, idet han lod, som om han forgjæves søgte Brevet: — Det er meget heldigt, at Verden er en Grav, at Mændene og følgelig ogsaa Kvinderne ere Skygger, at Kjærligheden er en Følelse, som De siger „Fy“ til. —

— Ak, d'Artagnan, d'Artagnan! — raabte Aramis: — De piner mig til døde! —

— Her er det da endelig! — sagde d'Artagnan, og trak Brevet op af Lommen.

Aramis gjorde et Hop, greb Brevet, læste eller rettere slugte det; hans Ansigt straalede.

— Det lader til, at Tjenestetøsen fører en smuk og interessant Stiil, — yttrede Brevdrageren ligegyldigt.

— Tak, d'Artagnan! — raabte Aramis, næsten vanvittig af Glæde: — Hun har været nødt til at vende tilbage til Tours. Hun er mig ikke utro; hun elsker mig endnu bestandigt. Kom, min Ven, kom! Lad mig omfavne Dem; min Lykke dræber mig! —

Og de to Venner gave sig til at dandse omkring

Den høiærværdige St. Chrysostomus, idet de mandhaftigt stampede paa Disputatsen, som var falden ned fra Bordet.

I samme Dieblik traadte Bazin ind med sin Eggekage og Spinaten.

— Bort, Ulyksalige, bort! — raabte Aramis, idet han kastede ham sin Kalot i Ansigtet: — Pak Dig tilbage, hvorfra Du er kommen, med Dine ulykkelige Grøntsager og affkyelige Biretter! Lad os faae en spækket Hare, en fæd Rapun, en Bedekølle og fire Flasker gammel Burgunder! —

Bazin, som stod og stirrede paa sin Herre, uden at begribe det Mindste af Forvandlingen lod med en melankolsk Mine Eggekagen glide ned i Spinaten, og Spinaten ned paa Gulvet.

— Det er netop et heldigt Dieblik til at offere Kongernes Konge Deres Tilbærelse, dersom De virkelig har isinde at bringe ham et fortjenstfuldt Offer, — meente d'Artagnan: — Non inutile desiderium in oblatione: At offere en Tilbærelse, der gjør En lykkelig indtil Banois, er Noget værdt. —

— Gaa ad Helvede til med Deres Lattn! Min kjære d'Artagnan, lad os drikke, for Pokker, drikke og fryde os! Himlen er jeg ikke moden til endnu; lad os tømme vore Glas, medens De fortæller mig Noget om Det, der er gaaet for sig paa Jorden! —

XXVII.

Athos's Kone.

— Nu skulle vi blot see til at faae Noget at vide om Athos, — yttrede d'Artagnan til den atter livsfro Aramis, da han havde underrettet ham om, Hvad der var foregaaet i Hovedstaden efter hans Afreise, og efter at en god Middagsmad havde ladet den Gne glemme sin Disputats, den Anden sin Udmattelse.

— Troer De, at der er mødt ham nogen Ulykke? — spurgte Aramis: — Athos er saa koldblodig, saa tapper, og fører sin Kaarde med usædvanlig Dygtighed. —

— Ja, udentvivl, Ingen kjender bedre end jeg Athos's Mod og Behændighed; men jeg vil heller høre min Kaarde gjenslyde under Berørelsen af Landsker, end under Slag af Stokke. Jeg frygter for, at Athos er bleven striglet af Gaardskarlene; Gaardskarlene slaa brav til, og høre ikke saa snart op igjen. Det er Grunden til, jeg maa tilstaae det, at jeg ønsker Opbrud, saa snart som muligt. —

— Jeg skal forsøge paa at ledsage Dem, — sagde Aramis: — endskjøndt jeg endnu ikke føler mig stærk nok for at stige tilhest. Igaar prøvede jeg Pønitentssvøben, som De seer der paa Muren; men Smerten tvang mig til at afbryde denne gudsfrøgtige Dvælse. —

— Grunden dertil er, min kjære Ven, at Man endnu aldrig har seet, at Karabinskud ere bleve hel-

bredede ved Svøbeslag. Men De var syg, og Sygdom gjør Hjernen svag; det er Deres eneste Undskyldning. —

— Naar reiser De? —

— Imorgen ved Daggry. Hviiil Dem godt ud denne Nat, imorgen ville vi da, hvis De kan taale det, ride videre i Selskab. —

— Farvel altsaa til imorgen! — sagde Aramis: — Endskjøndt De synes at have en Jernnatur, kan De dog sikkert ogsaa trænge til Hvile. —

Næste Morgen, da d'Artagnan traadte ind til Aramis, fandt han ham staaende ved Vinduet.

— Hvad er det, De seer efter? — spurgte d'Artagnan.

— Jeg beundrer min Tro disse tre herlige Heste, som Staldkarlene holde ved Tømmen; det maa være en Fornøielse at ride saadanne Dyr. —

— Nu, min kjære Aramis, den Fornøielse kan De let komme til at nyde; en af disse Heste tilhører Dem. —

— Na Snak! Hvilken da? —

— Den, som De selv foretrækker; mig er det ligegyldigt. —

— Og det rige Skaberak tilhører vel ogsaa mig? —

— Ja vist. —

— De vil gjøre Nar af mig d'Artagnan? —

— Jeg gjør ikke Nar af Dem, siden De er hørt op med at tale Latin. —

— Altsaa er jeg Eier af dette gyldne Bidsel, dette Fløiels Dækken, og denne sølobeslagne Sadel? —

— Alt Dette tilhører Dem, ligesaa vist som hiin

Hest, der netop nu steiler, tilhører mig, og den anden, der gjør Kaprioler, tilhører Athos. —

— Død og Pine, hvad det er for tre deilige Heste! —

— Jeg tør nok smigre mig med, at de ere i Deres Smag. —

— Altsaa har Kongen vel foræret Dem disse Heste? —

— Fra Kardinalen skriver sig denne Foræring rigtignok ikke. Men bryd Dem ikke om, hvorfra de komme; husk blot paa, at en af dem er Deres! —

— Jeg tager altsaa den, der holdes af den røde Tjener. —

— Herligt! —

— Store Gud! — raabte Aramis: — Det lader mig glemme den sidste Rest af min Sorg! Saadan en Hest kunde Man bestige, om det skulde være, med tredve Kugler i Kroppen. Ah, hvilke herlige Stigboiler! Bazin, kom hid, kom paa Dieblicket! —

Bazin viste sig mørk og dorst i Døren.

— Puds min Kaarde, hæft Skyggen op paa min Hat, børst min Kappe, og lad mine Pistoler! —

— Denne sidste Forholdsregel er unødvendig, — afbrød ham d'Artagnan: — I Hylstrene findes ladte Pistoler. —

Bazin sukede.

— Nu, Hr. Bazin, trøst Dem; — sagde d'Artagnan: — Himmels Rige lader sig vinde paa mange Maader. —

— Den naadige Herre var allerede en stiv Theolog; — svarede Bazin næsten grædende: — han var sikkert bleven Bisp, ja maaskee endog Kardinal. —

— Nu, min kjære Bazin, lad os tage Fornuften fangen! Hvad nytter det at være Gelslig? Du seer

jo, at Man ligesuldt ikke kan slippe for at gaae i Krig. Kardinalen er, som Du veed, nu i Begreb med at gjøre sit første Felttog, med Staalhue paa Hovedet og Partisan i Haanden. Og hvad siger Du om Hr. Rogaret de la Balette? Han er ogsaa Kardinal. Spørg engang hans Tjener, hvor ofte han har plukket Charpi til ham. —

— Ak, — sukede Bazin: — Ak, jeg veed det, min Herre; der er desværre vendt op og ned paa Alting i denne Verden! —

Imidlertid vare de to unge Mennesker og den stakfels Lakai stegne ned i Gaarden.

— Hold Stigbøllen for mig, Bazin! — befalede Aramis.

Og Aramis kastede sig i Sadelen med sin sædvanlige Ynde og Lethed; men efterat Rytteren havde ladet det ædle Dyr gjøre nogle Volter og Kaprioler, fik han saa ondt, at han blegnede, og vaklede i Sadelen. D'Artagnan, som, forudseende dette Tilfælde, ikke havde tabt ham affyne, styrtede hen imod ham, greb ham i sine Arme, og førte ham op paa hans Bærelse.

— Lad det være godt, min kjære Aramis! Plei Dem; jeg vil heller reise alene ud paa Opdagelser, for at finde Athos. —

— De er fast som Malm, — svarede Aramis.

— Nei, jeg har alene Lykken med mig; det er Hemmeligheden. Men, hvilken Levemaade vil De føre, medens jeg er borte? Ingen Disputatser mere, ingen Kommentarer over Tingre og Velsignelser, hører De? —

Aramis smilte.

— Jeg vil skrive Vers, — sagde han.

— Ja Vers, som duftede af Madame de Chevreuse's

Kammerpigens Billet. Lær Bazin Prosodi. Det vil gibe ham Rod at bestille. Hvad Hesten angaaer, saa behold den hos Dem, og væn Dem efterhaanden til at manøvrere med den! —

— I den Henseende kan De være rolig; jeg skal nok være istand til at følge Dem, naar De kommer for at hente mig. —

De sagde Hinanden Farvel, og ti Minuter senere travede d'Artagnan hen ad Veien til Amiens, efter at have anbefalet Aramis til Værtinden og Bazin.

I hvilken Tilstand vilde han finde Athos? Og vilde han overhovedet finde ham igjen?

Den Stilling, hvori d'Artagnan havde forladt Athos, var meget betænkelig, og Omstændighederne havde let kunnet lade ham bukke under. Denne Tanke formørkede d'Artagnan's Pande, og aftvang ham nogle halvt fremmulede Eder og Hævnløfter. Af alle hans Venner var Athos den Ældste, og stod ham derfor tilsyneladende fjernest. i Henseende til Tilværeligheder og Anskuelser. Alligevel nærrede d'Artagnan en afgjort Fjærlighed for denne Adelsmand. Hans ædle og karakterfulde Ydre, disse Glimt af en høj Sjæl, som fra Tid til anden, fore frem fra den mørke Skygge, hvori han almindeligviis indhyllede sig, dette usforderlige Jevnhind, som gjorde ham til den behageligste Kammerad, denne kraftige og bidende Spøg, dette forvovne Mod, som Man vilde have kaldet blindt, hvis det ikke havde havt sin Rod i den sjeldneste Koldblodighed, alle disse Egenskaber forskaffede ham d'Artagnan's Agtelse og Venskab, ja Mere end begge Dele, hans Beundring.

Selv i Sammenligning med Hr. de Treville, denne

fornemme og elegante Hofmand, kunde Athos i sine lyse Dieblikke med Fordeel udholde en Sammenligning. Han var af Middelsstørrelse; men hans Skikkelse var saa sluttet og forholdsrigtig, at han mere end een Gang i Bryderi med Porthos havde overmandet denne Kæmpe, hvis physiske Styrke var bleven til et Drdsprog mellem Musketererne. Hans gjennemborende Dine, hans Drnencæse, hans Brutus-Sage, bare et ubeskriveligt Præg af Høihed og Ynde; hans Hænder, som han ingenlunde skaanede, bragte Aramis til Fortoivlelse, Aramis, som pleiede sine med Mandeldeig og vellugtende Olie; hans Stemme var paa een Gang gennemtrængende og melodisk. Men Det, som især gjorde en ubeskrivelig Virkning, var, at han, uagtet han bestandig stillede sig selv i Skyggen, var i Besiddelse af den fineste Verdenserfaring og de høieste Kredses Anstand af det fornemteste Væsen, og at disse ædle Egenskaber uden hans Vidende kastede sin Glands endog over de ubetydeligste Handlinger.

Gjaldt det et Festmaaltid, da gav Athos sine Anviisninger bedre end nogensomhelst Anden, idet han satte Enhver paa sin rette Plads, og i den Orden, som Gjæsterne i indbyrdes Forhold kunde gjøre Fordring paa, enten ved nedarvet eller erhvervet Rang. Gjaldt det et heraldisk Spørgsmaal, da kjendte Athos alle adelige Familier i Landet, deres Slægtregistre, Forbindelser, deres Vaaben og endogsaa Oprindelsen til disse; Etiketten havde han inde til Punkt og Prikke; han vidste, hvilke Rettigheder de store Jordegodsbesiddere kunde gjøre Fordring paa. Han forstod Parforcejagt og Falkejagt i den fuldkomneste Grad, og havde en Dag, da han talte herom, endog forbausset

Kongen, Ludvig den Trettende, som gjaldt for en uovertræffelig Mester heri; som alle denne Tids store Herrer red han og forstod at bruge sine Vaaben med stor Færdighed.

Saa, hvad mere var, hans Opdragelse var i den Grad fuldstændig, selv med Hensyn til skolastiske Studier, som i dette Tidsrum især vare yderst sjældne hos Adelsmænd, at han smilte ad de Brokker Latin, som Aramis undertiden gav fra sig, og som Porthos da affekterede at forstaae; flere Gange skete det, til stor Forbauselse for hans Venner, at han, naar Aramis lod en eller anden Bommert gaae ud i Verden, satte Tidsordet i sit rette Tempus, eller Substantivet i sin rette Kasus. Hans Rettskaffenhed var hævet over al Tvivl, paa en Tid, da Krigerne ellers uden mange Omstændigheder gik paa Akkord med deres Religion og deres Samvittighed, da Gisterne almindeligviis intet kjendte til vore Dages strenge og fine Følelser, og de Fattige havde lagt det syvende Bud paa Hylden. Athos var altsaa en meget ualmindelig Mand.

Og dog maatte Man see denne saa udmærkede Natur, denne saa skjønne Skabning, dette næsten zarte Væsen, umærkeligt fortabe sig i det materielle Liv, ligesom Oldingerne fortabe sig i fysisk og moralsk Brostfældighed. I disse Fortabelsens Timer — og disse vare temmelig hyppige, — udsluktedes hele Lysiden hos ham; Aandens Lampe forsoandt ligesom i en dyb Nat af uværdig Sløvhed. Naar da Halvguden var forsvunden, blev der næppe et simpelt Menneske tilbage. Han sad da med bøiet Hoved, stirrende Die og lallende Tunge, hele Timer og betragtede, enten sin Flaske og sit Glas, eller Grimaud, som, vant til at adlyde hans

stumme Bink, i sin Herres matte Blik læste hans mindste Dnsker, som han da strax opfyldte. Naar de fire Benner traf sammen i slikt et Dieblik var et enkelt, voldsomt udstødt Ord det eneste Bidrag, Athos gav til Underholdningen, istedet for at tale som Gen, drak Athos da som Fire, og det uden nogen anden Virkning, end at han rynkede Brynene stærkere og overgav sig til en endnu mørkere Sørgmodighed.

D'Artagnan, hvis dybt forskende og gennemtrængende Aand vi kjende, havde, endskjøndt han følte den største Nysgjerrighed efter at komme under Veir med Det, der laa skjult herunder, endnu aldrig kunnet finde nogen Aarsag til denne Tilstand, hvori Athos fortærede sig selv, ligesaa lidt kunnet udforske de Omstændigheder, der vare gaaede forud. Aldrig modtog Athos Breve, aldrig gjorde han noget Skridt, som ikke var bekjendt for alle hans Benner. Man kunde ikke sige, at Binen var Skyld i denne Sørgmodighed; thi tværtimod drak han alene for at overvælde denne mørke Stemning, endskjøndt Binen aldrig forfeilede at gjøre den endnu mørkere. Man kunde ligesaa lidt tillægge dette fortoivlede Lune hans Tab i Spil; thi i Modfætning til Porthos, som stedse ledsagede Spillet's Omvexlinger enten med lystig Sang eller forbittrede Gder, forblev Athos ligesaa kold, naar han vandt, som naar han tabte. Man havde engang i et Selskab af Musketerer paa een Aften seet ham vinde tretusinde Pistoler, tabe dem igjen, dertil tabe sin Hest, sine Vaaben, ja endog sit guldbroderede Galla-Kaardegehæng, derpaa atter vinde Alt tilbage, og hundrede Guldstykker ovenikjøbet, uden at hans smukke sorte Dienbryn havde hævet eller sænket sig det allermindste, uden at hans Hæn-

der havde tabt deres perlemoersagtige Hvidhed, uden at hans Underholdning, som denne Aften var høist interessant, blot et eneste Dieblif havde ophørt at være rolig og sig selv liig.

Det var ikke heller, som hos de Franskes Naboer, Englænderne, en atmosphorisk Indflydelse, som drog sin Skygge over hans Ansigt; thi denne Sørgmodighed blev almindeligviis stærkere fremtrædende henimod Aarets smukkeste Dage. Juni og Juli vare Athos's skrækkeligste Maaneder.

Nutiden voldede ham ingen Betyrninger; han trak foragteligt paa Skuldrene, naar Man talte til ham om Fremtiden. Hemmeligheden laa altsaa skjult i Fortiden, som d'Artagnan ogsaa havde hørt hviſte om.

Denne Hemmelighedsfuldhed, der var udbredt over hans hele Person, gjorde ham endnu interessantere; hverken hans Dine eller hans Mund havde nogenſinde, endog i den fuldkomneste Ruus, robet Noget af Hemmeligheden, hvor listige end de Spørgsmaal havde været, der skulde afflokke ham den.

— Den stakkels Athos, — sagde d'Artagnan: — er maaskee død, og det ved min Forseelse; thi det er mig, der har trukket ham med ind i denne Sag, hvis Oprindelse han var uvidende om, om hvis Resultat han aldrig skulde blive underrettet, og hvoraf han slet ingen Fordeel kunde vente sig. —

— Uden at regne, Herre, — tilføiede Planchet: — at vi uidentvivel skulde ham Livet. De erindrer vel, hvorledes han raabte: „— Sag Flugten, d'Artagnan; jeg er fangen. —“ Og hvilken Satans Larm gjorde han ikke med Kaarden, efterat have affkuddt

begge sine Pistoler! Man skulde have troet at der var tyve Mand om det Spektakel, eller rettere, tyve Djæble! —

Disse Ord fordoblede d'Artagnan's Iver; han sporede sin Hest, og Denne, der just ikke trængte til Opmuntringer, førte sin Herre bort i susende Galop. Genimod Kl. Elleve fik Man Amiens i Sigte; Kl. halv Tolv holdt Man udenfor det fatale Bærts-huus.

D'Artagnan havde ofte studeret paa at udfinde en eklatant Hævn over Bærten, der havde viist sig saa troløs. Han traadte derfor ind i Gæstestuen med Huen i Dinene, den venstre Haand paa Kaardeknappen, medens han med den høire lod sin Ridepidsk hvide gennem Luften.

— Gjenkjender De mig? — spurgte han Bærten, som traadte ham imøde for at byde ham velkommen.

— Jeg har ikke den Ære, høiedle Herre, — svarede Bærten, som endnu var ganske blændet af det glimrende Optog, hvori d'Artagnan var kommen ansættende.

— Ah, De kjender mig ikke igjen? —

— Nei, ædle Herre! —

— Nu, to Ord ville være tilstrækkelige til at opfriske Deres Sukommelse. Hvad har De gjort ved den Herre, som De for omtrent fjorten Dage siden havde den Uforstømmethed at bestynde for Falsk-møntneri? —

Bærten blegnede; thi d'Artagnan havde indtaget den meest truende Stilling, og Planchet fulgte sin Herres Exempel.

— Ak, høie Herre, tal ikke om ham! — raabte Barten i grædefærdig Tone: — Ak, Herre, hvor dyrt har jeg ikke maattet bøde for denne Forseelse! Ak, jeg Ulykkelige! —

— Jeg spørger, Hvad der er bleven af denne Herre! —

— Bær blot saa god at høre mig, høivelbaarne Herre, og døm mig saa mildt. Sæt Dem; jeg beder Dem! —

D'Artagnan, stum af Brede og Beklemthed, satte sig med en hævnende Dommers Mine. Planchet stillede sig i en imponerende Stilling ved Siden af hans Lænestol.

— Nu skal De høre, Deres Naade! — begyndte Barten skjælvende: — Nu først gjenkender jeg Dem; det var Dem, der red bort, da jeg havde denne ulykkelige Skjærmødsel med den Herre, som De taler om. —

— Ja, det er mig; følgelig indseer De, at De ingen Naade har at vente, naar De ikke siger hele Sandheden. —

— Naar De blot vil høre, skal De faae det Hele at vide. —

— Jeg hører. —

— Jeg havde af Autoriteterne faaet at vide, at en berøgtet Falskmyntner vilde tage ind i mit Gjæstgiversted med flere af sine Kammerader, forklædte som Gardister eller Musketerer. Deres Heste, deres Personer, Alt var mig forud beskrevet. —

— Videre, videre! — befalede d'Artagnan, som strax indsaae, hvorfra dette Signalement skrev sig.

— Jeg tog derfor efter Dyrighedens Ordre, ved Hjælp af de sex Mand, Man havde sendt mig, de

Forcholdsregler, som jeg troede nødvendige for at skilte mig de foregionne Falskmøntneres Personer. —

— Utter! — raabte d'Artagnan, hvem Ordet „Falskmøntnere“ gjorde hed i Hovedet.

— Tilgiv mig, høie Herre, at jeg siger saadanne Ting; men de udgjøre netop min Undskyldning. Dyrigheden havde gjort mig bange, og De veed, at en Gæstgiver maa holde sig Dyrighed Noget tilgode. —

— Men saa hør dog, hvad jeg siger! Hvor er denne Herre bleven af? Hvor er han? Er han død eller levende? —

— Saalmodighed, ærede Herre; vi komme strax dertil! Der foregik altsaa Det, som De veed nok, og Deres skyndsomme Flugt, — tilføiede Bærten med en Fiinhed, som ikke undgik d'Artagnan: — syntes at give vor Forholdsmaade Berettigelse. Denne Adelsmand, Deres Ven, forsvarede sig fortviolet; hans Sjener, som ved en uforudseet Hændelse var kommen i Strid med Politibetjentene, der vare forklædte som Staldkarle...! —

— Ah, de Uslinger! — raabte d'Artagnan: — J havde alle sammensvoret Eder, og jeg veed ikke hvad der hindrer mig i at lave Plukkemad af Jer allesammen! —

— Ak, nei, Kjære Herre; vi vare ikke sammensvorne; De vil snart faae det at see. Deres Hr. Ven — tilgiv, at jeg ikke nævner ham ved det hæderlige Navn, han udentviol er i Besiddelse af; men jeg kjender det ikke; — Deres Hr. Ven gjorde først to af sine Angribere kampudgytige ved sine to Pistolflud, og trak sig derpaa fægtende tilbage. Han lem-læstede dernæst En af mine Folk, og bragte mig til

at tumle bedøvet omkuld ved et Slag af sin flade Klinge. —

— Er Du da ikke snart færdig, Din Kjeltring!
— raabte d'Artagnan: — Athos, Hvad blev der af Athos? —

— Da han nu fægtende trak sig tilbage, som jeg havde den Ære at sige Herren, fandt han bag ved sig Nedgangen til Kjælderen, og da Døren var aaben, sprang han derned. Han slog Døren i, stak Nøglen til sig, og barrikaderede Indgangen. Da Man var sikker paa, at kunne tage ham der, saasnart Man vilde, lod Man ham i Ro. —

— Ja, sagde d'Artagnan: — Man brød sig ikke om at faae ham dræbt; Man var fornøiet med at indespærre ham. —

— Store Gud! Med at indespærre ham, ædle Herre! Han indespærrede sig selv; det sværger jeg Dem til. Han havde iforveien, rigtignok forrettet et godt Stykke Arbeid: Een Mand var dræbt paa Stedet, og to andre vare haardt saarede. Den Døde og de to Saarede bleve baarne bort af deres Kammerader, og jeg har siden den uløkkelige Dag hverken hørt tale om den Ene eller den Anden. Da jeg selv igjen kom til mine Sandser, gik jeg hen til Gouvernøren, hvem jeg fortalte, Hvad der var skeet, idet jeg tillige forhørte, Hvad jeg skulde gjøre med den Fangne. Men Gouvernøren gav sig en Mine, som om han var falden ned fra Skyerne; han yttrede, at han slet ikke forstod, Hvad jeg egentlig meente, at de Ordre, jeg havde modtaget ikke kom fra ham, og at han, hvis jeg skulde have det Uheld at sige til Nogen, at han havde havt Deel i dette Slags-

maal, uden Omstændigheder vilde lade mig hænge. Det lod til, at jeg havde stuffet mig selv, ærede Herre, at jeg havde taget den Gne for den Anden, og at Den, som jeg egentlig skulde have fængslet var undsluppen. —

— Men Athos! — raabte d'Artagnan, hvis Hef-tighed fordobledes, da han hørte, at Dyrigheden havde trukket sin Næse ud af Sagen: — Athos, Hvad er der bleven af ham? —

— Da jeg havde Grund til at skynde mig med at gjøre min Uret imod Fangen god igjen, — vedblev Gjæstgiveren: — gik jeg hjem til Kjælderens, i den Hensigt at give ham Friheden. Ah, min Herre! Det var intet Menneſte; det var en Djævel! Da jeg sagde ham, at han var fri, svarede han, at det var en Snare, Man lagde ham, og at han havde tsinde at gjøre Betingelser, førend han gik ud. Jeg bønſaldt ham da meget ydmygt, — thi jeg skjulte ikke for mig selv, hvilken ſlem Stilling jeg havde bragt mig i, ved at lægge Haand paa en af Hs. Majestæts Muſketerer. —

— Jeg bønſaldt ham da meget ydmygt om at nævne sine Betingelser. —

— Først — sagde han: — forlanger jeg, at Man ſender mig min Tjener, fuldt bevæbnet. —

— Man ilede med at fuldbringe denne Ordre; thi De kan vel tænke, min Herre, at vi vare rede til at gjøre Alt, hvad Deres Ven vilde, Hr. Grimaud — han har dog faaet ſit Navn ſagt, endſkjøndt han taler kun lidt, — Hr. Grimaud blev altsaa hidſet ned i Kjælderens, i ſin ſaarede og aſmægtige Tilſtand; men da hans Herre havde faaet, hvad han vilde, barrikaderede han Døren igjen, og befalede os, ſmukt at blive i Skjenkeſtuen. —

— Men for Satan! — raabte d'Artagnan: —
Hvor er han da, hvor er Athos? —

— I Kjælderens, naadige Herre; hvor ellers? —

— Hvorledes, Ulyksalige, Du har holdt ham for-
varet i Kjælderens al den Tid? —

— Gode Gud! Net, ædle Herre! Vi holde ham
forvaret i Kjælderens! Al, dersom De kunde faae ham
til at gaae ud deraf, kjære Herre, vilde jeg være Dem
Sak skyldig hele mit Liv; jeg vilde tilbede Dem som min
Skjtskelgen. —

— Han findes altsaa i Kjælderens? Jeg kan træffe
ham der? —

— Bistnok, min ædle Herre; han har faaet det
forrykte Indfald, at ville blive der. Hver Dag stikker
Man paa Enden af en Høtys Brød og Kjød ind til
ham gennem Lufthullet; men, al, det er, ikke Kjød
og Brød, der gjør mig hans Underhold saa kostbart!
Engang forsøgte jeg at gaae ned til ham, fulgt af to
Opvartere, men han geraadede derved i et skrækkeligt
Maseri. Jeg hørte Knækket af hans Pistoler, hvis
Haner han spændte, og Lyden af Ladestokken, hvormed
hans Tjener var i Begreb med at lade hans Karabin.
Da vi derpaa spurgte dem, hvilke Hensigter de havde,
svarede Herren, at han og Tjeneren havde fyrretysve
Skud til deres Naadighed, og at de vilde betjene sig
deraf til det Yderste, heller end at Nogen af os skulde
faae Lov til at sætte sin Fod i Kjælderens. Da gik jeg
hen og beklagede mig for Gouvernøren; men Denne sva-
rede mig, at jeg havde faaet Løn som forskyldt, og at
denne Plage kunde lære mig ikke at fornærme hædervær-
dige Herrer, som toge Natteleie hos mig. —

— Siden denne Tid altsaa....? — spurgte d'Ar-

tagnan, som ikke længer kunde holde sig fra at lee over Værtens ynkelige Figur.

— Siden denne Tid, min naadige Herre, — vedblev Denne: — føre vi det sørgeligste Liv, som vel kan tænkes; thi De maa vide, at alle vore Forraadsartikler findes i Kælderen: der opbevares vor Viin, baade den paa Flasker, og den paa Fade, vor Ol, Olie og andre Specerier, Flest og Pølser, og eftersom det er os forbudt at komme ind hos ham og hente Noget, ere vi nødte til at nægte de Reisende, som indfinde sig hos os, baade Spise og Drikke, hvilket naturligtvis gjør, at Gjæstgiveriet gaaer tilbage Dag for Dag. Residerer Deres Ven endnu blot en Uge i min Kjælder, er jeg en ruineret Mand. —

— Det er kun simpel Retfærdighed, Din Skurk! Seer Man ikke tydeligt nok paa hele vor Optræden, at vi ere Folk af Rang og ikke Falskmøntnere? —

— Jo, min ædle Herre; jo, De har Ret! — svarede Værtten. — Men hør nu blot engang, hvorledes han raser! —

— Man har uden tvivl forstyrret ham, — meente D'Artagnan.

— Det er Man desværre nødte til; der er nylig kommen to engelske Herrer. —

— Hvad De? —

— Nu, Englænderne holde af god Viin, som De veed, Deres Naade; Disse have forlangt af den bedste. Min Kone har vel altsaa ansøgt Hr. Athos om Tilladelse til at føie disse Herrer, og han har vel nægtet det, som sædvanligt. Al gode Gud! Hør blot, hvorledes den Satans Larm tager til! —

D'Artagnan hørte i Virkeligheden en mægtig Larm

Lyde op fra Kjælderens; han reiste sig, og lod den hændervridende Vært gaae iforveien, medens han selv, efterfulgt af Planchet, der havde skuldret sin ladte Karabin, lod sig føre hen til Skuepladsen.

De to Adelsmænd var fortrydelige; de havde reist en lang Vej, og var nærvæd at forgaae af Hunger og Tørst.

— Hvilket Tyranni! — raabte de paa meget godt Fransk, endskjøndt med lidt fremmed Akcent: — Hvilket Tyranni, at dette gale Menneſte ikke vil tilstæde de gode Folk Brugens af deres egen Viin! Nuvel, vi ville bryde Døren op, og, dersom han er altfor rasende, maae vi dræbe ham! —

— Saa sagte, mine Herrer! — indvendte d'Artagnan; — idet han drog sine Pistoler ud af Beltet? — De skal ikke dræbe Nogen, om Dem behager! —

— Vel, meget vel! — hørtes bagved Kjælderdøren Athos's rolige Stemme: — Lad Dem kun komme ud, disse Eisenfreskere; vi skulle nok tage imod Dem. —

— Saa modige de to engelske Herrer end syntes at være, saae de dog ubestemte paa Hinanden, og tøvede; Man skulde have troet, at der i Kjælderens var indespærret en af disse umættelige Barulve, der i nogle Folkesagn spille rædsomme Helteroller, og i hvis Huler Man ikke ustraffet tiltrodsrer sig Udgang.

— Der opstod et Dieblisks Saushed; endelig skammede de to Englændere sig ved at give efter; den Dristigste af dem steg ned ad de fem eller sex Trin, hvoraf Trappen bestod, og gav et Spark til Døren, saa Bægene rystede.

— Planchet, — sagde d'Artagnan, idet han lavede sine Pistoler til: — Jeg paatager mig ham, der er oppe;

Besørg Du den Herre, der er nede. — Ah, mine Herrer, De ere kamplystne! Dgsaa med Prygl kunne vi opvarte. —

— Min Gud! — hørtes Athos's hule Stemme: — det forekommer mig, som om jeg hører d'Artagnan! —

— De tager ikke fejl! — svarede d'Artagnan, forstærkende Stemmen: — det er mig, min Ven! —

— Herligt! — svarede Athos: — Saa ville vi altsaa bearbejde disse to Herrer, som give sig af med at bryde Døren op! —

De to Adelsmænd havde taget Kaarden i Haand; men De befandt sig ugjerne imellem en dobbelt Ild. De tøvede atter et Dieblik, men Stoltheden fik ogsaa denne Gang Overhaand som tidligere, og et nyt Fodspark fik Døren til at brage fra Dørst til Nederst.

— Hold Dig færdig, d'Artagnan, hold Dig færdig! — raabte Athos: — Jeg skyder! —

— Mine Herrer! — raabte d'Artagnan, hoem Besindelsen aldrig forlod: — Mine Herrer, betænk Dem vel! — Saalmodighed, Athos! — De roder Dem ind i en slem Historie; thi det vil komme til at gaae ud over Dem selv. Væg Mærke til, at jeg og min Tjener kunne løsne tre Skud paa Dem; ligesaa Mange kunne De vente inde fra Kjælderens; desuden have vi vore Kaarder, som vi, min Ven og jeg, forsikrer jeg Dem, forstaa at bruge taaleligt godt. Lad mig besørge Deres Sager, medens jeg til samme Tid besørger mine egne! De skulle strax faae at drikke, jeg giver Dem mit Ord derpaa. —

— Dersom der er Noget tilbage, — brummede Athos i en drillende Tone.

Gjæstgiveren følte den kolde Svød løbe ham langs ned ad Ryggen.

— Hvad mener han dermed? Hvis der er Noget tilbage! — mumlede han.

— For Satan vær dog stille! — afbrød ham d'Artagnan: — der maa være Nok tilbage; de to ene Mennesker kunne dog ikke have tømt hele Kælderen. Mine Herrer, stik Deres Kaarder i Skederne! —

— Gerne, naar De ogsaa stikker Deres Pistoler i Beltet. —

— Med Fornøielse. —

D'Artagnan gav Exemplet. Derpaa vendte han sig om til Planchet, og befalede ham at tage Ladningen ud af sin Karabin.

Englænderne beroligede sig, og stak brummende Deres Kaarder i Skederne. Man fortalte Dem nu Historien om Athos's Indespærring, og eftersom de vare retsindige Adelsmænd, gave de Gjæstgiveren Uret.

— Nu, mine Herrer, — yttrede d'Artagnan: — maa De gaae op paa Deres egne Bærelser. Jeg svarer Dem for, at Man skal bringe Dem Alt, hvad De kunne ønske.

Englænderne hilste, og fjernede sig.

— Nu, da jeg er ene, min kjære Athos, beder jeg Dem om at aabne Døren. —

— Strax, — svarede Athos.

Derpaa hørte Man Lyden af Riisknipper, som kastedes mellem hverandre, og af knagende Bjælker; det var Athos's Barrikader og Bastioner, som den Belejrede nu selv nedbrød.

Snart gav Døren efter, og Athos's blege Ansigt viste sig; med et hurtigt og skarpt Blik mønstrede han Dmgiwelseerne.

D'Artagnan kastede sig om hans Hals, og omfav-
nede ham ømt. Derpaa vilde han føre ham med sig
ud fra dette fugtige Opholdssted; da bemærkede han
først, at Athos vaklede.

— Er De saaret? — spurgte han.

— Jeg, paa ingen Maade. Jeg er overstadig
drukken, og aldrig har Noget bedre fortjent at opnaae
dette Høidepunkt. Ved Gud, Hr. Vært, jeg har sikkert
for min Deel drukket i det Mindste hundrede og halv-
tredshindstyve Flasker. —

— Barmhjertige Himmel! — raabte Værten: —
Har Sjeneren blot drukket Halvdelen af, hvad hans
Herre har drukket, er jeg en ruineret Mand. —

— Grimaud er en Sjener af god Opdragelse. Han
vilde aldrig tillade sig at staae paa lige Fod med sin
Herre; han har blot drukket af Fadet. Holdt! Jeg
troer, han har glemt at dreie Hanen om igjen. Hør,
hvor det løber! —

D'Artagnan brød ud i en Skoggerlatter, som for-
andrede Værtens Kuldegysen til brændende Feber.

I samme Dieblik kom Grimaud tilsyne bagved sin
Herre, Karabinen paa Skulderen, med vaklende Hoved,
ligesom de drukne Satyrer, paa Rubens's Malerier. Han
var baade for og bag gjennemtrukken af en glindsende
Bædste, som Værten strax anerkjendte for sin bedste
Olivenolie.

Selskabet gik gennem den store Sal, og indlogerede
sig i Gæstgivergaardens bedste Værelse, som d'Artag-
nan uden Modsigelse gjorde Fordring paa.

Smidlertid vare Værten og hans Kone med Kamper i Hænderne styrtede ned i Kjælderens, som saa lang Tid havde været dem tillukket; et skrækkeligt Syn ventede Dem der.

Hiinsides Fæstningsværkerne, hvori Athos havde gjort en Bresche, for at komme ud, og som dannedes af Riisbundter, Planker og tomme Fade, der vare opstabilede ganske efter Krigskunstens Regler, saae Man hist og her Benene af de opædte Skinker svømme i Smaasøer af Viin og Olie, medens en Hob Glasstumper af knuste Flasker indtog hele det venstre Hjørne af Kjælderens, ud over hvilken en Tønde, hvis Tude var bleven staaende aaben, udgjød de sidste Draaber af sin røde Vædske. Det var et Billede af Ddelæggelse og Død, som en Oldtidsdigter siger; det var en øde og sørgelig Balplads.

Af halvtredstindstyve paa Bjælkerne ophængte Pølser vare næppe ti tilbage. Værtens og Værtindens Jammerskrig fik Kjælderhvalvingen til at gjenlyde. D'Ar-tagnan følte sig rørt deraf; Athos dreiede Hovedet.

Men efter Smerten fulgte Naseriet. Værten bevæbnede sig med et Spid, og styrtede fortvilet ind i det Værelse, hvor de tvende Venner befandt sig.

— Mere Viin! — befalede Athos, da han saae Værten.

— Mere Viin! — raabte Denne forbausset: — Viin! De har drukket for mere end to hundrede Pisto-ler; jeg er en ruineret, fortabt, en tiggefærdig Mand! —

— Bah! — svarede Athos: — Vi have alene slukket vor Tørst. —

— Naar De endda havde ladet Dem nøie med at drikke; men De har knust alle Flaskerne! —

— Det er Deres Skyld, at jeg er kommen til at røre ved en Stabel, som naturligtvis styrtede ned. Tak Dem selv for det! —

— Al min Olie er spildt! —

— Olie er en Universalbalsom for Saar; Intet var rimeligere end at den stakkels Grimaud i Deres Olie indsmurte de Saar, som De selv havde bibragt ham. —

— Alle mine Pølser ere opspiste. —

— Der er en urimelig Mængde Rotter i den Kjælder. —

— De skal betale mig det Altsammen! — raabte Bærten forbitret.

— Tredobbelte Skurk! — var Athos's Svar, og han reiste sig; men strax faldt han tilbage igjen, og gav derved en sikker Maalestok paa sine Kræfter. D'Artagnan kom ham til Hjælp med opløstet Ridedidst.

Bærten veeg et Skridt tilbage, og gav sig til at hulke høit.

— Det vil lære Dem, paa en høfligere Maade at behandle de Gæster, som Gud sender Dem. —

— Gud? — Siig heller Fanden! —

— Min Kjære Ven, — sagde d'Artagnan: — dersom De vedbliver med Deres Tuden, indespærre vi os alle Fire i deres Kjælder, og vi ville da see, om Skanden virkelig er saa stor, som De siger. —

— Ja, jeg maa tilstaae det, mine Herrer, jeg har Uret; men der findes Tilgivelse for hver en Synd. De ere fornemme Herrer, og jeg er en stakkels Gæstgiver; De ville have Medlidenhed med mig! —

— Ah, naar Du taler saaledes, — svarede Athos: — er Du istand til at skjære mig i Hjertet, og faae mine Taarer til at løbe, ligesom Vinen løb af Dine

Tønder. Man er ikke saa stor en Djævel som Man
feer ud til. Vi ville see til; Kom, lad os snakke sam-
men derom!

Barten nærmede sig med Angst.

— Kom, siger jeg, og frygt ikke! — vedblev
Athos: — da jeg hiin Dag var i Begreb med at betale
Dig, havde jeg lagt min Børs paa Bordet. —

— Ja, høie Herre! —

— Denne Børs indeholdt tredsindstyve Pistoler;
hvor er den? —

— Den er nedlagt i Magistraturen, ædle Herre;
Man havde sagt, at det var falske Penge. —

— Nu, saa lad dog den give tilbage, og behold de
tredsindstyve Pistoler. —

— Men Herren veed nok, at Magistraten ikke let
giver slip paa Det, den har faaet Fingre i. Dersom
det endda virkelig var falsk Mønt, var der dog noget
Saa; men ulykkeligviis er det gode Penge. —

— Ja det maa Du afgjøre med Magistraten, min
brave Mand; det vedkommer ikke mig, og saa meget
mindre, som jeg ikke er Herre over en Livre mere. —

— Lad see, — sagde d'Artagnan: — hvor er
Athos's Hest? —

— I Stalden. —

— Hvor meget er den værd? —

— Halshundrede Pistoler i det Høieste. —

— Den er fir-sindstyve værd; tag den, og lad Hi-
storien dermed være ude. —

— Hvorledes, Du giver ham min Hest? — sagde
Athos: — Du bortstjænkter min Bojaget? Hvad skal jeg
da ride paa, naar jeg drager i Felten, paa Grimaud
formodentlig? —

— Jeg har en anden Hest til Dig, — svarede d'Artagnan.

— En anden? —

— Og det en prægtig! — raabte Bærten.

— Nu, hvis jeg faaer en igjen, der er smukkere og yngre, saa tag da den gamle! Men skaf os nu Noget at drikke! —

— Af hvilken Slags Vin? — spurgte Bærten, fuldkommen formildet.

— Af den, der ligger inderst i Kjælderens ved Bægterne. Der er endnu fem og tyve Flasker tilbage; de øvrige gik i stykker, da jeg stødte til Stabelen, bring os sex af dem! —

— Det er dog et Pokkers Menneske! — mumlede Bærten for sig selv: — Dersom han blot blev her i fjorten Dage, og betalte Svad han drak, vilde jeg igjen komme til mine Hægter. —

— Og glem ikke — tilføiede d'Artagnan, — at sende fire Flasker af samme Slags op til de engelske Herrer! —

— Nu, d'Artagnan, — begyndte Athos, da Bærten havde fjernet sig; — Nu maa De, for at forslaae mig Tiden, indtil Vinen kommer tilbage, fortælle mig, Svad der er bleven af de Andre! Lad høre! —

— D'Artagnan fortalte ham, hvorledes han havde truffet Porthos i Sengen med en Forstuvning, og Aramis ved Studerebordet, siddende mellem to Theologer. Da han var færdig med sin Fortælling traadte Bærten ind med de forlangte Flasker, og en Skinke, som heldigvis ikke havde været gjemt i Kjælderens.

— Det er vel; — gttrede Athos, idet han fyldte sit og d'Artagnans Glas: — det var nu angaaende

Porthos og Aramis. Men hvorledes er det gaaet Dem? Hvad er særskilt haendet Dem min Kjære? Jeg finder, at De seer meget mørk og nedslaaet ud. —

— Ak! — svarede d'Artagnan: — Det kommer deraf, at jeg er den Ulykkeligste af os alle Fire! —

— De, ulykkelig, d'Artagnan? — raabte Athos: — Lad høre, hvorfor De er ulykkelig! Siig mig det! —

— Senere, — svarede d'Artagnan.

— Senere, og hvorfor det? Fordi De troer, at drukken Mand ikke har Dre for Sligt? — Vær overbeviist om, at mine Tanker aldrig findes bedre ordnede, end naar jeg har druffet. Kom altsaa frem dermed! —

D'Artagnan fortalte sit Eventyr med Madame Bonacieux. Athos hørte paa ham uden at forandre en Mine. Da han havde endt, gttrede han:

— Det er lutter Jammerligheder, lutter Lapperier. —

Saaledes lod Athos's Mening om d'Artagnan's Glendighed.

— Jammerligheder! Det er altid Deres Udtryk, min Kjære Athos, — svarede d'Artagnan: — Det lyder noget underligt i Deres Mund, eftersom De aldrig har elsket. —

En Lue slog iveiret i Athos's døde og matte Blik. Men det var kun et flygtigt Lyn; Diet blev strax igjen stift og udtryksløst som forhen.

— Sandt nok; — svarede han roligt: — jeg har aldrig elsket. —

— De indseer altsaa vel, De, Manden med Steenhjertet; — vedblev d'Artagnan: — at De ikke

har Ret til at dømme saa haardt om os Andre, der ere begavede med sømme Hjertes. —

— Dømme Hjertes — knuste Hjertes, — bemærkede Athos.

— Hvad siger De? —

— Jeg siger, at Kjærligheden er et Lotteri, hvortil den Heldige vinder, og den Vindendes Gevinst er — Døden! De er meget lykkelig; troe mig, min kjære d'Artagnan, at De har tabt i dette Lotteri. Og da jeg mener det godt med Dem, vil jeg ønske, at De bestandig maa tabe. —

— Hun lod til at elske mig saa høit! —

— Hun lod dertil. —

— O, hun elskede mig isandhed! —

— De er et Barn! Der har aldrig været nogen Mand til, der ikke, ligesom De, har troet, at hans Kjæreste elskede ham, og der har ligesaa lidt existeret nogen, der ikke er bleven skuffet af sin Elskerinde. —

— Undtagen Dem, Athos, som aldrig har havt nogen. —

— Sandt nok; — svarede Athos efter et Dieblisks Sausshed: — jeg har ingen hast. Lad os da drikke! —

— Men, — vedblev d'Artagnan: — eftersom De er en saadan Philosoph, maa De belære mig, styrke mig! Jeg trænger haardt til virksom Trost. —

— Trost, hvorfor? —

— For min Ulykke. —

— Deres Ulykke er kun at lee ad, — svarede Athos, trækkende paa Skuldrene: — Jeg er nysgjerrig efter at vide, Hvad De vilde sige, naar jeg fortalte Dem en Kjærlighedshistorie. —

— Som De har Deel i? —

— Seg, eller en af mine Venner; det er jo ligegyldigt. —

— Fortæl, Athos, fortæl! —

— Er det ikke bedre at drikke? —

— Drik kun; Fortællingen vil gaae desto bedre! —

— Isandhed, jeg troer det næsten ogsaa; — svarede Athos, idet han tømte og atter fyldte sit Glas: — de to Ting passe fortræffeligt sammen. —

— Jeg hører, — sagde d'Artagnan.

Athos fattede sig og i samme Forhold som han samlede Tankerne, saae d'Artagnan, hvorledes han blev blegere. Han havde naaet det Stadium af Beruselse, da almindelige Drankere falde omkuld og snorksove. Han derimod drømte ganske høit, uden at sove; denne Rusens Søvgjænger havde noget Rædselsfuldt ved sig.

— De forlanger det altsaa? —

— Jeg beder Dem derom. —

— De skal faae Deres Ønske opfyldt: En af mine Venner, „en af mine Venner — læg vel Mærke dertil, der er ikke Tale om mig,“ afbrød Athos sig selv med et tungsindigt Smil: — en af Greverne i min Provinds, det vil sige, i Berry, af ædelt Blod, som en Dandalo eller en Montmorency, forelskede sig i sit fem og tyvende Aar i en ung Pige paa sexten, der var smuk som en Kjærlighedsgudinde. Igjennem hendes Alders Naivitet løste Funkerne af en fyrtig Sjæl, ikke en almindelig Kvinde-sjæl, men en Digter-sjæl; hun, ikke behagede, nei beruste. Hun levede i en lille Landsby hos sin Broder, som var Præst; Begge vare indvandrede. Man vidste ikke, hvorfra de vare komne; men da Man fandt hende saa skjøn, og hendes Broder

faa gudsfrøgtig, faldt det En ikke ind, at spørge derom. Forresten paastod Man, at de vare af god Familie. Min Ven, som var Godssets Herre, havde kunnet forføre denne Pige, eller tiltvinge sig hendes Gunst; Ingen havde kunnet hindre ham deri. Hvo vilde vel være kommen to Fremmede, to Ubekjendte til Hjælp? Men ulykkeligviis var han en Mand af Gre; han ægtede hende, den Nar, den Tosse, den Sjante! —

— Hvorfor det, naar han elskede hende, — spurgte d'Artagnan.

— Bent kun! — vedblev Athos: — Han førte hende ind paa sit Slot og gjorde hende til den første Dame i Provindsen; Man maae i det Mindste indrømme hende, at hun godt forstod at opretholde sin Rang. —

— Videre! —

— Nu, en Dag, da hun var paa Jagt med sin Mand, — vedblev Athos, idet han talte hurtigere og med dæmpet Stemme: — en Dag styrtede hun af Hesten, og besvimeede. Greven ilede hende til Hjælp, og da hendes Klæder besværede hende, sprættede han dem op med sin Dolk; han blottede saaledes tilfældigviis hendes Skulder. Gjæt nu, Hvad Egtemanden saae paa denne Skulder, d'Artagnan! — udbød Athos med skraldende Latter.

— Hvorledes skulde jeg kunne det? — svarede Denne.

— En Ellie, — udstødte Athos: — Hun var brændmærket! —

Og Athos tømte i eet Drag det Glas, han holdt i Haanden.

— Forfærdeligt! — raabte d'Artagnan: — Hvad siger De? —

— Sandheden, min Kjære; Engelen var en Dæmon! Den stakkels Pige havde stjaalet! —

— Og Hvad gjorde Greven? —

— Greven var en stor Herre. Han havde Net over Haand og Hals paa sit Gods; han rev Klæderne af Grevinden, bandt hende Hænderne paa Ryggen, og — hængte hende i et Træ. —

— Himmel, Athos! Han myrdede hende? —

— Ja, han myrdede hende, hverken Mere eller Mindre, — svarede Athos, bleg som Døden. — Men min Hals bliver tør; Vinen slipper nok! —

Og han greb den sidste Flaske, som var tilovers, fat om Halsen, satte den til Munden, og tømte den i een Slurk, som om det havde været et almindeligt Glas.

Derpaa lod han Hovedet synke ned mellem begge sine Hænder; d'Artagnan sad ubevægelig, slagen af Forfærdelse.

— Det helbredede min Svaghed for Fruentimmer, for de smukke, for de poetiske og forelskede; — vedblev Athos, uden at tænke paa at fortsætte Historien under Trediemands Navn: — Gud vise Dem samme Belgjerning! Drik! —

— Hun er altsaa død? — stammede d'Artagnan.

— For Satan, ja! — svarede Athos: — Men ræk mig Deres Glas! — Skinke, Kjeltring! — raabte han: — Vi kunne ikke drikke mere! —

— Men hendes Broder? — spurgte d'Artagnan næsten frygtsomt.

— Hendes Broder? — gjentog Athos.

— Ja, Præsten? —

— Na, jeg hørte mig for efter ham, for at faae ham hængt ved Siden af Søsteren. Men han havde faaet Nys om Sagen, og var flygtet Aftenen iforveien.

— Og har Man faaet at vide, hvad det var for en Person? —

— Det var den smukke Piges første Elsker, og hendes Medskyldige, en værdig Mand, som havde paa- taget sig en Geistligs Charakter, for at faae sin Frille godt anbragt i en anstændig Familie. Jeg haaber, at han er bleven steilet et eller andet Sted! —

— O, min Gud, min Gud! — stønnede d'Artagnan, ganske overvældet af det Frygtelige i denne Fortælling.

— Smag dog denne Skinke, d'Artagnan; den er ganske fortrinlig, — sagde Athos, idet han skar et Stykke, og lagde det paa den unge Mands Tallerken: — Skade, at der ikke var blot fire saadanne Skinker i Kælderen; jeg havde da drukket halvhundrede Flasker til! —

D'Artagnan kunde ikke længer udholde denne Underholdning; den vilde tilsidst have berøvet ham Forstanden. Han lagde sit Hoved i Hænderne, og lod, som om han var falden i Søvn.

— Unge Mennesker kunne i vore Dage ikke taale Noget, — yttrede Athos, idet han betragtede ham medlidende: — og dog hører han ikke til de Sletteste! —

XXX.

Tilbagereisen.

D'Artagnan var bleven siddende ganske bedøvet ved Athos's skrækkelige Meddelelse. Mange Ting forekom ham imidlertid endnu dunkle i denne hele Forklaring; Den var nemlig bleven givet af et heelt beruset Menneſke for et halvt beruset. Men uagtet denne ſidſte Omſtændighed, uagtet den uklare Forvirring, ſom Dunſterne af to, tre Flaſker Burgunder havde anrettet i d'Artagnans Hjerne, ſtod dog, da han næſte Morgen vaagnede, hvert Ord ſaa tydeligt i hans Erindring, ſom om Ordene, efterhaanden ſom de vare faldne den Gne af Munden, ſom glødende Bly havde ſænket ſig i den Andens Sjæl. Den Skygge af Tvivl, ſom han endnu nærrede, tillod ham imidlertid ikke at lade Sagen hvile, og han traadte ind til ſin Ven, ſaſt beſtemt paa at optage Traaden fra igaar; men han fandt Athos atter paa ſin Poſt, det vil ſige, han fandt i ham atter det ſig ſelv fuldkomment beherſkende, uigjennemtrængelige Menneſke.

Musketeren vexlede et Smil og et Haandtryk med den Indtrædende, og kom derpaa af ſig ſelv hans Tanker imøde:

— Jeg var nok dygtig drukken igaar, min Kjære d'Artagnan; jeg mærkede det ſtrar imorges, da jeg vaagnede, paa min noget ſvære Tunge og min galopperende Puls. Jeg tør vædde, at jeg har begaaet tusinde Udſkeiſer? —

Medens hans talede, betragtede han Bennen med et saa forskende Blik, at det næsten bragte ham ud af Fatning.

— Nei, — svarede d'Artagnan: — ikke det jeg veed: der var kun Tale om ganske almindelige Gjenstande. —

— De forbauser mig! Jeg troede, jeg havde bundet Dem en af de ynkærdigste Historier paa Ermet? —

Athos's Blik var heftet saa stift paa d'Artagnan, som om han vilde læse i hans Sjæls Underste.

— Min Ero, — svarede d'Artagnan: — det lader til, at jeg har været endnu stærkere beruset end De, eftersom jeg ikke husker et Ord deraf. —

Men Athos lod sig ikke spise af med dette Svar, og vedblev:

— De maa sikkert have bemærket, min Kjære Ven, at Enhver har sin egen Maade at gebærde sig paa under en Ruus: Nogle ere lystige; Andre sørgmodige. Jeg hører til de Sidste; naar jeg faaer Mere end jeg kan taale, er det min Kjøphest at fortælle alle de sørgelige Historier, som min taabelige Amme har indpræntet mig i Huskommelsen. Det er nu engang min Svaghed, en næsten utilgivelig, indrømmer jeg; men uagtet alt Dette er jeg dog en god Kammerad ved Flasken. —

Athos afgav denne Forklaring paa en saa naturlig Maade, at d'Artagnan begyndte at vakle i sin Overbeviisning.

— Ah, det er altsaa Det, der staaer mig i Hovedet; — gttrede den unge Mand i den Hensigt at

sondere Terrainet: — Det forekommer mig nu som i en Drom, at vi talte om Hængte? —

— Der seer De! — svarede Athos blegnende, idet han forsøgte at fremtvinge et Smil: — Jeg vidste det nok: Hængning er under disse Omstændigheder altid den Mær, der rider mig. —

— Savist, — vedblev d'Artagnan: — det begynder at klares i min Sukommelse; ja, der var sikkert Tale om... tøved lidt... jeg troer om et Fruentimmer...! —

— Nu skulle vi høre, — afbrød ham Athos næsten ligbleg: — Det er sagtens min Yndlingshistorie om Blondinen; naar jeg kommer paa det Kapitel, er det et Segn paa, at jeg er overstadig beruset. —

— Ja netop, — svarede d'Artagnan: — Historien om den høie og smukke Blondine med de blaa Dine. —

— Ja, som blev hængt. —

— Af sin egen Mand, som var en Herre af Deres Bekjendtskab, — fortsatte d'Artagnan med et speidende Blik paa Athos.

— Der seer Man, hvor let Man kan komme til at udsætte et Menneske for skammelig Snak, naar Man ikke veed, hvad Man siger, — svarede Athos med et Skuldertræk, som om han ynkedes over sin egen Svaghed: — Jeg vil aldrig mere beruse mig, d'Artagnan; det er en altfor affkyelig Vane. —

d'Artagnan taug et Dieblik, og Athos greb Leiligheden til pludselig at stifte Gjenstand for Samtalen.

— Medens jeg husker det, maa jeg takke Dem meget for den Hest, De har bragt mig. —

— Er den i Deres Smag? —

— Ja, men det er kun en Paradehest. —

— Deri tager De meget feil; jeg har paa samme Hest tilbagelagt ti Lieues i Mindre end halvanden Time, og den lod ikke til at gjøre sig Mere ud deraf, end om den blot var løbet rundt om Pladsen Saint-Sulpice. —

— Ah, De vækker en smertelig Anger i min Sjæl. —

— Anger? —

— Ja, jeg har skilt mig ved den. —

— Hvorledes? —

— De skal faae det at vide: Smorges vaagnede jeg Kl. Sex. De sov endnu som et Murremdyr, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tage mig for; jeg var endnu sløv fra igaar, og kjedede mig dygtigt. Jeg gik ned i den store Sal, og traf der en af vore Englændere, som just kjøbslog med en Pranger om en Hest, da hans egen var styrtet for ham. Jeg nærmede mig ham, og da jeg hørte, at han bød hundrede Pistoler for en Fuchs, blandede jeg mig deri, og yttrede, at ogsaa jeg havde en Hest tilsalg.

— „Dg det en meget smuk,“ — svarede Englænderen: — „jeg saae den igaar; Deres Vens Tjener førte den med sig som Haandhest.“ —

— „Finder De, at den er hundrede Pistoler værd?“ —

— „D ja, vil De overlade mig Hesten for denne Priis?“ —

— „Nei, men jeg vil sætte den paa Spil.“ —

— „Hvilket Spil?“ —

— „Terninger.“ —

— Som sagt, saa gjort! jeg tabte i en Fart Hesten. Dog var jeg heldig nok til at vinde Ridetøiet tilbage. —

D'Artagnan satte et temmelig ærgerligt Ansigt op.

— Det ærgrer Dem, d'Artagnan? —

— Ja, jeg indrømmer det; — svarede d'Artagnan: — Denne Hest skulde være et Segn, hvorpaa vi i Slaget kunde kjende hinanden, naar vi mødtes; det var et Pant, en Grindring, saa at sige. — Athos, De har handlet urigtigt. —

— Gi, min kjære Ven, — svarede Musketeren: — sæt Dem i mit Sted, jeg kjedede mig forfærdeligt, og holder desuden ikke af engelske Heste. Dersom det alene kommer an paa at blive gjenkjendt af Giveren, saa er jo Sadlen alene tilstrækkelig; den er isinesaldende nok. At Hesten mangler, derfor skulle vi vel bitte paa en Undskyldning. For Pokker, en Hest er da dødelig, ligesom andre — Heste; vi behøve jo kun at antage, at min er kreperet af en eller anden fatal Sygdom. —

D'Artagnans Pande glattedes ikke.

— Det gjør mig ondt, — vedblev Athos: — at De synes saa stærk indtagen for disse Heste; thi min Fortælling er ikke dermed ude. —

— Hvad kan der da være tilbage, som kunde ærgre mig mere? —

— Da jeg havde tabt min egen Hest, ni Dine mod ti (læg Mærke til, hvilke Rast!) fik jeg isinde ogsaa at spille om Deres. —

— Nu, men De blev, haaber jeg, staaende ved Ideen? —

— Nei, jeg bragte den øieblikkeligt i Udførelse. —

— Hvad hører jeg? — raabte d'Artagnan urolig.

— Jeg satte den paa Spil, og — tabte. —

— Min Hest? —

— Deres Hest, syv Dine mod otte; eet Die for lidt ... De kjender vel Ordsproget? ... —

— Althos, De har mistet Forstanden, tilsværger jeg Dem! —

— Min Kjære, igaar, da jeg fortalte Dem hine dumme Historier, skulde De have sagt dette, og ikke idag. Jeg tabte den altsaa med Sadel og Sot. —

— Det er skændigt! —

— Vent et Dieblik, Historien er ikke ude endnu! Jeg vilde være en herlig Spiller, hvis jeg ikke blev stiosfindet; men desværre bliver jeg stiosfindet, saavel i Spil som i Drik. Jeg fortsatte altsaa haardnakked Spillet. —

— Hvad havde De da mere at spille bort? Alt er jo allerede feiet ud? —

— Nei, vist ikke, min Ven; der var endnu den Diamant tilbage, som glimrer paa Deres Finger, og som jeg opdagede igaar. —

— Denne Diamant! — raabte d'Artagnan, idet han heftig greb efter Ringen.

— Da jeg er Kjender af slige Sager, eftersom jeg engang har haft sliig Stads selv, vurderede jeg den til tusinde Pistoler. —

— Jeg haaber, — indvendte alvorligt d'Artagnan, halvt forstenet af Skræk: — jeg haaber, at De ikke har bragt min Diamant paa Tale? —

— Sværtinod, Kjære Ven! De indseer vel, at denne Diamant var vor eneste Tilflugt; ved Hjælp af den kunde vi vinde vore Heste og vort Ridetoi tilbage, ja selv Penge til Rejsen. —

— Athos, De bringer mig til at gysse! — raabte d'Artagnan.

— Jeg talte altsaa til min Medspiller om Deres Diamant; ogsaa han havde lagt Mærke til den. For Satan, bedste Ven! De bærer en Himlens Stjerne paa Deres Finger, og forlanger, at Man ikke skal lægge Mærke til den! Umuligt: —

— Bliu ved, Kjære, bliu ved; — raabte d'Artagnan: — thi, paa Ære, Deres Koldblodighed martreer mig tildøde! —

— Vi deelte altsaa Diamanten i ti Dele, hundrede Pistoler i Delen.

— Ah, De vil være morsom, eller ogsaa prøve mig! — raabte d'Artagnan, hvem Breden begyndte at trække i Haarene, ligesom Minerva gjør ved Achilles i Ilfaden.

— Nei, jeg spøger ifandhed ikke! Jeg havde gjerne seet, at De havde været tilstede! Det var fjorten Dage siden at jeg havde seet noget menneskeligt Ansigt, og denne Tid havde jeg tilbragt i en slovende Underholdning med lutter Vinstaster. —

— Men heri seer jeg ingen Grund til at spille min Diamant bort! — svarede d'Artagnan, idet han krampagtigt knyttede Haanden.

— Hør nu blot Slutningen! Ti Satter paa hundrede Pistoler uden Revanche. I tretten Terningekast tabte jeg Alt. I tretten Kast! Tallet Tret-

ten har stedse været ulukkelig for mig; det var den trettende Juli, at.... —

— I Satans Skind og Been! — raabte d'Artagnan, idet han sprang op af Stolen: — Historien fra idag havde ganske bragt Historien fra igaar i Forglemmelse.

— Saalmodighed! — bad Athos: — Jeg havde en Plan. — Englænderen var en Original. Jeg havde seet ham om Morgenens snakke med Grimaud, og Grimaud havde fortalt mig, at han havde tilbudt ham at træde i hans Tjeneste. Jeg bortspillede nu Grimaud, min tause Grimaud, deelt i ti lige Parter. —

— Ah, det manglede kun! — udbød d'Artagnan med Skoggerlatter.

— Grimaud i egen elskværdige Person, forstaaer De vel; og med disse ti Satsler af Grimaud, som heel og holden ikke var en Dukat værd, vandt jeg Diamanten tilbage. Siig nu, om De tør, at Stofind ikke er en Dyd! —

— Det er min Tro yderst naragtigt! — raabte d'Artagnan atter ved godt Mod, og holdt sig i Siderne bristefærdig af Latter.

— Nu begriber De vel, at jeg, eftersom nu Heldet fulgte mig, atter ufortøvet gav mig til at spille løs paa Deres Diamant. —

— Si, for Pokker! — raabte d'Artagnan paany formærket.

— Saaledes vandt jeg Deres Ridetoi tilbage, derpaa Deres Hest, dernæst mit eget Ridetoi, endvidere min egen Hest, — og tabte atter, hvad jeg havde vundet. Kort, jeg etede alene Deres og mit Ridetoi tilbage; det er det Punkt, hvorpaa vi for

Dieblicket staae. Det var alligevel et hurtigt Spil, og jeg lod det beroe derved. —

D'Artagnan aandede saa dybt, som om Man havde løftet hele Gæstgiverstedet af hans Bryst.

— Jeg har altsaa beholdt Diamanten? — spurgte han frygtsoomt.

— Heel og holden, kjære Ven, desuden Ridetøiet til Deres Bucephalus, og til min. —

— Men Hvad skulle vi gjøre med Ridetøiet uden Heste? —

— Jeg faaer en Idee i denne Anledning. —

— Athos, De bringer mig igjen til at bæve? —

— Hør engang, d'Artagnan, De har jo længe ikke spillet? —

— Jeg har ingen Sands for Spil. —

— Vi ville Intet forsværge. De har længe ikke spillet; De maa altsaa have en heldig Haand. —

— Nu, Hvad da? —

— Nu, Englænderen og hans Ven ere ikke reiste endnu. Jeg har bemærket, at de ere meget ærgelige over, igjen at have mistet Ridetøiet. De, mærker jeg, sætter Priis paa Deres Dyr; Hvad om De satte Ridetøiet imod Hesten? —

— Men Ridetøiet bliver for lidt. —

— Sæt dem da begge; jeg er ikke nogen Egoist som De! —

— Tor jeg vove det? — spurgte d'Artagnan vaklende; Athos's Sikkerhed begyndte at vinde ham for Planen, uden at han var sig det bevidst.

— Jeg i Deres Sted vilde gjøre det uden Betænkning. —

— Men, da vi nu have tabt Hestene, er Rides-
tøiet bleven mig desto kostbarere. —

— Saa sæt Deres Diamant paa Spil! —

— O, jeg takker! Den skal aldrig komme i
fremmed Haand! —

— Det er slemt, meget slemt, — var Athos's
Svar: — Jeg vilde foreslaae Dem at spille om
Planchet; men da Paafundet har været brugt engang
før, har Englænderen vel tabt Lysten dertil. —

— Jeg for min Deel, kjære Athos, ønsker slet
intet at vove. —

— Det er Skade; — yttrede Athos roligt: —
Englænderen er som spækket med Pistoler. Men Herre
Gud! Forsøg dog et Kast, blot et eneste; det er dog
snart bestilt! —

— Og dersom jeg taber? —

— De vinder, ganske sikkert. —

— Men dersom jeg taber? —

— Nu, saa maa De af med Ridesøiet. —

— Lad gaae da! — raabte d'Artagnan.

Athos gav sig til at opspore Englænderen, og fandt
ham i Stalden, hvor han mønstrede de kostbare Sadler
med begjærlige Dine. Veiligheden var god; han gjorde
altsaa sit Forslag: De to Sadler med tilhørende Op-
tømming imod en af Hestene eller hundrede Pistoler, efter
Valg. Englænderen gjorde i Hast sine Beregninger.
De tvende Sadler vare godt trehundrede Pistoler værd.
Han slog til.

D'Artagnan lod skjælvende Tærningerne glide ud
af Haanden; han fik kun tre Dine. Hans Blegghed var
paafaldende; men Athos yttrede ganske koldt: —

— Det var et slet Raft Kammerad; Deres Heste ville ikke komme til at mangle Ridetoi, min Herre. —

Englænderen triumpherede og gav sig neppe Tid til at ryste Tærningerne; han kastede dem paa Bordet uden at stænke dem noget Diekast, saa sikker var han i sin Sag. D'Artagnan havde vendt sig bort for at skjule sit flette Lune.

— Holdt, holdt! — indvoendte Athos i sin sædvanlige rolige Tone: — Det er et mærkvoerdigt Raft; jeg har kun seet det fire Gange, saalænge jeg har levet: So Eñere! —

— Englænderen saae sig for, og blev greben af Forbauelse; d'Artagnan vendte sig, og rødmede af Glæde.

— Ja, — vedblev Athos: — blot fire Gange; een Gang hos Hr. de Créqui, en anden Gang hos mig selv, paa Landet, i mit Slot ***, dengang jeg endnu havde et Slot, tredje Gang hos Hr. de Treville, hvor det indtraf til stor Overraskelse for alle Forsamlede, og fjerde Gang i et Værtshuus, hvor det faldt paa min Haand, og hvor jeg desaaarsag maatte punge ud med hundrede Louisdorer og en Aftensmad. —

— Herren ønsker rimeligviis Hesten? —

— Javist! — svarede d'Artagnan.

— Der gives vel ingen Dpreisning? —

— De erindrer uden Tvivl, at vore Betingelser lode paa: Ingen Dpreisning? —

— Det er rigtigt; Hesten skal blive overgivet Deres Sjener, min Herre. —

— Blot et Dieblik; — bad Athos: — med Deres Tilladelse ønsker jeg at sige min Ven et Ord. —

— Hvorfor ikke. —

Athos trak d'Artagnan tilside.

— Nu, — spurgte d'Artagnan: — Hvad vil Du mig nu, Frister? Du ønsker, at jeg skal fortsætte Spillet, ikke sandt? —

— Nei, jeg beder Dem blot om at besinde Dem vel, inden De afflaaer det. —

— Hvorledes? —

— De vil jo have Hesten som Gevinst? —

— Javist! —

— De handler urigtigt; jeg vilde foretrække de hundrede Pistoler. De veed jo, at De har sat Ridetoiet mod Hesten eller hundrede Pistoler, efter eget Valg? —

— Ja. —

— Jeg vilde foretrække de hundrede Pistoler. —

— Men jeg foretrækker Hesten. —

— Men det er urigtigt, gjentager jeg. Hvad Nytte Kunne to Personer have af een Hest? Jeg kan ikke sætte mig op bagpaa; vi ville faae Udseende af to Haimonsbørn, der have mistet deres Brødre. De kan heller ikke ville ydmyge mig ved at ride ved Siden af mig Stumper paa denne prægtige Stridshest. Jeg vilde uden at betænke mig vælge de hundrede Pistoler; vi behøve Penge for at komme tilbage til Paris. —

— Jeg sætter saa stor Priis paa Dyret. —

— Men deri gjør de Uret: En Hest gjør et Side-spring, en Hest steiler og gaaer bagover, en Hest æder af en Krybbe, hvoraf en syg Hest har ædt, og Dyret, eller rettere de hundrede Pistoler ere floiten. Dovenkjøbet maa en Herre føde sin Hest, medens et hundrede Pistoler føde deres Herre. —

— Men hvorledes skulle vi komme tilbage? —

— Paa vore Lakaiers Heste, ved Gud! Man vil

igefuldt paa vor Holdning og vor Anstand kunne see, at vi ere Standspersoner. —

— Ja, vi ville tage os smukt ud paa vore Kameler, medens Aramis og Porthos ride paa vælige Gangerere! —

— Aramis! Porthos! — raabte Athos, og gav sig til at lee.

— Hvad betyder det? — spurgte d'Artagnan, som Intet begreb af sin Vens Munterhed.

— Intet, slet intet; tal kun videre! — svarede Athos.

— Deres Mening altsaa? —

— Er den, at De skal tage Pistolerne, d'Artagnan. Med de hundrede Pistoler kunne vi leve høit hele Maaneden ud; vi have gjennemgaaet endeel Møisommelig-heder, og trænge til at pleie os lidt. —

— Pleie mig! O, min kjære Athos, saasnart jeg atter er i Paris, giver jeg mig til at opspore det stakkels Fruentimmer. —

— Nu, troer De maaskee, at Deres Hest bliver Dem nyttigere i dette Anliggende end gode Guldstykker? Sag Pistolerne, troe De mig, min Ven, tag de hundrede Pistoler! —

D'Artagnan behøvede kun denne ene Grund for at give tabt; den forekom ham yderst vægtig. Desuden frøgtede han, hvis han vedblev at staae imod, for at blive kaldt egenkjærlig af Athos. Han holdt sig altsaa til Pistolerne, som Englænderen usfortøvet udbetalte ham.

Nu tænkte Man for Alvør paa at komme bort. Freden med Barten kostede dem sex Pistoler foruden Athos's gamle Hest. D'Artagnan og hans Ven toge deres Tje-

neres Heste; Tjenerne gave sig paa Veien tilfods med Sædlerne paa Hovedet.

Saa slet ridende de to Venner end vare, fik de dog strax Forspringet foran Grimaud og Planchet, og naaede Crevecoeur. Allerede langtfra bemærkede de Aramis, som melankolsk laa i sit Vindue og, ligesom Søster Anna, betragtede de Støvsfyer, som stige frem i Horizonten.

— Holla, Heida, Aramis, Hvad bestiller Du? — raabte de to Venner.

— Ah, det er Dem, d'Artagnan, Dem Athos? — udbød den unge Mand.

— Jeg tænkte paa, med hvilken rivende Hast alle jordiske Goder forsvinde. Min engelske Hest, som nylig forsvandt for mit Die i en Hvirvel af Støv, var mig et levende Billede paa alle Ting's Ubestandighed. Hele Livet kan indbefattes i to Ord: Sum, — fui, jeg er — jeg har været. —

— Hvad vil det dog egentlig sige? — spurgte d'Artagnan, som begyndte at ane Sandheden.

— Det vil sige, at jeg ganske rolig har gjort en dum Handel. Tredstindstyve Louisdorer for en Hest, som, at slutte efter den Maade, hvorpaa den haler ud i Trav, kan tilbagelægge fem Lieues i Timen. —

D'Artagnan og Athos brød ud i Latter.

— Min kjære d'Artagnan, — vedblev Aramis: — lad mig ikke undgjelde for haardt; Nødvendigheden kjen- der ingen Mester. Iøvrigt er jeg Den, der lider meest derved, eftersom denne skjændige Pranger har bedraget mig for halvtredstindstyve Louisdorer i det Mindste. Ah! I vide bedre at holde tilraade! I komme paa Eders

Pakiaers Heste, og lade Eders Stadsheste føres bagefter i Toilen i smaa Dagsreiser! —

I samme Dieblik holdt en Bagagevogn, som Man allerede i nogen Tid havde tagtaget paa Veien til Amiens, udenfor Gjæstgiverstedet; Man saae Grimaud og Planchet stige ud deraf med Sadlerne paa Hovedet; Vognen gik tom til Paris, og vore to reisende Pakiaer havde forbundet sig til at slukke Rudskens Tørst paa Veien mod fri Befordring.

— Men Hvad er dog Dette? — udbrod Aramis:

— Ikke Andet end Sadlerne? —

— Begriber De nu? — spurgte Athos.

— Mine Venner, det er gaaet Dem ganske ligesom mig; jeg har af ubevidst Instinkt beholdt Ridetøiet. Holla, Bazin, bær mit nye Ridetøi ud til de andre Herrers! —

— Og hvor har De gjort af Deres Doktorer? — spurgte d'Artagnan.

— Min Kjære, jeg indbød dem til Middag den følgende Dag; — svarede Aramis: — Vinen var, i Forbigaaende sagt, ganske fortrinlig. Jeg drak Dem fulde begge To; i denne Forfatning bad Præsten mig indstændigt, ikke at forlade Uniformen, og Jesuiten plagede mig for at jeg skulde skaffe ham en Plads ved Musketeerkorpset. —

— Uden Thefis, — raabte d'Artagnan: — uden Thefis! Jeg forlanger at alt slikt Væsen skal afskaffes! —

— Siden den Tid — vedblev Aramis: — lever jeg ganske behageligt. Jeg har begyndt paa et Digt i Vers paa een Stavelse. Det er temmelig vanskeligt; men Fortjenesten bestaaer jo netop i at overvinde Vanskeligheden. Emnet er af galant Natur. Jeg vil oplæse

den første Sang for dem; den har fire hundrede Vers, og varer kun een Minut. —

— Min kjære Aramis, — sagde d'Artagnan, der næsten ligesaa høit hadede Vers som Latin: — jeg raader Dem at søie den Fortjeneste, at fatte sig kort, til den, at overvinde Banskeligheden, og De vil da være sikker paa, at Deres Digt i det Mindste har to Fortjenester. —

— Desuden, — vedblev Aramis: — tolker Digtet ophojede Lidenskaber, som De vil faae at see.... Nu, vi skulle altsaa tilbage til Paris, mine Venner? Bravo, jeg er beredt! Vi skulle altsaa gjense vor brave Porthos? Desto bedre, De kan ikke forestille Dem, hvor meget jeg har savnet denne store Pralhals. Jeg længes ordentlig efter ham, for at see, hvor tilfreds han er med sig selv; det forsoner mig med mine egne Skrøbeligheder. Han, forsikrer jeg Dem, har ikke solgt sin Hest, om det saa var for et Kongerige. Hvor jeg længes efter at see ham paradere paa sin stolte Ganger og i den prægtige Sadel; han maa tilforladeligt ligne Stormogolen! —

Man gjorde et Ophold af en Time for at lade Hestene puste ud. Aramis betalte sin Regning, anbragte Bazin i Bagagevoognen hos hans Kammerader, og begav sig derpaa med sine Venner paa Veien til Porthos.

Man fandt ham næsten fuldkommen helbredt, og som en Følge heraf mindre bleg, end d'Artagnan havde seet ham ved sidste Besøg. Han sad ved et Bord, hvorpaa der, uagtet han befandt sig ganske ene, figurerede en Middagsmad til fire Personer. Den bestod af lækkert tilberedte Rjødspiser, udvalgte Vine og fortræffelige Frugter.

— Ah isandhed, — sagde han, idet han reiste sig:

— De komme netop i rette Tid, mine Herrer; jeg var just ved Suppen, og faaer nu Selskab ved Bordet! —

— O, o! — raabte d'Artagnan: — Hvilke herlige Flasker har ikke Mousqueton fanget med Passo'en! Og hvilken deilig spækket Fricandeau og prægtig Dre-steg! O! —

— Jeg er ved at styrke mig lidt; — svarede Porthos: — jeg maa see at komme til Kræfter. Intet spækker saaledes som disse Satans Forvridninger. Athos, har De nogensinde lidt af en Forvridning? —

— Aldrig; jeg erindrer mig kun, at jeg ved Slagsmaalet i Gaden „Feroü“ fik et Kaardestik, som efter fjorten Dages eller tre Ugers Tid frembragte ganske og aldeles den samme Virkning. —

— Men dette Maaltid er ikke bestemt for os, min Kjære Porthos? — spurgte Aramis.

— Nei, — svarede Denne: — jeg ventede nogle Herrer af Nabolauget, som nyligt lode mig sige, at De ikke kunde komme. De indtager nu deres Pladser, og jeg taber sandelig ikke ved Byttet. Holla Mousqueton! Flere Stole! Det dobbelte Antal Flasker! —

— Beed De, hvad vi spise her? — spurgte Athos efter ti Minuters Forløb.

— Jeg for min Deel, — svarede d'Artagnan: — spiser spækket Kalvesteg med Artiskocker. —

— Og jeg Lammekølle, — sagde Porthos.

— Og jeg Hønseskasse, — sagde Aramis.

— De skuffe Dem, mine Herrer; — svarede Athos alvorligt: — De spise Allesammen Hestekjød. —

— Na Snak! — raabte d'Artagnan.

— Hestekjød! — yttrede Aramis med Udtryk af Bæmmelse.

Alene Porthos sagde Intet.

— Ja, netop Hestekjød; ikke sandt, Porthos, spise vi ikke Hestekjød, og maaskee Næmmer og Søl Derhos? —

— Nei, mine Herrer; — svarede Porthos: — Ridetøiet har jeg beholdt. —

— Isandhed, — raabte Aramis: — vi ere Hverandre værd; Man skulde troe, at vi havde gjort ordentlig Aftale med Hinanden. —

— Hvad forlanger De! — yttrede Porthos: — Denne Hest bestæmmede alle Dem, der kom for at besøge mig, og jeg vilde nødigt ydmyge mine Gæster! —

— Deres Hertuginde er vel endnu steds ved Badet? — spurgte d'Artagnan.

— Savist, — svarede Porthos: — Nu, Statholderen i Provindsen, en af de Herrer, jeg idag ventede til Middag, havde en saa stor Lyst til Hesten, og saa gav jeg ham den. —

— Gav? — raabte d'Artagnan.

— Gav, ja netop; — svarede Porthos: — thi den var sikkert halvandet hundrede Louisdorer værd, og den Røver, gav mig kun firfjendstyve for den. —

— Men dog uden Sadel? — spurgte Aramis.

— Ja, uden Sadel. —

— De seer, mine Herrer, — bemærkede Athos: — at Porthos er Den, der har gjort den bedste Handel af os Alle. —

Der opstod nu en almindelig Latter, hvorved den stakkels Porthos ikke vidste, enten han var kjøbt eller

fulgt; men da Man havde forklaret ham Sagen, stemmede han med i, med største Larm, efter Sædvane.

— Vi ere altsaa Alle ved Kasse, — bemærkede d'Arctagnan.

— Jeg for mit Bedkommende ikke; — meente Athos: — jeg fandt Aramis's spanske Vin saa god, at jeg lod noget over et halvhundrede Flasker stikke i Vognen hos Lakaierne, og derved har jeg blottet mig temmelig.

— Og jeg — fortalte Aramis: — har maattet give Alt lige indtil den sidste Skilling til Kirken i Montdidier og Jesuiterne i Amiens. Jeg havde paa-taget mig Forpligtelser, som jeg maatte holde: Messer at læse for mig og Dem, mine Herrer, hvis Virksomhed vi, som jeg haaber, ville nyde betydeligt Godt af.

— Og troer De maaskee, — spurgte Porthos: — at min Forvridning Intet har kostet mig, uden at tale om Mousquetons Saar, for hvis Skyld jeg maatte lade Lægen komme to Gange om Dagen?

— Nu, Hvad skader det, — svarede Athos, idet han viklede et Smil med Aramis og d'Arctagnan: — Jeg seer, at De har opført Dem smukt mod den stakfels Karl; De er en god Herre uden Lige.

— Kort sagt, — vedblev Porthos: — naar mine Regninger ere betalte, har jeg neppe tredive Daler tilbage.

— Og jeg omtrent ti Pistoler, — sagde Aramis.

— Det lader til, — bemærkede Athos: — at vi To ere Kompagniets Pengemeend. Hvor meget har De tilbage af Deres hundrede Pistoler, d'Arctagnan?

— Af mine hundrede Pistoler? De halvtredsinftyve fik jo De! —

- Hvad siger De? —
- Ved Gud! —
- Ah, det er sandt; nu huster jeg det. —
- Bærten fik sex. —
- Hvilket Ufsen af Bært! Hvorfor gav De ham sex Pistoler? —
- Det var Dem, der opmuntrede mig til at give ham dem. —
- Na, det er sandt, jeg er altfor god. Nu, hvormeget har De tilovers? —
- Fem og tyve Pistoler, — var d'Artagnan's Svar.
- Og jeg — vedblev Athos, idet han tog nogle Smaapenge frem: — har saameget. —
- Altsaa Intet. —
- Det er min Tro saa lidt, at det neppe er Umagen værd, at regne det til Massen. —
- Lader os nu regne sammen, hvormeget vi have i Alt, — yttrede Athos derpaa: — Porthos? —
- Tredive Daler. —
- Aramis? —
- Ti Pistoler. —
- Og De, d'Artagnan? —
- Fem og tyve. —
- Og det gjør? —
- Fire hundrede og fem og halvsjerdstindstyve Livres, — svarede d'Artagnan, der regnede som en Archimedes.
- Efter vor Ankomst til Paris kunne vi endnu have fire hundrede i Behold, — meente Porthos: — uden at regne Ridetøiet. —
- Men vore Esquadronsheste? — spurgte Aramis.

— Nu, af vore fire Lakaiheste gjøre vi to Herreheste, som fordeles ved Lodtrækning. I de fire hundrede Livres have vi allerede en halv Hest til den ene Fodgjænger; vi ville da skrabe vore sidste Skillinger sammen og give dem til d'Artagnan, som har en heldig Haand, og som med dem maa besøge det første det bedste Spillehuus. Det er min Plan! —

— Saa lader os da nu spise i Ro; den anden Dækning bliver ellers kold, — sagde Porthos.

De fire Venner viste nu Maaltidet al Vre; Levingerne tilfaldt naturligviis Dhrr. Mousqueton, Bazin, Grimaud og Planchet.

Da d'Artagnan kom til Paris, forefandt han et Brev fra Sr. des Essarts, som meldte ham, at Ks. Majestæt var fast bestemt paa at aabne Felittoget den 1ste Mai, og at han ufortøvet maatte equipere sig.

Han ilede strax hen til sine Kammerader, som han havde forladt for neppe en halv Time siden; han fandt dem meget nedslagne, eller rettere, meget tankefulde. De havde samlet sig til Raadslagning hos Athos, hvilket stedse hentydede paa vigtige Omstændigheder.

Enhver af dem havde i Birkeligheden modtaget et lignende Brev fra Sr. de Treville.

De fire Philosopher betragtede Sverandre ganske forbløffede. Sr. de Treville var ikke at spørge med i Sager, som angik Disciplinen.

— Hvor høit vurderer De disse Equiperinger? — spurgte d'Artagnan.

— Na, jeg tør neppe sige det, — svarede Aramis: — vi have nylig gjort vort Overslag med spensartst Maadehold, og have udfundet, at Enhver bruger femten hundrede Livres. —

— Fire Gange Femten udgjør Tredstydtyve; det Hele er altsaa sex tusinde Livres, — beregnede Athos.

— Mig forekommer det, at tusinde Livres nok kunde strække til for hver Enkelt; jeg taler rigtignok ikke som Spartaner, men som Prokurator. —

Ordet „Prokurator“ bragte Porthos til at spidse Ører.

— Holdt! Jeg har en Idee, — raabte han.

— Det er dog allerede Noget; — bemærkede Athos koldstydigt: — jeg har ikke engang Skyggen af en Idee. Men d'Artagnan er gal, mine Herrer. Tusinde Livres! Jeg erklærer, at jeg for min Deel bruger to tusinde. —

— Fire Gange To udgjør Otte; — beregnede Aramis: — altsaa behøve vi otte tusinde Livres til vore Equiperinger, hvoraf vi rigtignok allerede have Sadlerne. —

— Og desuden — gttrede Athos, som havde ventet med at udtale denne store og forhaabningsrige Tanke, indtil d'Artagnan, der ønskede at takke Hr. de Treville, havde lukket Døren efter sig: — og desuden denne herlige Diamant, som glimrer paa vor Vens Finger. For Pokker! D'Artagnan er altfor trofast Kammerrad til at lade sine Brødre drukne i Forlegenhed, saalænge han paa sin Mellemfinger bærer Løsepengene for en Konge.

XXIX.

Equiperingsjagten.

Den meest Forslagne blandt de fire Benner var uden Modsigelse d'Artagnan, endskjøndt han i Egen- skab af Gardist havde langt mindre Bekostning med at equipere sig end Musketererne, som vare fornemme Herrer; men vor Junker fra Gaskogne var, som Man har hørt Veilighed til at bemærke, af en forudsynlig og næsten gjerrig Charakter, og med alt Dette (for- klare Modsetningen, hvo kan!) forsængelig og sangstnisk i en saadan Grad, at han kunde gjøre selv Porthos Rangen stridig. Men med denne Forsængelighed forenede d'Artagnan for Dieblicket en Sjælsuro, der var mindre selvkjærlig. Hvad han end havde gjort for at erkjendte sig om Madame Bonacieux, havde han dog ingen Efterretninger modtaget om hende. Hr. de Treville havde forhørt sig hos Dronningen; et heller hun kjendte den unge Kones Opholdssted, men havde lovet at lade hende esterspore. Dette Løfte var imidlertid saa ubestemt, at det ingenlunde kunde berolige d'Artagnan.

Althos forlod ikke sit Værelse; han var fast be- stemt paa, ikke at gjøre noget Skridt for at blive equiperet.

— Vi have endnu fjorten Dage at løbe paa, — sagde han til sine Benner: — Naar jeg efter denne Tids Forløb endnu ingen Udvei har fundet, eller ret- tere sagt, ingen Udvei har fundet mig, vil jeg, efter- som jeg er altfor god Christen til at jage mig en Kugle gennem Hovedet, søge Klammeri med fire af

Hs. Eminentfæs Gardister, eller med otte Englændere, og slaaes med dem, indtil jeg bliver dræbt; hvilket, med Hensyn til Modpartiets Styrke ikke let vil kunne glippe. Man vil da sige, at jeg er falden i Kongens Tjeneste, saaledes har jeg opfyldt min Pligt, uden at have equiperet mig. —

Porthos vedblev at gaae op og ned med Hænderne paa Ryggen og nikkede betydningsfuldt med Hovedet, idet han af og til yttrede:

— Jeg vil forfølge min Idee. —

Aramis havde et sørgmodigt Udseende og et forfømt Udortes, men sagde Intet.

Af disse uheldige Omstændigheder kan Man slutte sig til den Nedslagenhed, som herskede i Samsundet.

Tjenerne deelte, ligesom Hippolyts Heste, deres Herrers Sorger. Mousqueton indsamlede Forraad af Brødkorper; Bazin, som stedse havde havt Tilbøielighed til Dumhed og Sellighed, forlod ikke mere Kirkerne; Planchet gabede hen i Veiret, og Grimaud, hvem endog den almindelige Nød ikke kunde formaae til at bryde den Taushed, som hans Herre havde paalagt ham, udstødte saa ynkelige Suk, at selv Stene maatte røres derved.

De tre Benner — thi, som vi have fortalt, Athos havde svoret, ikke at gjøre noget Skridt for sin Equiperings Skyld, — de tre Benner gik tidlig ud, og kom sildig hjem. De vandrede gennem Gaderne og saae paa Brostenene i det svage Haab, at En eller Anden skulde have tjent dem med at tabe sin Pung paa Gaden. Man skulde have troet, at de forfulgte et Spor, saa opmærksomt saae de sig for, hvor de gik. Naar de mød-

tes, stirrede de paa Hverandre med Blikke, der syntes at spørge: Har Du fundet Noget?

Imidlertid, eftersom Porthos havde faaet sin Idee først, og ufortrødent havde bearbejdet den, indtil han havde faaet Noget ud deraf, var han ogsaa Den, der først traadte i en mere bestemt Virksomhed; det var ret et praktisk Gent, vor værdige Ven Porthos. D'Artagnan bemærkede en Dag, at han styrede hen imod Kirken St. Leu, og fulgte ham instinktmæssigt. Porthos betraadte det hellige Huus, efterat have strøget sin Knebelbart ivetret og med Fingrene tilspidset sit Tjopskjæg, hvilken Omhyggelighed stedse betydede de meest erobresyge Hensigter hos denne Hertuginernes Yndling. Da d'Artagnan tog sine Forholdsregler for ikke at blive seet, ansaae Porthos sine Bevægelser for fuldkommen ubevogtede. D'Artagnan fulgte behændigt sin Ven lige i Hælene. Porthos stillede sig op mod en Pille; d'Artagnan smuttede, uden at blive bemærket, bag ved en anden.

Der holdtes just Prædiken; Kirken var derfor temmelig fuld. Porthos benyttede denne Omstændighed til at tage Damerne i Diesyn. Takket være Mousquetons Omsorg, hans Herres Ydre forraadte ingenlunde den virkelige Nød, hvorunder han leed. Hans Sue var vel en Smule luslidt, hans Fjeder vel lidt forjasket, hans Broderier vare rigtignok en Smule afblegede, og hans Kniplinger lidt udrevne; men i det Hælvlys, hvort han stod, forsoandt alle disse Ubetydeligheder, og Porthos var endnu stedse den smukke Porthos.

D'Artagnan bemærkede paa den Bænk, der var nærmest ved Pillerne, op mod hvilke Porthos og han

stode, et Slags fuldmoden Skjønhed, en Smule guul og tør, men stiv og stille kneisende under Fjerpynten. Porthos's Blik sænkede sig stjaalent ned paa denne Dame, og svævede derpaa flygtig omkring i Kirkens Skib.

Men Damen paa sin Side rødmede Tid efter anden og kastede med Lynets Hastighed et Blik paa den galante Porthos, der da først ret for Albor begyndte at lade sine Dine flyve frem og tilbage under Damerens Baretter. Det var aabenbart kun et Kunstgreb, som var beregnet paa at foruroilige Damen med de sorte Fjer; thi hun beed sig Læberne tilblods, kradsede sig paa Næsetippen, og rokkede uroligt frem og tilbage i Sædet.

Da Porthos bemærkede Dette, strøg han for en Sikkerheds Skyld atter sin Knebelbart iveiret, tilspidsede atter sit Fjopskjæg, og gav sig til at gjøre Segn til en Dame, der sad oppe ved Choret, ikke alene en smuk, men uden Tvivl tillige en fornem Dame, thi hun havde bag sig en Negerdreng, som havde baaret Pudren, paa hvilken hun knælede, og en Terne, som holdt den med Baaben baldgrede Pose, der var bestemt til at optage Bogen, hvori Damen for Dieblikket fulgte Messens Gang.

Damen med de sorte Fjer ledsagede Porthos's Blik paa alle dets Farter, og bemærkede, at det dvælede ved Damen paa Fløielspuden, med Negerdrengen og Ternen.

Imidlertid spillede Porthos et forsigtigt Spil; han tillod sig blot at blinke med Dinene, at lægge Fingeren paa Læberne, at tilsende Damen næsten umærke-

lige men morderiske Smil, som i Virkeligheden ogsaa vare nær ved at tage Livet af den tilsidefatte Skjønhed.

I Form af et *mia culpa* og slaaende sig for Brystet, udstødte hun et saa kraftigt — *Sm!* — at Alle, selv Damen paa den røde Pude, vendte sig om. Men Porthos lod sig ikke forstyrre; han fattede meget vel Meningen, men lod, som om han var stokdøv.

Damen paa den røde Pude frembragte ved sit fine, fornemme Væsen og sin overordentlige Skjønhed en mægtig Virkning hos Damen med de sorte Fjer, som i hende saae en i høieste Grad frygtelig Rivalinde, — en mægtig Virkning hos Porthos, som fandt hende meget yngre og smukkere end Damen med de sorte Fjer, — en mægtig Virkning hos d'Artagnan, som i hende gjenkjendte Damen fra Meung, fra Calais og Dover, hvem hans Dødsfjende, Manden med Skrammen havde tiltalt med Titlen: „*Mylady*“.

Uden at tabe Damen paa den røde Pude affsyne vedblev d'Artagnan at forfølge Porthos's Manøvrer, som morede ham kosteligt; han gjættede sig til, at denne med de sorte Fjer var Prokuratormadamen fra Gaden „*aux Durs*“ saameget mere som Kirken *St. Leu* ikke var langt fjernet fra samme Gade.

Bed Slutninger kom han endvidere til den Anskuelse af Sagen, at Porthos var i Begreb med at hævne sig for Nederlaget i Chantilly, dengang, da Prokuratormadamen havde viist sig saa gjenstridig med at holde sin Pung lukket.

Men midt iblandt alt Dette lagde d'Artagnan tillige Mærke til, at ikke et eneste Ansigt besvarede Porthos's Galanterier. Det var lutter Chimærer og Illusioner; men for en virkelig Kjærlighed, for en

sand Saloufi gives der jo ingen anden Virkelighed end Illusioner og Chimærer.

Prædikenen var endt. Prokuratormadamen nærmede sig Bievandsfadet; Porthos kom hende i Forløbet og stak istedetfor en Finger hele Haanden ned deri. Prokuratormadamen smilede, i den Tanke, at det var for hendes Skyld at Porthos gjorde sig denne Uleilighed. Men hun blev snart og grusomt skuffet; da hun var kommen ham paa tre Skridt nær, vendte han Hovedet bort og fæstede Dinene ufravendt paa Damen med den røde Pude, som var staaet op og nu nærmede sig, fulgt af Negerdrengen og Kammerpigen.

Da Damen var kommen Porthos nær nok, trak han sin af Vand dryppende Haand op af Fadet; den skønne Kirkegjængerse berørte Porthos's store Næve med sin fine Haand, gjorde smilende Korsets Segn, og forlod Kirken.

Det var for meget for Prokuratormadamen; hun tvivlede intet Dieblik længer om, at jo denne Dame og Porthos stode i en øm Forbindelse. Dersom hun havde været en fornem Dame, var hun sikkert befvimet; men da hun blot var en Prokuratorkone, nøiedes hun med at tilhviiste Musketeren med indædt Raseri:

— Et, Hr. Porthos, De tilbyder ikke mig Bievandet? —

Porthos gjorde ved Lyden af denne Stemme en sammensvarende Bevægelse, ligesom et Menneske, der bliver vækket efter en Søvn af hundrede Aar.

— Ah, Ma — — Madame! — raabte han: — Er det Dem? Hvorledes befinder sig Deres Mand,

min kjære Sr. Coquenard? Er han endnu stedse lige saa stor en Gnier som før? Hvor har jeg havt mine Dine, at jeg ikke har bemærket Dem i hele to Timer, medens Gudstjenesten varede? —

— Jeg sad kun to Skridt fjernet fra Dem, min Herre; — svarede Prokuratorfonen: — men De har ikke bemærket mig, fordi De ikke havde Dine for Andre end den smukke Dame, hvem De nylig rakte Bievandet. —

Porthos lod, som om han var meget bestyrtet.

— Ah! — yttrede han: — De har lagt Mærke til....? —

— Man maatte være blind for ikke at lægge Mærke til Sligt. —

— Ja, — svarede Porthos skjodesløst: — Det er en Hertuginde af mit Bekjendtskab, med hvem jeg kun med største Umage kan komme sammen, paa Grund af hendes Mand's Skinsyge; hun havde ladet mig vide, at hun idag vilde møde her, alene for at see mig, i denne faldefærdige Kirke, i denne Udkant af et usfelt Kvarteer. —

— Sr. Porthos, — sagde Prokuratormadamen: — hav den Godhed at byde mig Armen i fem Minuter; jeg ønsker at snakke lidt med Dem. —

— Hvorledes, Madame? — spurgte Porthos, idet han ligesom tilblinkede sig selv, liig en Spiller, der leer af en Tasse, han er i Begreb med at fange.

I dette Dieblit gik d'Artagnan forbi for at følge efter Mglady; han kastede Diet hen paa Porthos, og saae det thriumpherende Blik, hvormed han lønnede sig selv.

— Ei, ei, — sagde d'Artagnan, i Tankerne ræson-

nerende efter hiin galante Periodes ubegribelig slappe Moral: — der have vi strax Gen, som kan faae sin Equipering istand inden Udløbet af den foreskrevne Termin! —

Porthos naaede imidlertid, givende efter for Tryk-
ket af Prokuratormadamens Arm, ligesom en Baad
giver efter for Roret, i Nærheden af Klosteret St.
Magloire et lidet besøgt Stræde, der ved begge Ender
var lukket med et rundt løbende horizontalt Kors; Man
stødte der hele Dagen igjennem alene paa Tiggere, som
holdt deres Maaltid, og paa legende Børn.

— Ah, Sr. Porthos! — raabte Prokuratorkonen,
da hun havde forsikket sig om, at ingen fremmed Per-
son foruden Strædets sædvanlige Befolkning kunde høre
eller see dem: — Ah, Sr. Porthos, De er en stor
Udhaler, som det lader til! —

— Jeg, Madame? — spurgte Porthos, idet han
kroede sig: — Og hvorfor det? —

— De glemmer de hemmelige Signaler i Kirken
og Bievandet! Det maa da være en Prindsesse i det
Mindste, da hun baade havde en Kammerpige og en
Negerdreng efter sig! —

— De stuffer Dem.... Nei, paa Ure, det er
ganske simpelt, hun er Hertuginde. —

— Og Løberne, som ventede ved Kirkedøren, og
Karrethen med den stadselige Rudst, der paraderede paa
Bakken? —

Porthos havde hverken seet Løber eller Karreth;
men Madame Coquenard, der saae med Skinsygens
Dine, havde bemærket Alt.

Han fortrod nu bitterligt, at han ikke havde taget

Munden fuld og gjort Damen med den vide Pude til Prindsesse.

— Ah, De er de Skjønnes Kjæledægge, Hr. Porthos! — sukede hans Ledfagerinde.

— De begriber dog vel, — meente Porthos: — at jeg med det Udvortes, som Naturen har skjænket mig, ikke kan Andet end have en Smule Lykke med mig! —

— Min Gud, hvor Mændene dog have en kort Sukommelse! — udraabte Damen med et Blik mod Himlen.

— Mindre kort end Fruentimmerne, som mig synes; — indvendte Porthos: — thi, for at sige Sandheden, maa jeg erklære, at Deres Hengivenhed kun ydede mig en ringe Trøst, da jeg saaret, ja døende, saae mig forladt af Lægerne og al menneskelig Hjælp. Jeg, Arvingen til et stort og ædelt Navn, havde blindt hen fat min Tillid til Deres Venskab, og var dog nær ved at døe, først af mine Saar og siden af Sult, i et usselt Herberge i Chantilly, og det uden at De værdigede mig saameget som et Svar paa mine Kjærlighed aandende Breve. —

— Men Hr. Porthos....! — mumlede Prokurator-konen, som naar hun tog de fornemste Damers Opførsel fra hiin Tid i Betragtning maatte indsee, at hun høiligen havde Uret.

— Jeg, som havde opoffret Grevinden af Pennafloer for Dem! —

— Jeg veed det.

— Baronesse.... —

— Hr. Porthos, ydmog mig ikke! —

— Grevinde....

— Hr. Porthos, vær ædelmodig! —

— De, har Ret, Madame; jeg vil tie. —

— Men det er ikke mig, det er min Mand, som ikke vil høre af Laan at sige. —

— Madame Coquenard, erindre Dem det første Brev, som De skrev til mig, og som jeg bærer dybt indpræntet i min Sjæl! —

Prokuratoromadamen udstødte et Suk.

— Men, — gttrede hun: — Summen, De vilde laane, var ogsaa temmelig stærk. —

— Madame Coquenard, jeg gav Dem Fortrinet. Jeg havde kun behøvet at skrive til Hertuginde af... jeg vil ikke sige Navnet, thi jeg veed, Gud ske Lov, ikke, Hvad det er at træde en Dames Nygte for nær; men saameget veed jeg, at jeg kun havde behøvet at skrive, for at faae tilsendt en rund Sum af femten hundrede... —

Prokuratorikonens Dine bleve vaade.

— Hr. Porthos, — sagde hun: — jeg tilsværger Dem, at jeg er bleven haardt straffet, og at De, hvis De i Fremtiden skulde komme i lignende Tilfælde ikke forgjæves skal henvende Dem til mig. —

— Fy dog, Madame! — raabte Porthos, ligesom oprørt: — lad os ikke tale om Penge; det er ydmygende! —

— De elsker mig altsaa ikke længer? — spurgte Damen i langsom og bedrøvet Tone.

Porthos iagttog en majestætisk Tausshed.

— O, det er Deres Svar! Ak, jeg begriber Dem! —

— Tænk paa den Fornærmelse, De har vist mig, Madame; den hoiler her! — gttrede Porthos, idet han

pressede sin høire Haand haardt imod det Sted, hvor han troede, hans Hjerte sad.

— Jeg skal gjøre den god igjen, troe De mig, min kjære Porthos! —

— Tøvrigt, Hvad forlangte jeg af Dem? — vedblev Porthos med et godmodigt Træk paa Skuldrene: — Et Laan, intet Andet. Dyrigtig talt, veed jeg vel, at De ikke er riig, Madame Coquenard, at Deres Mand maa sætte sine fattige Allienter i Skat for at presse nogle usle Dalere ud af dem. O, dersom De var Grevinde, Marquise eller Hertuginde, var det noget ganske andet, og Deres Forseelse vilde være utilgivelig. —

Procuratormadamen følte sig stødt.

— Da maa De vide, Hr. Porthos, at min Pengeliste, endskjendt det kun er en Procuratormadames, maaskee er meget bedre forsynet end de, som Deres ruinerede Modedukker ere i Besiddelse af. —

— Saa har De fornærmet mig paa dobbelt Maade; — svarede Porthos, idet han vredagtig slog Damens Arm: — thi dersom De er riig, har De ingen Undskyldning for Deres Afslag. —

— Naar jeg siger riig, — indvendte hans Ledsaagerinde, da hun mærkede, at hun var gaaet for vidt: — da maa De ikke tage det efter Bogstavet; jeg er just ikke riig, alene velhavende. —

— Holdt, Madam, lad os ikke tale mere om alt Dette, jeg beder Dem derom! De har mistkjendt mig; al Sympathi er uddød imellem os. —

-- De Utaknemlige! —

— Ja, De har rigtignok Grund til at beklage Dem! — sagde Porthos.

— Saa gaae da med Deres smukke Hertuginde; jeg holder Dem ikke mere tilbage! —

— Smuk, ja hun kan nok lade sig see, tænker jeg! —

— Hør, Hr. Porthos, endnu en Gang og for sidste: Har De ganske ophørt at elske mig? —

— Ak, Madame, svarede Porthos i den meest melankolste Tone, der stod i hans Magt: — vi ere i Begreb med at begynde et Felttog og fra dette Felttog, siger mig en Anelse, vil jeg aldrig vende tilbage. —

— O, siig ikke saadanne skrækkelige Ting! — bad Damen brydende ud i Sulken.

— Der er Noget inden i mig, som siger mig det, — vedblev Porthos, idet han stræbte at bringe sin Melankolie endnu en Grad højere tilveirs.

— Siig heller, at De har fattet en ny Kjærlighed! —

— Nei, jeg taler frit og aabent med Dem. Ingen ny Gjenstand har vørt mig; paa Bunden af min Sjæl finder jeg tværtimod Noget, der taler for Dem. Men om fjorten Dage, som De veed eller ikke veed, aabnes dette ulyksalige Felttog, og jeg vil da faae fuldt op at bestille med min Equipering. Desuden maa jeg gjøre en Reise dybt ind i Bretagne for at opdrive den Sum, som jeg har nødig til mine Forberedelser.

Porthos tagtog den sidste Kamp hos Prokurator-madamen imellem Kjærligheden og Gjerrigheden.

— Og da Hertuginde, — vedblev han: — Hertuginde, som De nylig saae i Kirken, har sine Godser ved Siden af mine, ville vi gjøre Rejsen sammen. Reiser, veed De, synes stedse meget kortere, naar Man reiser To i Følgeskab. —

— De har altsaa ingen Venner i Paris, Hr. Porthos? — spurgte Damen.

— Jeg troede engang, at jeg havde; men jeg har maattet see, at jeg havde taget feil. —

— De har endnu, Hr. Porthos, — svarede Damen i en Begeistring, som overraskede hende selv: — De har Venner endnu; kom imorgen hjem til mig! De er en Søn af min Tante, følgelig min Fætter; De kommer fra Pikardi, og har flere Processer i Paris, men ingen Prokurator. Husk alt Dette vel! —

— Jeg skal ikke glemme det, Madame. —

— Kom ved Middagstid! —

— Meget vel! —

— Og vær paa Deres Post imod min Mand, som er en snu Krabat uagtet sine sex og halvfjerdsindstyve Aar. —

— Sex og halvfjerdsindstyve Aar! For Pokker, det er en kjon Alder! — yttrede Porthos.

— En høi Alder, vil De vel sige, Hr. Porthos; den stakkels kjære Mand kan hvilketsomhelst Dieblik gjøre mig til Enke; — vedblev Damen med et betegnende Blik paa Porthos: — Heldigviis er Kontrakten indrettet saaledes, at den længstlevende bliver Eier af hele Formuen. —

— Den hele? — raabte Porthos uvilkaarligt.

— Den hele. —

— De er en forsigtig Kone, seer jeg, min kjære Madame Coquenard, — yttrede Porthos, idet han ømt trykte den vordende Enkes Haand, Arvingen til det Hele.

— Vi ere altsaa atter gode Venner, kjære Porthos? — spurgte hun ømt.

— For hele Livet! — svarede Porthos i samme Melodi.

— Paa et snarligt Gjensyn altsaa, Forræder! —

— Paa et snarligt Gjensyn, min glømsomme Gfkerinde! —

— Imorgen, min Engel? —

— Imorgen, mit Livs Tilbedte! —

XXX.

Mylady.

D'Artagnan havde fulgt efter Mylady uden at blive bemærket, han saa hende stige i sin Karreth, og hørte hende give Rudstøen Ordre til at kjøre til St. Germain.

Det var altsaa ikke at tænke paa, tilfods at kunne følge en Vogn, der blev trukken af to kraftige Heste; D'Artagnan gik altsaa tilbage til Gaden Ferou.

I Seine-Gaden traf han Planchet, som stod foran en Kuffenbagers Boutik, og syntes ganske begravet i Synet af en Postei, der var bagt i den allerappetitligste Form.

Han gav ham Befaling til at sadle to Heste af Hr. de Trevilles Stald, en til ham, D'Artagnan, og en til ham selv; hos Athos kunde han træffe ham.

Hr. de Treville havde een Gang for alle sat sine Heste til D'Artagnans Tjeneste.

Planchet gav sig paa Veien til Gaden „Colom-

bier“, og d'Artagnan til Gaden „Ferou“. Athos var hjemme, som sædvanligt; han sad og tømte tungstindigt en Flaske af den spanske Vin, som han havde bragt med sig tilbage fra Picardi. Han gav Grimaud Segn, at han skulde sætte et Glas for d'Artagnan, og Grimaud adlød taus, som han pleiede.

D'Artagnan fortalte nu Athos Alt, hvad der havde tildraget sig i Kirken mellem Prokuratorkonen og Porthos, samt hvorledes deres Kammerad sandsynligvis for Dieblisset var paa bedste Vej til at faae sin Equipering istand.

— I denne Henseende, — svarede Athos paa Beretningen: — Kan jeg være ganske rolig; det vil ikke komme til at gaae ud over Fruentimmerne ved min Equipering. —

— Og dog, kjære Athos, er de saa smuk, saa dannet, saa fornem, at hverken Prindsesser eller Dronninger vilde være sikker for Dem, naar De lagde an derpaa.

I samme Dieblis stak Planchet bestedent sit Hoved ind af den paa Klem aabnede Dør og meldte, at Hestene stode rede.

— Hvilke Heste? — spurgte Athos.

— To Heste, som Hr. de Treville har givet mig Lov til at benytte for min Fornøielse; jeg staaer i Begreb med at aflægge et Besøg i St. Germain? —

— Og hvad har De at bestille i St. Germain? —

D'Artagnan fortalte Athos det Møde, han havde haft i Kirken, hvorledes han havde gjenfundet den Dame, som tilligemed Herren med den sorte Kappe og Skrammen tæt ved Lindingen bestandig sysselfatte hans Tanker.

— Det vil sige, De er forelsket i denne Dame, ligesom De var det i Madame Bonacieux, — yttrede Athos med et Skuldertræk, som om han ynkedes over den menneskelige Svaghed.

— Jeg, nei aldeles ikke! — raabte d'Artagnan: — Jeg er blot nysgjerrig efter at opdage den Hemmelighed, der omgiver hende; jeg veed ikke, hvorfor, men jeg bilder mig ind, at dette Fruentimmer, saa ubekjendt hun end er mig, og jeg hende, har havt en vis Indflydelse paa mit Liv. —

— I Sandhed, De kan have Ret; — svarede Athos: — forøvrigt kjender jeg ikke et eneste Fruentimmer, som det kunde lønne Umagen at søge efter, naar Man havde mistet hende. Madame Bonacieux er forsvunden. Desto værre for hende; lad hende selv see hvorledes hun findes! —

— Ret, Athos, net, De skuffer Dem: — indvendte d'Artagnan: — jeg elsker min stakkels Constance mere end nogensinde, og dersom jeg vidste, hvor hun er, vilde jeg reise lige til Verdens Ende for at udrive hende af hendes Fjenders Hænder. Alle mine Bestræbelser have imidlertid været frugtesløse. Hvad forlanger De da? Man maa see at adspredde sig. —

— Skaf De Dem kun Adspredelse hos Mylady, min kjære d'Artagnan; det ønsker jeg Dem af Hjertet, hvis det kan more Dem. —

— Hør, Athos; — sagde d'Artagnan: — istedetfor saaledes at holde Dem indespærret, som om De havde Arrest, kunde de stige tilhest med mig og aflægge et Besøg i St. Germain.

— Min Kjære, — svarede Athos: — jeg stiger tilhest, naar jeg har Heste; har jeg ingen, gaaer jeg tilfods. —

— Lad være da! — svarede d'Artagnan, smilende over Athos's Menneskehad, hvilket hvis det var fremtraadt under en anden Personlighed, ganske vist vilde have fornærmet ham: — Jeg er imidlertid mindre stolt end De; jeg rider paa hvad jeg kan overkomme. Altsaa Farvel indtil vi atter sees, min kjære Athos! —

— Farvel! — svarede Athos, idet han gav Grimaud Tegn til at trække Proppen af den Flaske, som han nylig havde bragt op.

D'Artagnan og Planchet kastede sig i Sædlerne og begave sig paa Veien til St. Germain.

Hele Tiden underveis faldt Det, som Athos havde sagt den unge Mand med Hensyn til Madame Bonacieux, ham uvilkaarligt hvert Dieblig ind. Uagtet d'Artagnan just ikke var af nogen følsom Charakter, havde den smukke Constance dog gjort et varigt Indtryk paa hans Hjerte; som han havde sagt Athos, var han i Virkeligheden rede til at jage Jorden rundt, for at finde hende, at gaae lige til Verdens Ende. Men Verden har mange Ender, netop fordi den er rund; derfor stod han stille, i fuldkommen Uvidenhed om, hvorhen han skulde vende sig.

Indtil han fik Dette at vide, ønskede han at forslaae sig Tiden med at undersøge, Hvem Mølady var. Hun havde talt med Manden i den sorte Kappe; altsaa kjender hun ham. Men i d'Artagnans Tanker var det ligesaa sikkert Manden i den sorte Kappe, der havde bortført Madame Bonacieux anden Gang, som det havde været ham, der havde bemægtiget sig hende første Gang. D'Artagnan lei altsaa kun halvt, naar han tilhøvsede sig

sels, at han ved at gaae paa Spor efter Mhlady, i Virkeligheden eftersporede Madame Bonacieux.

Under saadanne Betragtninger var d'Artagnan, fra Sid til anden fremmet sit Nidt ved at trykke Sporerne i Siden paa Hesten, snart i Nærheden af St. Germain. Han red forbi den Pavillon, hvori Ludvig den Fjortende to Aar senere skulde see Lyset; han travede igjennem en temmelig øde Gade, opmærksomt seende til begge Sider, for om muligt, at opdage Spor af sin skønne Englænderinde, da han nær Stueetagen af et smukt Huus, der efter Tidens Skik intet Vindue havde ud til Gaden, opdagede et bekendt Ansigt. Personen spadserede paa et Slags Terrasse, der var bevoxet med Blomster. Planchet gjenkjendte ham først.

— Si Herre, gjenkjender De ikke Knægten der, som gaaer og gaber hen i Veiret, som om han ventede stegte Kramsfugle? —

— Nei; — svarede d'Artagnan: — men jeg er overbevist om, at det ikke er første Gang jeg seer ham. —

— Det troer jeg nok; — meente Planchet: — det er den stakkels Lubin, Sjener hos Greven af Wardes, hvem De gjorde saa net istand omtrent for en Maaned siden, nemlig i Calais, paa Veien til Gouvernørens Bopæl. —

— Ah, javist; — svarede d'Artagnan: — jeg gjenkjendte ham strax, da Du sagde Navnet. Troer Du at han kan kjende Dig igjen? —

— Han var min Tro meget forstrækket, saa jeg meget maa tvivle paa, at han har bevaret noget tydeligt Billed af mig. —

— Nu, saa gaae hen og snak med denne Karl; un-

derret Dig i Salens Løb om, hvorledes hans Herre har det, om han er død eller levende! —

Planchet steg af Hesten, gik lige løs paa Lubin, som i Virkeligheden ikke gjenkjendte ham; de to Tjenere vare snart i den bedste Forstaaelse af Verden, medens d'Artagnan drev Hestene ind i et snevert Stræde, i en Hastred rundt om Huset, og snart havde fundet en Plads bag en Nødetræeshække, hvorfra han kunde følge Samtalens Gang.

Efterat han en kort Tid havde gjort sine Sagttagelser bagved Hækken, hørte han Larmen af en Vogn, og saae snart Mylady's Kareth standse udenfor Huset. Han kunde umuligt stufte sig; thi Mylady selv sad i Vognen. Han lagde sig ned paa Hesten for at see Alt uden selv at blive seet.

Mylady stak sit deilige blonde Hoved ud af Vogn-døren og gav sin Kammervige en Anviisning.

Denne Sidste, en smuk Pige paa tyve til to og tyve Aar, smidig og livlig, et sandt Mønster paa en høi Dames Kammervige, sprang ned fra Trinet, hvorpaa hun efter hiin Tids Skik havde sit Sæde anbragt, og styrede hen imod Terrassen, hvorpaa d'Artagnan havde bemærket Lubin.

D'Artagnan fulgte Kammervigen med Dinene, og saae hende tage sin Vej hen mod Huset. Men tilfældigviis havde en Ordre indensfra kaldet Lubin bort, saa at Planchet nu ene var tilbage, seende sig om til alle Sider, for at opdage, hvor d'Artagnan var bleven af.

Kammervigen traadte hen til Planchet, hvem hun antog for Lubin, og rakte ham en lille Billet med de Ord:

— Til Deres Herre! —

— Til min Herre? — spurgte Planchet forbauset.

— Ja, det har Hastværk; tag dog mod Billetten! —

Derpaa ilede hun tilbage til Karrethen, der imidlertid havde vendt, og nu atter holdt paa samme Sted, men ad modsat Veie, sprang op i Sædet, og Vognen foer atter afsted. Planchet vendte og vendte Billetten; derpaa sprang han, vant til passiv Lydighed, hastig ned af Terrassen, dreiede ind i Strædet, og mødte efter tyve Skridts Gang d'Artagnan, som havde seet Alt, og nu kom ham imøde.

— Til Dem! — henvendte Planchet sig til sin Herre, idet han overrakte Billetten.

— Til mig? — gjentog d'Artagnan: — Er Du sikker derpaa? —

— Om jeg er sikker derpaa? Kammerpigen sagde min sandten: — Til Din Herre! — Da jeg nu ikke har nogen anden Herre end Dem, saa.... forresten var det et nydeligt Stykke Fruentimmer, denne Kammerpige! —

D'Artagnan aabnede Billetten, og læste:

— En, som interesserer sig mere for Dem, end hun kan udslige, ønskede at vide, hvilken Dag De vil være istand til at spadserere i Skoven; imorgen skal en Tjener, i Sort og Rødt, vente Deres Svar i Hotellet: Det guldne Felt. —

— Ei, ei, — sagde d'Artagnan til sig selv: — det er rigtignok at gaa rask tilværks! Det lader til, at hun og jeg ere i Bekymring for een og samme Persons Sundhed. Nu, Planchet, hvorledes befinder sig vor gode Ven, Hr. Wardes? Han er allsaa ikke død? —

— Nei, Herre, han befinder sig saa godt som

Man kan med fire Raardestik i Livet; De har nemlig ikke ladet ham slippe med Mindre, og han har mistet næsten alt sit Blod. Som jeg sagde til Herren, Rubin gjenkjendte mig ikke, og fortalte mig fra Ende til anden vort eget Eventyr. —

— Godt, Planchet, Du er en Første for alle Lakaiser; stig tilhest og lad os indhente Karrethen! —

Dette var snart gjort. Efter fem Minuters Forløb opdagede Man atter Bognen, som nu holdt stille ved en Omdreining af Veien; en kostbart klædt Herre holdt ved Bogndøren.

Samtalen mellem Mylady og Kavalleren var saa livlig, at d'Artagnan holdt stille paa den modsatte Side af Bognen, uden at nogen Anden end den smukke Kammerpige bemærkede det.

Samtalen holdtes paa Engelsk, hvoraf d'Artagnan ikke forstod et eneste Ord; men af Tonen troede den unge Mand at kunne slutte sig til den skønne Englænderindes heftige Bredde. Hun endte med en Gebærde, som ikke lod nogen Tvivl tilbage om Underholdningens Natur; dette var et Slag med Bisten, der førtes med saadan Kraft, at dette skrøbelige Kvindevaaben gik i tusinde Stykker.

Kavalleren brød ud i Latter, hvilket syntes endnu mere at ophidse Damen.

D'Artagnan troede nu Dieblikket kommen til at blande sig deri; han nærmede sig den anden Bogndør og blottede sit Hoved, idet han sagde:

— Madame, tillader De, at jeg tilbyder Dem min Tjeneste? Det forekommer mig, som om denne Herre har bragt Dem i Bredde? Siig blot eet Ord,

min Naadige, og jeg skal straffe ham for hans Mangel paa Høflighed. —

Ved de første Ord havde Damen forbausset vendt sig om og betragtet den unge Mand; da han havde endt, svarede hun paa meget godt Fransk:

— Min Herre, med største Fornøielse skulde jeg give mig under Deres Beskyttelse, hvis ikke den Herre, med hvem jeg er uenig, netop var min Broder. —

— Ah, da beder jeg Dem undskyldte mig, Madame; som De let indseer, kunde Dette ikke let falde mig ind. —

— Hvad snakker den Papegoie om? — raabte Kavalleren, hvem Mhlady havde betegnet som sin Slægtning, idet han bøjede sig ned til Bogndørens Høide. Hvorfor rider han ikke sin Vei? —

— Selv Papegoie! — svarede d'Artagnan, idet ogsaa han paa sin Side lagde sig ned over Hestens Hals, og lod sit Svar passere tværs gjennem Bogen: — Jeg rider ikke videre, fordi jeg netop har Lyst til at standse her. —

Herren henvendte nogle Ord paa Engelsk til sin Søster.

— Jeg taler Fransk, og alene Fransk; — vedblev d'Artagnan: — hav altsaa den Godhed at svare mig i samme Sprog, om jeg tør bede. De er denne Dames Broder; det lader jeg gjælde. Men De er Gud skee Lov ikke min! —

Man skulde have troet, at Mhlady, frygtfom liig Andre af hendes Røn, havde maattet vise Lyst til at bilægge den begyndende Strid, for at forebygge de ubehagelige Følger, den kunde have; men Damen ka-

stede sig tvertimod tilbage i Bognen, og raabte koldt til Rudsken:

— Kjør til Hotellet! —

Den smukke Kammerpige kastede et uroligt Blik paa d'Artagnan, hvis gode Udseende lod til at have vundet hende.

Bognen kjørte til, og lod de to Modstandere tilbage ligeover for Hinanden; Skranken mellem dem var borte.

Kavalleren gjorde en Bevægelse for at følge Bognen, men d'Artagnan, hvis allerede opbrusende Brede var kommen fuldkommen i Rog ved i Englænderen at gjenkjende den samme Person, som i Amiens havde vundet hans Hest fra ham selv og dertil nær havde vundet hans Diamant fra Athos, foer uden Betænkning frem, greb hans Hest i Tøilen og standsede ham.

— Ei, min Herre, — sagde han: — De synes at være endnu større Pappegøie end jeg; thi De synes ganske at have forglemmt den lille Strid, som er opstaaet imellem os. —

— Ah, ah! — raabte Englænderen: — Det er Dem, Mester! De skal altsaa stedse have noget Nyt for? —

— Ja, og det erindrer mig om, at jeg desuden har en gammel Gjæld at afgjøre med Dem. Vi ville see, min Herre, om De ligesaa behændigt haandterer Klingen som Tærningebægeret. —

— De seer jo vel, at jeg ingen Kaarde fører med mig; — svarede Englænderen: — Har De isinde at spille Gisenfresseren med en Ubevæbnet. —

— Jeg haaber dog, at De har en Kaarde hjem-

me; hvis ikke, har jeg to, og sætter gjerne den ene paa Spil mod Dem, hvis De ønsker det. —

— Unødvendigt! — svarede Englænderen: —
Jeg er tilstrækkeligt forsynet med det Slags Huusgeraad. —

— Nu, min brave Herre, vælg de den længste, og kom at vise mig den iaften! —

— Hvor, om jeg tør spørge? —

— Bagoed Luxemburg; det er et herligt Sted for Stevnemøder af den Art, som her er Tale om. —

— Vel, jeg skal møde. —

— Ved hvilken Tid? —

— Klokken Sex. —

— De har formodentlig en eller to Venner? —

— D, jeg har tre, som ville finde sig meget ærede ved at deeltage i Partiet. —

— Tre, herligt! Hvor det passer fortræffeligt; —
raabte d'Artagnan: — jeg har netop ligesaa mange! —

— Hav nu blot den Godhed at sige mig, Hvem De er? —

— Jeg er Hr. d'Artagnan, Adelsmand fra Gascongne, tjener ved Livvagten, Hr. des Essarts Kompagni. Og De? —

— Jeg er Lord de Winter, Baron af Sheffield. —

— Jeg er Deres ydmyge Tjener, min Hr. Baron, — bemærkede d'Artagnan: — endstjøndt jeg vil have ondt ved at huske Deres Navn. —

Han gav Hesten Sporerne, og satte i Galop tilbage ad Veien til Paris. Som han havde for Skik ved slige Leiligheder, stod han af Hesten hos Athos.

Han fandt ham liggende paa en stor Kanopee, hvor

han, som han havde yttret, ventede paa, at hans Equipering skulde komme og finde ham.

D'Artagnan fortalte Athos Alt, hvad der var mødt ham; men omtalte ikke Brevet til Greven af Wardes.

Athos blev henrykt, da han fik at vide den gode Leilighed til at komme i Slagsmaal med en Englænder. Som Man veed, faldt Dette herligt ind i hans Plan.

Man sendte strax Bud efter Porthos og Aramis og underrettede dem om Sagernes Stilling.

Porthos drog sin Kaarde af Steden, og gav sig til at fægte mod Bæggen, idet han snart faldt ud, snart trak sig tilbage, og vred sig som en Dandssemester. Aramis, som endau stedse arbejdede paa sit Digt, indsluttede sig i Athos's Kabinet og bad om ikke at blive forstyrret førend Sagen skulde gaae for sig.

Athos forlangte af Grimaud en ny Flaske.

Sos sig selv udkastede d'Artagnan en lille Plan, hots Udførelse vi skulle bivaane senere, en Plan, som lovede ham et vistnok behageligt Eventyr, at domme efter de Smil, som Tid efter anden glede over hans drømmende Træk.

XXXI.

Englændere og Franskmænd.

Paa den fastsatte Tid begav Man sig, ledsaget af de fire Tjenere, hen bag Luxemburg, ind i en Indhegning, der var overladt Gederne! Athos gav

Hyrden et Pengestykke for at faae ham til at fjerne sig; Lakaierne bleve satte ud som Skildvagter.

Snart nærmede sig en taus Klynge det samme Sted; Mændene traadte over Hegnet og forenede sig med Musketererne. Derpaa fandt, som Skik og Brug er hiinsides Kanalen, den gjensidige Forestilling Sted.

Englænderne vare alle Folk af høieste Rang; de tre Benners bizarre Navne bleve derfor ikke alene en Anledning for dem til Overraskelse, men ogsaa til Urolighed.

— Uagtet alt Dette, — yttrede derfor Lord de Winter, da de tre Benner havde navngivet sig: — vide vi endnu ikke, Hvem De ere, mine Herrer; vi kunne ikke slaaes med Folk, som bære slige Navne, det er jo Schæfernavne! —

— Det er, — svarede Athos: — som Mylord ganske rigtigt bemærker, ogsaa kun falske Navne. —

— Og Dette giver os saameget større Lyst til at lære de virkelige at kjende, — vedblev Englænderen.

— De har dog spillet med os, uden at kjende os, — indvendte Athos: — og det saa godt, at De vandt begge vore Heste fra os. —

— Sandt nok! Men derved satte vi alene vor Pung paa Spil; nu derimod er Indsatsen vort Hjerteblod. Man spiller med Svilkensomhelst, men slaaes alene med sin Eigemand. —

— Det er rigtigt, maa jeg indrømme, — svarede Athos.

Og han drog den af Englænderne, med hvem han skulde slaaes, affides, og tilhøistede ham sit Navn

ganske sagte. Porthos og Aramis gjorde det Samme paa deres Side.

— Er De tilfreds? — spurgte Athos sin Modstander: — Anseer De mig for ædelbaaren nok til at krydse Deres Raarde med min? —

— Ja, min Herre! — svarede Englænderen med et Bif.

— Men tillad mig nu blot at sige Dem en Ting: — vedblev Athos koldt.

— Hvilken? —

— At De havde gjort bedre i ikke at kræve et nøiere Bekjendtskab til min Person. —

— Hvorfor? —

— Fordi Man anseer mig for død, fordi jeg har mine Grunde til at ønske den lille Omstændighed skjult, at jeg lever endnu, og fordi jeg af denne Grund seer mig nødsaget til at dræbe Dem, for at min Hemmelighed ikke skal komme ud iblandt Folk. —

Englænderen stirrede paa Athos, halot i den Tro, at han blot spøgede; men Athos var i dette Øieblik langt fjernet fra al Spøg.

— Mine Herrer, — henvendte Athos sig nu til sine Kammerader og deres Modstandere: — ere vi færdige? —

— Ja! — svarede Englændere og Franskmænd ligesom med een Stemme.

— Læg ud, altsaa! kommanderede Athos.

Dg strax glimtede otte Raarder i den nedgaaende Sols Straaler; Kampen begyndte med en Hestighed, der var meget naturlig mellem Folk, der paa dobbelt Maade vare Fjender.

Athos fægtede med ligesaa stor Rolighed og methodisk Færdighed, som om han stod i Fægtesalen.

Porthos, der uden Tvivl havde faaet en gavnlig Lære med Hensyn til sin altfor store Selvtillid, ved Eoventyret i Chantilly, som skulde ende den tredie Sang af sit Digt, fægtede som en Mand, der har meget travlt for at blive færdig.

Athos var den Første, der dræbte sin Modstander. Han havde kun stødt een Gang; men, som han havde forudsagt, dette Stød var dødeligt: Kaardespidsen var gaaet gjennem Modstanderens Hjerte.

Dernæst udstrakte Porthos sin Fjende paa Grønsværet; han havde gjennemboret Laaret paa ham. Da Englænderen havde givet ham sin Kaarde, tog han ham op i sine Arme og bar ham hen i hans Vogn.

Aramis trængte saa heftigt ind paa sin Modstander, at han, efter at have bragt ham til at vige næsten halvhundrede Skridt, gjorde ham kampudygtig.

D'Artagnan havde ganske simpelthen indskrænket sig til et defensivt Forhold; da han tilsidst saa, at hans Modstander var dygtig træet, vred han ham Kaarden ud af Haanden. Da Lorden saa sig vaabenløs, gjorde han to, tre Skridt tilbage; men ved denne Bevægelse gled hans Fod ud, og han styrtede om.

I eet Spring stod D'Artagnan over ham, og raabte, idet han satte ham Kaardespidsen paa Struben:

— Jeg kunde dræbe Dem, min Herre; De er i min Haand. Men jeg skjænker Dem Livet for Deres Søsters Skyld! —

D'Artagnan var som beruset af Glæde; han havde seet sig istand til at udføre den Plan, han havde ud-

tænkt iforveien, den samme Plan, som havde fremlokket Smilet paa hans Ansigt.

Englænderen, som var glad over at have havt at bestille med en Adelsmand af saa ædel en Charakter, trykkede d'Artagnan til sit Bryst og sagde de tre Musketerer tusinde Artigheder. Da Porthos's Modstander imidlertid allerede var bragt i Vognen, og Aramis's havde smurt Haser, tænkte Man nu alene paa den Døde.

Da Porthos og Aramis afklædte ham, i det Haab at Saaret ikke var dødeligt, faldt en tung Børs ud af hans Belte: d'Artagnan tog den op og rakte den til Lord Winter.

— Hvad Fanden vil De, jeg skal gjøre med den? — spurgte Englænderen.

— Overgibe den i hans Families Hænder, — var Svaret.

— Hans Familie bryder sig ikke om en saadan Bagatel; den arver femten tusinde Louisdorer i aarlige Indkomster. Gjem Pungen til Deres Lakaier. —

Athos havde nærmet sig d'Artagnan.

— Ja, — sagde han: — dog ikke til vore, men til Englændernes Lakaier! —

Athos tog Børsen og kastede den hen til den fremmede Kudst, med de Ord:

— Til Dig og Dine Kammerader! —

Denne Høihed hos et Menneske, der selv var fuldkommen blottet, slog endogsaa Porthos, og denne franske Gavmildhed, som ved Lord Winter og hans Ven kom ud iblandt Folk, gjorde overalt stor Lykke, undtagen hos Dhrr. Grimaud, Mousqueton, Planchet og Bazin.

— Og nu, — henvendte Lorden sig til d'Artagnan: — og nu, min unge Ven, — thi jeg haaber, De tillader mig at kalde Dem saaledes, — skal jeg allerede iaften, hvis De ønsker det, forestille Dem for min Søster, Lady Clarick; thi jeg ønsker, at hun skal blive Dem bevaagen, og hun kan maaskee, eftersom hun ikke staaer sig slet ved Hoffet, engang i Tiden paa een eller anden Maade være Dem nyttig. —

D'Artagnan rødmede af Glæde, og bukkede samtykkende.

Lord Winter gav d'Artagnan ved Afskeden sin Søsters Adresse; hun boede paa „La place Royale“, hvilket dengang var Modelbarket, Nr. 6. Han lovede desuden at afhente ham for at føre ham hen til hende, d'Artagnan satte ham Stevne hos Athos, Kl. 8.

Dette Besøg satte ret vor Gaskogners Hoved i Bevægelse; han gjenkaldte sig, paa hvilken forunderlig Maade denne Dame hidtil havde blandet sig i hans Skjæbne. Ifølge hans Overbeviisning var hun et af Kardinalens Kreaturer, og dog følte han sig draget hen til hende, med en Følelse, som han ikke kunde forklare sig. Hans eneste Frygt var, at Mylady i ham skulde gjenkjende Helten fra Meung og fra Dover; thi da vidste hun ogsaa, at han henhørte iblandt Hr. de Trevilles Benner, og selgelig var Kongen med Liv og Sjæl hengiven, hvilket vilde berøve ham flere af sine Fordele, eftersom han, naar Mylady alene kjendte ham, som han kjendte Mylady, var istand til at spille et lige Spil med hende. Hvad Intriguen angik, som begyndte at udspredes mellem hende og Greven af Barden, brød vort Bruushoved

sig kun lidt om denne Biting, uagtet Greven kunde være ung, smuk, riig, og meget yndet af Kardinalen. Man har en stor Fordeel, naar Man er født i Tares og — kun tæller tyve Sommere.

D'Artagnan gik hjem til sig selv og gjorde et straalende Toilette, derpaa kom han tilbage til Athos, og fortalte efter Sædvane Denne Alt. Athos hørte paa hans Projekter, rystede paa Hovedet og anbefalede ham med et bittert Smil den største Forsigtighed.

— Hvorledes, — spurgte han: — De har nylig mistet en Kvinde, som De kaldte god, smuk og fuldkommen, og De løber allerede efter en anden? —

D'Artagnan følte det Sande i Bebreidelsen.

— Madame Bonacieux elsker jeg med Hjertet, — svarede han endelig: — og Mylady med Hovedet; ved at lade mig indføre hos hende, har jeg til Hensigt at opdage, hvilken Rolle hun spiller ved Hoffet. —

— Hvilken Rolle hun spiller? Det er, paa Ære ikke vanskeligt at udfinde, efter de Oplysninger, som De nylig har givet mig! Hun er et Værktøj i Kardinalens Haand, et Fruentimmer, som lægger Dem en Snare, hvort De ganske trohjertig vil komme til at miste Hovedet. —

— For Pokker! De seer ogsaa Tingen fra den mørkeste Side, som mig synes! —

— Min Ven, jeg nærer Mistro til Kvinderne; troe De mig; jeg har kjøbt denne Erfaring dyrt. Især maa Man tage sig iagt for Blondinerne; Mylady er jo blond, synes mig, De sagde? —

— Hun har Haar af den smukkeste blonde Farve, som tænkelig er. —

— Ak, min stakkels D'Artagnan! — sukede Athos.

— Hør mig, jeg vil blot skaffe mig de paapegede Oplysninger; naar jeg har faaet dem, vil jeg trække mig tilbage. —

— Saa skaf Dem da de Oplysninger, som De troer, ikke at kunne undvære! — yttrede Athos slegmatisk.

Lord Winter indtraf til den bestemte Tid; Athos gik ind i Sideværrelset ved hans Ankomst. Lorden fandt altsaa d'Artagnan ene og førte ham strax bort med sig.

En elegant Bogn ventede dem; da den var forspændt med to udmærkede Løbere, vare de efter et Dieblis Forløb paa „La place Royale“.

Mylady Winter modtog d'Artagnan paa en særdeles yndefuld Maade.

Hendes Hotel fremviste en mærkværdig Pragt; endskjøndt de fleste Englændere i Krigen havde fundet Anledning til at forlade Frankrig, vare reiste, eller i det Mindste beredte sig til at reise, havde Mylady i sit Huus gjort nye Bekostninger, som beviste, at den almindelige Forholdsregel, som forviste Englænderne fra Frankrig, ikke gjaldt hende.

— De seer her, — sagde Lord Winter, da han forestillede d'Artagnan for hende: — en ung Adelsmand, som har havt mit Liv i sin Haand, og som ikke har villet benytte sig af den vundne Fordeel, endskjøndt vi paa dobbelt Viis vare Fjender, baade fordi jeg har fornærmet ham, og fordi jeg er Engländer. Lat ham derfor, Madame, hvis De nærer noget Venstab for mig! —

Mylady rynkede Dienbrynene flygtigt og let; en neppe synlig Sky gled over hendes Pande, og et saa

forunderligt Smil viste sig paa hendes Læber, at den unge Mand, der lagde Mærke til denne tredobbelte Nuance, følte ligesom en Gysen gennemfare sig.

Broderen saae Intet; han havde vendt sig om for at lege med Mpladys Yndlingsabe, der havde grebet fat i hans Bams.

— Vær velkommen, min Herre, — sagde Mplady i en Tone, hvis henrivende Blødhed paa en mærkværdig Maade kontrasterede med de Symptomer paa flet Lune, som d'Artagnan havde haft Leilighed til at bemærke: — De har erhvervet Dem et evigt Krav paa min Taknemlighed! —

Engländeren vendte sig derpaa om og fortalte Kampens Gang med de mindste Omstændigheder. Mplady hørte efter med spændt Opmærksomhed; men Man bemærkede, uagtet al den Umag, hun gjorde sig for at skjule Indtrykket, letteligen, at Fortællingen ikke var hende behagelig. Blodet steg hende til Hovedet, og hendes fine Fod bevægedes uroligt under Kjolen.

Lord Winter mærkede Intet. Da han havde fortalt Historien tilende, dreiede han sig atter om og nærmede sig et Bord, paa hvilket stod en Sølvbakke med en Flaske spansk Vin; han fyldte to Glas og indbød d'Artagnan til at drikke.

d'Artagnan vidste, at det af en Engländer betragtes som en stor Uhöfslighed, naar Man vægrer sig ved at drikke en Toast med ham; han traadte hen til Bordet og tog det andet Glas, men tabte Mplady intet Dieblit affigte, da han i et Speil kunde iagttage hele Forandringen, der foregik i hendes Træk. Nu da hun ikke længer troede sig iagttaget, oplivedes hen-

des Ansigt af en Følelse, som bedst kunde fortjene Navn af Bildhed; hun beed med de skønne Tænder i sit Kometørklæde.

Den smukke Terne, som d'Artagnan alt een Gang havde seet, traadte nu ind; hun sagde nogle Ord paa Engelsk til Lord Winter, der øieblikkelig bad d'Artagnan i hans trængende Forretninger at see en Undskyldning for at han fjernede sig, medens han tillige satte sin Søster den Opgave, at udvirke hans Tilgivelse.

D'Artagnan vexlede et Haandtryk med Lord Winter, og vendte tilbage til Mylady. Denne Dames Ansigt havde med forbausende Bevægelighed atter optaget sit forrige blide og yndige Udtryk; alene nogle smaa røde Pletter paa hendes Kometørklæde antydede, at hun havde bidt sig Læberne tilblods.

Hendes Læber vare uagtet denne stemme Giendommelighed overordentlig deilige; Man skulde have troet, at de vare formede af Koraller.

Samtalen tog en munter Bending; Mylady syntes ganske at være traadt ud af sin forrige Stemning. Hun fortalte, at Lord Winter var hendes Svoger, og ikke hendes Broder, at hun selv havde ægtet en yngre Søn af Huset, og af ham var bleven efterladt som Enke med en Søn; at dette Barn var Lord Winters eneste Arving, hvis Denne ikke giftede sig. Alt Dette lod d'Artagnan see et Glør, som skjulte Noget; men Svad der laa under Sløret, formaaede han ikke at skimte.

Efter en halv Times Samtale havde d'Artagnan imidlertid vundet den Overbeviisning, at Mylady var hans Landsmandinde; hun talte Fransk med en Keen-

hed og Elegants, som ikke kunde lade ham tvivle et eneste Dieblik.

D'Artagnan ødslede med galante Talemaader og Hengivenhedsforsikringer; Mylady smilede velvilligt til alle de Naiviteter, vor Gaskogner gav tilbedste. Endelig var Tiden til Opbrud kommen; d'Artagnan tog Afsted med Mylady, og forlod Salen som den lykkeligste af alle Dødelige.

Paa Trappen mødte han den smukke Terne, som i Forbigaaende kom til at berøre ham svagt, blev rød indtil op under Ninene, og med saa blød Stemme bad om Tilgivelse for Berørelsen, at denne og saa strax blev bevilget hende.

D'Artagnan kom igjen den næste Dag, og blev modtaget endnu venligere, end den foregaaende Aften. Lord Winter var ikke nærværende; Mylady gjorde derfor selv alle Honneurs. Hun syntes at føle stor Interesse for ham, spurgte, hvor han boede, Hvem der var hans Venner, og om han aldrig havde tænkt paa at træde i Kardinalens Tjeneste.

D'Artagnan var, som Man veed, meget klog af en Mand paa tyve Aar at være, og erindrede sig strax den Mistanke, han havde nærret mod Mylady. Han talte derfor i høie Talemaader om Hs. Emisnents, og sagde Damen, at han ikke vilde have betænkt sig paa at træde ind i Kardinalens istedetfor i Kongens Livvagt, hvis han f. Ex. havde kjendt Hr. de Savojs istedetfor Hr. de Treville.

Mylady gav Samtalen en anden Bending, uden at det paa fjerneste Maade havde Udseende af noget Forsætligt, og spurgte d'Artagnan i den ligegyldigste

Tone af Verden, om han nogensinde havde været i England.

D'Artagnan svarede, at han engang af Hr. de Treville var bleven sendt over Kanalen for at underhandle om Remonteheste, hvoraf han ogsaa havde medbragt fire som en Prøve.

Mylady beed sig i Samtalens Løb flere Gange i Læberne; hun havde at bestille med en ung Mand, som ikke blottede sig.

D'Artagnan trak sig tilbage ved samme Tid som foregaaende Dag. I Forstuen mødte han den smukke Ketty, saaledes heed Ternen; hun betragtede ham med et Udtryk af hemmelig Belvillie. Men d'Artagnan var i den Grad beskæftiget med hendes Herskerinde, at han alene lagde Mærke til, hvad der udgik fra hende.

Den næste Dag kom d'Artagnan igjen, ligesaa den tredie, og hver Gang blev han modtaget endnu venligere af Mylady.

Men hver Aften mødte han den smukke Terne enten i Forstuen eller paa Trappen.

Dog d'Artagnan lagde, som sagt, slet ikke Mærke til dette Sammenstød af Tilfældigheder.

XXXII.

Et Prokuratorgilde.

Duellen, hvorved Porthos havde spillet en saa glimrende Rolle, lod ham imidlertid ikke glemme det

Middagsmaaltid, hvortil han var indbudet af Prokuratorens Kone. Den følgende Dag henimod Kl. Et lod han sig af Mousqueton give det sidste Strøg med Børsten, og begav sig paa Veien til Gaden „aux Durs“. Hans Hjerte bankede, men ikke, som d'Aragnans, af en ungdommelig og utaalmodig Kjærlighed; nei, en materiel Interesse ledede hans Skridt. Han skulde endelig overstride den hemmelighedsfulde Tærskel, den ubekjendte Trappe, som Mester Coque-nards Dalere havde besteget, den ene efter den anden. Han skulde nu virkelig see en vis Kiste, hvis Billed han vel allerede tyve Gange havde seet i Drømme, en Kiste af lang og dyb Konstruktion, forsynet med Laase og Skodder, samt fastholdt til Gulvet med stærke Jernstruer, — en Kiste, om hvilken han ofte havde hørt tale, og som Prokuratorens Hænder nu skulde aabne for hans beundrende Blikke.

Og han, et i Verden vildfarende Menneske, en Mand uden Formue, uden Familie, den til Herberger, Gjæstgiversteder, Skjænkestuer og alle slags Bærtshuse vante Soldat, han, Snyltegjæsten, der oftest maatte sætte sit Haab til letlighedsviis forefaldende Smause, skulde nu sætte sig til et borgerligt Bord, nyde et rundeligt og rigt Maaltids Lækkerier i en behagelig Familiekreds.

Daglig i Egenkab af Fætter at indfinde sig ved et godt Bord, at glatte den gamle Prokurators gule rynkede Pande, med de fineste Kunstgreb i Landsknægt eller Tærningespil at barbære de unge, uerfarne Kontoirbetjente, og under Form af Underviisningshonorar for den Lektion, han en Times Tid af og til vilde give Dem, at tømme deres Punge for hele

Maaneders Sparepenge, — alt Dette laae i hiin Tids sælsomme Søder og dannede en i høieste Grad glædelig Udsigt for Porthos.

Musketeren erindrede sig rigtignok de slemme Rygter, som vare i Omløb angaaende Prokuratorernes Karighed og talrige Fastedage. Men da han stedsse havde fundet Prokuratorens Kone, naar han nemlig holdt enkelte Anfald af Sparsommelighed uden for Beregningen, temmelig rundhaandet; nemlig af en Prokuratoromadame at være, haabede han fuldt og fast at blive indført i et paa bedste Fod indrettet Huus.

Men ved Døren begyndte allerede Sviblene at indfinde sig; Entreen havde slet intet Indbydende. Han foresandt en mørk, ildelugtende Gang, en kun slet oplyst Gang med eet Vindue, mellem hvis Jernstænger det sparsomme Lys fra Nabogaarden skaffede sig Indgang. I første Etage kom han til en lav Dør, der ligesom Hoveddøren til det store Chatelet, var beslaaet med uhyre Jernnagler. Porthos bankede paa. En høj, bleg Mand, med et Ansigt, der næsten ganske skjultes af en uhyre Skov med stride Haarduske, aabnede Døren og hilste med en Mine, som paa naturlig Maade paatvinger sig Den, der seer sig nødt til, hos en Anden at agte en kraftig og sund Vært, og et friskt, rødmusset Ansigt, der antyder, at Personen spiser og drikker godt, — uden selv at være i Besiddelse af hverken det Ene eller det Andet.

En Skriver Nr. 2, af mindre Statur, bagved Nr. 1, en dito Skriver Nr. 3, lidt større end den foregaaende, bagved Nr. 2, endelig en Gadedreng bagved Nr. 3; det udgjorde ialt tre og en halv Skri-

ver, et Antal, der for hiin Tid antydede et Kontotr af usædvanlig Vigtighed.

Endstjøndt Musketeren først skulde komme henimod Kl. Get, stod Prokuratormadamen dog paa Luur allerede fra Kl. Solo af; hun gjorde Regning paa sin Elskers Hjerte, eller i alt Fald paa hans Mave, idet hun antog, at han vilde komme før det bestemte Klokkeslet.

Madame Coquenard traadte altsaa næsten i samme Dieblik ud af Dagligstuens Dør, som Musketeren traadte igjennem Gangdøren, og den værdige Dames Mellemkomst drog Porthos ud af en temmelig stor Forlegenhed. Skriverne saae temmelig nysgjerrige ud, og han forblev fuldkommen stum, da han ikke vidste, hvad han skulde sige denne extemporerede Tonestige.

— Det er min Fætter! — raabte Madame Coquenard: — Træd dog ind, kom nærmere, Hr. Porthos. —

Navnet Porthos frembragte den behørigte Virkning paa Skriverne; de begyndte Alle at lee. Men Porthos vendte sig om, og paa alle Ansigter vendte Alvoret tilbage.

Man traadte ind i Prokuratorens Kabinet, efter at Man var kommen igjennem et Forværelse, hvori Skriverne befandt sig, og en Skriverstue, hvori de skulde have befundet sig. Den sidste var et Slags sort Sal, tapetseret med beskrevet Papiir. Efter at Man var kommen gjennem Skriverstuen, havde Man Rjækket paa høire Haand, og betraadte Besøgværelset.

Alle disse Værelser, som stode i Forbindelse med hverandre, bibragte Porthos kun temmelig maadelige

Begreber. Man maatte kunne høre, hvad der blev talt gjennem alle de aabne Døre; i Forbigaaende havde Porthos desuden kastet et forskende Blik ud i Kjøkkenet, og maatte til Prokuratorkonens Skam og sin egen Sorg tilstaae, at han Intet havde seet til den Ild, den Livlighed, den Travlhed, som pleier at herske i dette Koffenes Tempel ved Spisetid.

Prokuratoren var uden al Tvivl forud bleven underrettet om hans Besøg; thi han viste slet ingen Forbauselse ved Synet af Porthos, som med Anstand nærmede sig og hilste.

— Vi ere altsaa Fættre, som det lader til, min Hr. Porthos? — yttrede Procuratoren og reiste sig, ved at støtte imod med Armene, op af Hørstolen.

Oldingen var indhyllet i en stor sort Vams, i hvilken hans spinkle Legeme ganske forsvandt; hans Udseende var gustent og tørt. Hans smaa graa Dine glindsede som Karfunkler og syntes tilligemed hans Mund, der bestandig øvede sig i Grimasser, at være den eneste Deel af hans Ansigt, hvori der endnu var Liv. Desværre begyndte Benene at nægte den øvrige Knokkelmaskine deres Tjeneste; i de fem, sex Maaneder, da denne Svaghed var begyndt at blive følelig, var den værdige Procurator næsten bleven en Slave af sin Kone.

Fætteren blev modtaget med Resignation, og Intet videre; havde Mester Coquenard endnu været flink tilbøens, vilde han have nægtet alt Slægtskab med Porthos.

— Ja, vi ere Fættre, — svarede Porthos, uden at miste Fatningen; han havde aldrig gjort Regning paa at Manden skulde modtage ham med Begeistring.

— Vi ere nok egentlig Svogre, saavidt jeg veed, —
meente Prokuratoren ondskabsfuldt.

Porthos følte ikke let Spotten i disse Ord, og holdt dem blot for en Naivitet, hvorover han lo i sit bukkede Skjæg; Men Madame Coquenard, som vidste, at naive Prokuratorer i det Mindste høre til de største Sjældenheder, smilede svagt og rødmede dybt.

Hr. Coquenard havde lige siden Porthos's Ankomst uroligt fæstet sine Dine paa et overfor hans eget Skriverbord staaende Skab. Porthos begreb, at dette Skab, uagtet det slet ikke lignede det Møbel, som han havde seet i Drømme, maatte være den tilbedte Guldgrube, og han lykønskede sig selv til, at Virkeligheden havde sex Fod større Høide end Drømmen.

Mester Coquenard drev sine genealogiske Forforskninger ikke videre; han vendte sit urolige Blik fra Skabet atter hen paa Porthos, og nøiedes med at yttre:

— Vor Fætter vil maaskee, inden han drager tilfjælt, gjøre os den Ære at spise med os til Middag, Madame Coquenard, ikke sandt? —

Denne Gang følte Porthos Stikket tilgavns. Madame Coquenard paa sin Side syntes heller ikke at være usølsom; thi hun svarede hidsigt:

— Min Fætter vil vel vogte sig for at komme igjen, naar han finder, at vi behandle ham slet; men i modsatte Tilfælde har han for lidt Tid tilbage endnu at tilbringe i Paris, til at vi ikke skulde bede ham om hvert Dieblif, hvorover han er istand til at raade. —

— O mine arme Been, mine arme Been! —
mumlede Hr. Coquenard, og forsøgte at lee.

Denne Hjælp, som var tilflydt Porthos netop i det Dieblif, da Man havde begrebet hans gastrone-

miske Forhaabninger, indgjød Musketeren stor Tæ-
nemlighed for Prokuratormadamen.

Snart slog Middagstimen; Man gik ind i Spi-
sestuen, et stort, stummelt Værelse, overfor Kjøkkenet.

Skriverne, hvem, som det lod til, den usædvan-
lige Madduft i Huset ikke var undgaaet, iagttog en
militærisk Punktlighed og holdt, beredte til at sætte sig
ned, Deres Stole i Hænderne; Man saae forud paa
Dem, med hvilken morderisk Iver de havde ifinde at
bevæge deres Kjævebeen. — Ved Gud! — tænkte Por-
thos, idet han kastede et Blik paa de tre Udhungrede
(thi Gadedrengen havde naturligtviis ikke den Ære at
spise ved det herskabelige Bord): — Ved Gud! Var
jeg i min Fætters Sted, vilde jeg ikke beholde saa-
danne Ædere i Huset! Man skulde troe, at det var
Skibbrudne, der ikke havde faaet Mad i sex Uger. —

Hr. Coquenard blev paa sin Kullestol trillet
ind i Spisestuen af Madamen, der heri fik velbillig
Understøttelse af Porthos.

Saa snart han var kommen over Tærskelen, be-
gyndte ogsaa han at lave sine Lugteorganer og Kjæve-
muskler til ligesom Skriversne.

— Aha! — sagde han: — Det er en indbydende
Suppe! —

— Hvad Pokker er der da at lugte ved denne
Suppe? — spurgte Porthos sig selv, da han saae en
matfarvet, hvidagtig, tynd Suppe, hvori der svæm-
mede enkelte Brødstiver om, hist og her, ligesom Verne
i et Archipel.

Madame Coquenard smilede, og paa et Segn af
hende satte Alle sig. Hr. Coquenard blev først be-
tjent, derpaa Porthos; dernæst fyldte hun sin egen

Tallerken, og uddeelte endelig Brødstumperne uden Suppe til det øvrige utaalmelige Publikum.

Efter Suppen bragte Pigen en kogt Høne, et Pragtstykke, ved Synet af hvilken Gjæsternes Dielaag udvidedes saa stærkt, at Man, skulde have troet, de maatte sprække.

— Man seer, De elsker Deres Familie; — sagde Hr. Coquenard med et næsten tragisk Smil: — det er aabenbart et Galanteri, De viser Deres Fætter! —

Den stakkels Høne var gammel, og beklædt med hiin tykke, hoasse Hud, som ikke engang de spidseste Knokler ere istand til at gennemtrænge. Man maatte isandhed have søgt hende længe, for at finde Den Hønseslang, hvorpaa den havde trukket sig tilbage for at døe af Alderdomsvagthed.

— For Satan, — tænkte Porthos: — det er dog meget sørgeligt! Jeg ærer Alderdommen; men jeg bekymrer mig kun lidt om den, naar den bydes mig Kogt eller stegt. —

Og han saae rundt omkring sig, for at iagttage, om hans Mening blev deelt; men han saae tværtimod alene luende Dine, som forud slugte denne ærbørdige Høne, Gjenstanden for hans Foragt.

Madame Coquenard trak Fadet hen til sig, løste behændigt de to sorte Skanker af og lagde dem paa sin Mands Tallerken; Halsen skjar hun af til sig selv, og bød Porthos en Vinge. Derpaa gav hun Hønen tilbage til Pigen, der havde bragt den, saaledes, at den forlod Taflet næsten uberørt, og var forsvunden førend Porthos havde Leilighed til at bemærke, hvilke Forandringer denne Skuffelse frem-

bragte paa det øvrige Publikums Ansigter, efter de Enkeltes forskjellige Charakter og Temperament.

Efter Sønen gjorde et Fad med Bønner sin Opvartning, hvori befandt sig nogle Bedeknokler, om hvilke Man i Begyndelsen maatte troe, at de vare beklædte med Rjød. Men Skriverne lode sig ikke bedaare af dette Bedrag; først lidt efter lidt antog Deres mørke Ansigter Resignationens roligere Præg.

Madame Coquenard uddeelte denne Ret iblandt de unge Folk med en dygtig Huusmoders betænksomme Maadehold.

Nu kom Røden til Vinen. Hr. Coquenard skjenkede af en meget mager Biinkande i for de unge Mennesker; de fik Hver en Trediedeel af et Glas. Derpaa skjenkede han et lignende Kvantum for sig selv, og lod Flasken gaae over til Porthos og Madame Coquenard.

Skriverne fyldte Deres Glas med Vand; naar De havde drukket Glasset halvt ud, fyldte De det atter, og saaledes bleve De ved, saa at De mod Slutningen spælgede en Blanding, der var gaaet over fra Rubinens glødende Farve til den blege Topas's.

Porthos spiste nedslaaet sin Vinge; han drak der til et halvt Glas af denne saa sparsomt tildeelte Viin, og erkjendte den for at være Montreuil, den usleste Bordviin. Mester Coquenard saae ham nyde Vinen ublandet, og udstødte et Suk.

— Har De maaskee Lyst til en Portion Bønner, Kjære Fætter? — spurgte Madame Coquenard i en Tone, som tydeligt nok udtrykte: — Troe mig, De skal ikke spise deraf! —

— Tusind Tak, kjære Kousine, jeg er møet! — svarede han.

Der opstod en Pause. Porthos vidste ikke, hvorledes han skulde tee sig; Prokuratoren gjentog flere Gange:

— Ah, Madame Coquenard, jeg gjør Dem min Kompliment; Deres Middagsmaaltid var et sandt Herremaaltid! —

Porthos troede, at Man vilde gjøre Nar af ham, og begyndte at stryge sin Knebelbart ivetret og rynke Dienbrynene; men Madame Coquenards Blik formanede ham til Taalmodighed.

I dette Dieblik stode Skruberne paa et Bink af Prokuratoren langsomt op fra Bordet, lagde endnu langsommere Deres Servietter sammen, bukkede og gik bort.

Da Skruberne vare borte, reiste Madamen sig tog ud af et Skab et Stykke Ost, syltede Kvæder, og en Ruge, som hun selv havde bagt af Mandler og Honning.

Sr. Coquenard rynkede Panden, fordi det nu lod til ingen Ende at faae med Netterne.

— Et Herremaaltid, et Festmaaltid! — raabte han, utaalmodig rokkende frem og tilbage paa Stolen: — Et sandt Overdaadighedsmaaltid, epulæ epularum! Lukullus spiser til Middag hos Lukullus! —

— Porthos kastede et Blik paa Flasken, som stod i hans Nærhed, og haabede at kunne holde sit Maaltid med Vin, Brød og Ost. Men Vinen holdt ikke længe ud; Kanden var tom. Sr. og Madame Coquenard lode slet ikke til at bemærke det.

— Meget vel! — sagde Porthos til sig selv: —
Jeg veed nu hvorledes jeg er vendt! —

Han slikkede en Smule paa en Skeefuld splttede
Kvæder, og beed sig Tænderne fordærvede i Madamens
hjemmelavede seige Deig.

— Nu er det Offer bragt! — sagde han.

Hr. Coquenard følte efter et saadant Vækkermaal-
tid, som han kaldte en Overdaadighed, Trang til at
holde Siesta.

— Porthos haabede, at Dette skulde gaae for
sig i Spiseværelset; men Prokuratoren vilde ikke høre
Noget derom. Man maatte bringe ham tilbage i
hans Værelse; han skreg saalænge, indtil han atter
sad foran sit Skab, paa hvis Rand han af overdre-
ven Forsigtighed anbragte sine Fødder.

Prokuratorfonen førte Porthos ind i et tilstødende
Værelse.

— De kan herefter komme og spise hos os tre
Gange om Ugen, — sagde hun.

— Jeg takker, svarede Porthos: — jeg misbruger
ikke gjerne saa velvillige Indbydelsler; desuden maa
jeg tænke paa min Equipering. —

— Det er sandt; — yttrede Madamen sukkende:
— Denne ulykkelige Equipering optager Deres Tid,
ikke sandt? —

— Al ja! —

— Men, hvori bestaaer da Deres Korpses Equi-
ping, Hr. Porthos? —

— O, i mange Slags! — var Porthos Svar: —
Musketererne ere som De veed, Livsoldater, og bruge
derfor mange Ting, som Gardisterne og Schweizerne
kunne undvære. —

— Nævn mig de enkelte Ting! —

— Det kan beløbe sig til..... — svarede Porthos, der heller vilde holde sig til Totalsummen end opgive de enkelte Poster.

Prokuratormadamen ventede skjælvende.

— Hvor høit? — spurgte hun: — Jeg haaber, at det ikke vil gaae høiere end til.... — Her standsede hun; Ordene svigtede hende.

— Na nei, det beløber sig ikke til Mere end to tusinde fem hundrede Livres. Jeg troer endogsaa, at jeg med nogen Sparsomhed vil kunne hjælpe mig med to tusinde. —

— Gode Gud! To tusinde Livres! Men det er jo en heel Formue, og min Mand vil aldrig indlade sig paa at udlaae en saadan Sum! —

— Porthos gjorde en betegnende Grimasse; Madame Coquenard forstod dens Betydning.

— Jeg spurgte om de enkelte Punkter, — vedblev hun: — fordi jeg har mange Slægtninge og Runder i Handelsstanden, og fuldkommen er overbevist om, at jeg derfor kan faae disse Sager hundrede Procent under den Priis, som De selv maa betale derfor. —

— Ah, ah! — raabte Porthos: — Var det Deres Mening, da De....? —

— Ja, min kjære Hr. Porthos. De behøver altsaa først og fremmest...? —

— En Hest. —

— Nu, en Hest, heri troer jeg netop, at jeg kan være Dem nyttig. —

— Ah! — raabte Porthos glædestraalende: — I Henseende til min Hest staae Sagerne altsaa ganske godt. Dernæst behøver jeg endnu en Hest til min Tje-

ner, og en Badsæk. Hvad Vaabnene angaaer behøver De ikke at bekymre Dem derom; dem har jeg alt. —

— En Hest til deres Tjener? — spurgte Madamen døelende: — det lyder rigtignok meget fornemt! —

— Gi, Madame, — raabte Porthos stolt: — Er jeg da en Prækker? —

— Nei, jeg vilde blot sige Dem, at et smukt Muuldyr næsten seer ligesaa godt ud som en Hest, og at det forekommer mig, at, hvis jeg kunde skaffe Dem et godt Muuldyr til Mousqueton. —

— Lad gaae da! Et smukt Muuldyr! — De har Ret; jeg har seet meget fornemme spanske Herrer, hvis hele Følge reed paa Muuldyr. Men De maae da kunne begribe, Madame Coquenard, at jeg maa have et Muuldyr med Klokker og Fjerbust? —

— Bær De kun rolig i denne Henseende! —

— Nu mangle vi blot Badsækken, — yttrede Porthos.

— D, det kunne vi nemt faae; — raabte Madame Coquenard:

— Min Mand eier fem Badsække, og De behøver kun at udjoge Dem den Bedste. Der er især en, som han saa gjerne tog med paa sine Reiser. Man kunde pakke en heel Verden deri. —

— Deres Badsæk er altsaa tom? — spurgte Porthos.

— Savst, ganske tom. —

— Ah, saaledes; men den, som jeg bruger, maa være vel forsynet med alt Muligt, min Dyrebare. —

— Madame Coquenard udstødte nye Suk. Moliere havde dengang endnu ikke skrevet sin „Gjerrige“; Madame Coquenard har altsaa Forrangen for Harpagon.

Resten af Equiperingen blev efterhaanden debatteret paa samme Maade, og Resultatet paa Raadslagningen blev, at Prokuratormadamen skulde forlange otte hundrede Livres, af sin Mand i rede Penge, og desuden levere Hesten og Muuldyret, disse Skabninger, hvem Man havde tiltænkt den Gæde at sukke under Byrden af de to Berømmelsen imødestormende Helte, Porthos og Mousqueton.

XXXIII.

Fruen og Ternen.

Uagtet sin Samvittigheds Paamindelser, Athos's vise Formaninger og Erindringen om Madame Bonacieux, forelskede d'Artagnan sig Dag for Dag stærkere i Mylady; han undlod ikke dagligt at møde hos hende og gjere Rour til hende paa en Maade, som efter den forfængelige Gaskogners Mening tidligt eller sildigt maatte have en Besvarelse af hans Følelser tilfølge.

Da han en Dag, stolt kneisende og med et let Stind, som et Menneſke, der seer en Guldregn imøde, traadte ind i Myladays Hotel, traf han Ternen i Indkjørselen. Men denne Gang lod den smukke Pige det ikke blive ved et flygtigt Smil; hun greb blidt hans Haand.

— Godt! — tilholdskede d'Artagnan sig selv: — Hun har faaet i Grinde at overbringe mig en Billet doux; eller ogsaa tilſiger Mylady mig gjennem hendes Mund et Stevnemøde, som hun ikke selv har vovet at

tilsige mig. — I disse Tanker betragtede han det skjønne Barn med en Seierherres Mine.

— Jeg ønskede at tale et Par Ord med Dem, ædle Herre, — stammede Kammerjomfruen.

— Tal, mit Barn, tal; — svarede d'Artagnan, — jeg hører. —

— Her, umuligt; hvad jeg har at sige Dem, tager lang Tid og er desuden en Hemmelighed! —

— Nu, Hvad er da derved at gjøre? —

— Naar Herren, vilde følge mig.... — svarede Ketty blø.

— Hvorhen Du vil, mit smukke Barn. —

— Saa kom! —

Og Ketty, som ikke havde sluppet hans Haand, drog ham med sig op ad en mørk Vindeltrappe, og aabnede en Dør, efter at være steget femten Trin tilveirs.

— Træd ind, ædle Herre; her ere vi alene, og kunne tale uforstyrrede med hinanden. —

— Hvad er det for et Bærelse, mit smukke Barn? — spurgte d'Artagnan.

— Mit, naadige Herre; det staaer ved en Dør i Forbindelse med min Frues. Men De kan være ganske rolig; hun kan ikke høre, hvad vi tale, da hun aldrig gaaer tilbage før Midnat. —

D'Artagnan lod sine Dine svæve omkring. Det lille Bærelse var allerkjærest baade med Hensyn til Smag og Reenlighed; men uvilkaarligt hestede sig hans Dine paa Døren, om hvilken Ketty havde sagt, at den førte ind til Mjladys Bærelse.

Ketty gjettede, hvad der foregik i den unge Mand's Sjæl og sukke.

— De elsker altsaa min Frue saa høit, Hr. Ridder? — spurgte hun.

— Jeg veed ikke, om jeg isandhed elsker hende; jeg veed alene, at jeg er rasende forelsket i hende. —
Ketty udstødte et nyt Suk.

— Ak, min Herre, det er Skade! —

— Hvad Sørgeligt kan Du da finde dert? —

— Jeg mener, fordi min Frue slet ikke elsker Dem. —

— Hvorledes? — raabte d'Artagnan: — Skulde Din Frue have givet Dig i Grinde at sige mig Dette? —

— O nei, naadige Herre, men jeg har af Interesse for Dem fattet den Beslutning at sige Dem det. —

— Jeg takker, min gode Ketty, men alene for Hensigten; thi Du kan nok selv indsee, at en saadan Meddelelse ingenlunde kan være behagelig. —

— Det vil sige, De troer ikke det, jeg har sagt Dem? —

— Jeg tilstaaer, at jeg tvivler, indtil Du kan give mig et eller andet Beviis for Din Paastands Rigtighed. —

— Hvad siger De hertil? —

Ketty drog frem fra Barmen en lille Billet uden Adresse.

— Til mig! — raabte d'Artagnan, idet han raast bemægtigede sig Brevet og med Sankens Hastighed var Omflaget af, trods det Forsærdelseskrig, som Ketty udstødte, da hun saae, hvad han vilde gjøre, eller rettere, hvad han gjorde.

— Ak, min Gud, Hr. Ridder, — raabte hun:

— Hvad gjør De der? —

— Et, jeg maa dog ved Gud have Lov til at læse, hvad der er henvendt til mig! — svarede d'Artagnan og læste: — De har ikke svaret paa min første Billet; lider De endnu, eller har De maaskee glemt med hvilke Dine De betragtede mig paa Hertuginde af Guises Bal? Leiligheden bydes Dem, Greve; lad den ikke undslippe Dem! —

D'Artagnan blegnede. Hans Egenskaber følte sig saaret; han troede i dette Dieblis at føle i sig en sand Kjærlighed, men en Kjærlighed, der var forsmaaet.

— Denne Billet er ikke til mig, — raabte han.

— Den var bestemt for en Anden; De gav mig ikke Tid til at sige Dem det. —

— For en Anden? Hans Navn, hans Navn! — raabte d'Artagnan rasende.

— For en Grev Bardes. —

Grindringen om Scenen i St. Germain traadte pludselig frem for den anmassende Gaskogners Sjæl, og bekræftede Kettys Udsagn.

— Stakkels, kjære Hr. d'Artagnan! — raabte Ketty i nais Medlidenheds Tone, og trykkende den unge Mands Haand.

— De beklager mig, kjære Lille? — spurgte d'Artagnan.

— D, ja, af ganske Hjerte; thi jeg veed, hvad Kjærlighed er! —

— Veed Du, hvad Kjærlighed er? — spurgte d'Artagnan, og betragtede hende for første Gang med større Opmærksomhed.

— Nu vel! Hvis dette er Tilfældet, vilde Du

gjøre meget bedre i at række mig hjælpsig Haand til Hævn over Din Frue, end i at beklage mig. —

— Og hvilken Hævn? —

— Jeg vil fortrænge min Medbeiler af hendes Hjerte. —

— Deri vil jeg aldrig hjælpe Dem! — indvøndte Ketty heftigt.

— Og hvorfor ikke? —

— Af to Grunde. —

— Hvilke? —

— For det Første af den, at min Frue aldrig vil komme til at elske Dem. —

— Bed Du det saa bestemt? —

— Ja; De har saaret hende i hendes inderste Sjæl. —

— Hvorledes kan jeg have saaret hende, jeg, der siden jeg har lært hende at kjende, ligger for hendes Fødder som en ydmyg Slave? Tal, jeg beder Dig! Den anden Grund! —

— Den vil jeg alene nævne for den Mand....., der formaaer at læse i mit Hjertes Dyb. —

D'Artagnan kastede atter sine Dine paa Ketty; den unge Pige var i Besiddelse af en Friskhed og Skjønhed, hvorfor mangen Hertuginde med Glæde havde bortgivet sin Krone.

— Ketty, jeg vil læse i Dit Hjertes Inderste, troe Du mig, kjære Barn! Tal derfor! —

— O, nei! — raabte Ketty: — De elsker mig ikke! De elsker alene min Frue; det har De jo nylig sagt mig! —

— Og det afholder Dig fra at sige mig den anden Grund? —

— Den anden Grund, Hr. Ridder, — svarede Ketty, opmuntret af Udtrykket i d'Artagnans Dine: — I Kjærlighed taler Enhver sin Sag! —

Nu erindrede d'Artagnan sig Kettys smægtende Blikke, hendes Smil og undertrykte Suk, naar hun mødte ham: dog, saa besjælet som han var, af Ønsket at behage den fornemme Dame, havde han ganske overseet Ternen; Hvo, som efterjager Drnen, bekymrer sig ikke om Spurven.

Men nu begreb vor Gaskogner Iynsnart, hvilken Nytte Man kunde drage af den Kjærlighed, som Ketty paa en saa nøie Maade havde vedkjendt sig. At kunne opfange de for Greven bestemte Breve, en Allieret paa Pladsen, til enhver Tid gennem Kettys Bærelse at kunne betræde hendes Frues Sovokammer: Hvilke Fordele! Den Troløse, den Grusomme opoffrede, som Man seer, allerede i Tankerne den stakels Pige for den fornemme Dames Skyld. —

Uhret forkjendte Midnat, og næsten paa samme Tid hørte Man det ringe i Myladys Gemak.

— Store Gud! — raabte Ketty: — Mylady kalder! Gaa, gaa hastig! —

d'Artagnan stod op, tog sin Hat, som om han havde ifinde at adlyde, men aabnede derpaa rast, istedet for Kammerdøren, Døren paa et stort Skab, hvori han krøb sammen mellem Myladys Klæder og Linned.

— Hvad gjør De da? — raabte Ketty.

d'Artagnan, som forud havde taget Nøglen af, lukkede sig inde i Skabet uden at svare.

— Nu? — raabte Mylady med skarp Stemme: — Sover Du, at Du ikke hører mig ringe? —

D'Artagnan hørte, at Forbindelsesdøren heftigt blev aabnet.

— Her er jeg, Mylady; her er jeg! — raabte Ketty, ilende sin Frue imøde.

Begge traadte ind i Sovokammeret, og da Døren blev staaende aaben, kunde d'Artagnan endnu nogen Tid høre Mylady skjænde paa sin Kammerjomfru; endelig beroligede hun sig, og Salen kom paa ham selv, medens Ketty betjente sin Herskerinde.

— Gi, — udbød Mylady: — iaften have vi ikke seet Noget til vor Gaskogner! —

— Hvorledes, Madame? — spurgte Ketty: — har han ikke været her? Skulde han være bleven mæt, før end han har nydt sin Kjærligheds Løn? —

— O, nei, Hr. de Treville eller Hr. des Gésarts har vistnok opholdt ham. Jeg tager ikke feil af Sligt, Ketty; Denne har bidt overordentlig paa. —

— Hvad har den naadige Frue isinde at gjøre med ham? —

— Hvad jeg vil gjøre med ham? For Intet slipper han ikke ud af mine Hænder, troe Du mig, Ketty; mellem mig og dette Menneske ligger der en Ting, som han ikke kjender. Han har næsten berøvet mig min Kredit hos Hs. Eminents; o, jeg skal hævne mig! —

— Jeg troede, den naadige Frue elskede ham? —

— Jeg elste ham! — Jeg affkyer ham! En saadan Tosse, som har Lord Winters Liv i Hænderne uden at dræbe ham, og som derved bibringer mig et Tab af tre hundrede tusinde Livres aarlig Indtægt! —

— Sandt nok! — bemærkede Ketty: — Deres Søn vilde være bleven sin Farbroders eneste Arving, og

indtil hans Myndighedsaar vilde De have kunnet raade over hele Formuen. —

D'Artagnan gyste i sit Væsens Jnderste, da han hørte, hvorledes denne yndige Skabning med den skarpe Stemme, som hun i Samtalen kun med Møie formaaede at blodgjøre, bebreidede ham, ikke at have dræbt en Mand, der, som han selv havde seet, overøste hende med Venstabsbeviser.

— Jeg havde ogsaa allerede hævnnet mig paa ham, — vedblev Mylady: — hvis ikke Kardinalen, Gud veed, af hvilken Grund, havde befalet mig at skaane ham. —

— O, ja; men Madamen har ikke skaanet det unge Fruentimmer, som han elskede. —

— Ah, Kjøbmandskonen i Gaden „des Fossoyeurs“. Har han ikke allerede glemt, at hun var til? — En skøn Hævn, min Kjære! —

En kold Sveed brød ud af d'Artagnans Pande; Denne Kvinde var et Uhyre.

Han lyttede nu atter; men desværre var Toiletten nu endt.

— Godt; — sagde Mylady: — gaa nu paa Dit Bærelse, og see til imorgen at faae Svar paa det Brev, Du fik til ham idag. —

— Til Greven af Wardes? —

— Naturligviis. —

— Det er en Mand, — bemærkede Ketty: — der forekommer mig ganske at være Modstykket til den stakels Hr. d'Artagnan. —

— Gaa, Mademoiselle; — befalede Mylady: — jeg holder ikke af Kommentarer! —

D'Artagnan hørte Døren tillukkes; derpaa fornam han Lyden af to Slaaer, som Mylady stød for. Ketty

paa sin Side dreiede, saa sagte som muligt, Nøglen een- gang om. D'Artagnan stødte Skabsdøren op.

— O, min Gud, — raabte Ketty: — Hvad feiler Dem da, hvor er De skrækkelig bleg! —

— Den affkyelige Skabning! — mumlede d'Artagnan.

— Stille, stille! Kom nu ud! Der er blot en tynd Bræddevæg mellem mit og Myladys Kammer; Man hører i det ene ganske tydeligt, hvad der bliver talt i det andet. —

— Meget vel! Men jeg gaaer ikke herfra, førend Du har sagt mig, Hvad der er bleven af Madame Bonaccieur. —

Den arme Pige tilsvor ham paa Krucifixet, at hun ikke vidste det, eftersom hendes Frue altid lod sine Hemmeligheder gjennempeides kun halvt. Hun troede, alene at kunne indestaae for, at hun endnu var ilive.

Hvad Aarsagen angik, hvorfor Mylady nær havde mistet sin Kredit hos Michelieu, vidste Ketty herom endnu mindre; men heri var d'Artagnan desto bedre indviet. Da han, samme Dieblik, som han selv forlod England, havde seet Mylady paa et konfigureret Skib, formodede han, at der heri sigtedes til Diamantsdupperne.

Men klarest af Alt laa det for Dagen, at Myladys Had, dybe indædte Had til ham var grundet deri, at han ikke havde dræbt hendes Svoger.

D'Artagnan indfandt sig næste Dag hos Mylady. Hun var i ondt Lune; d'Artagnan begreb, at Udeblivelsen af Svar fra Greven af Wardes var Skyld heri. Ketty traadte ind; men blev behandlet yderst haardt af Mylady; et Blik, som hun tilkastede d'Artagnan, syntes

at sige: — der seer De, hvormeget jeg lider for Deres Skyld! —

Dog henimod Aften formilvedes den skønne Løvinde; hun lyttede smilende til d'Artagnans smigrende Ord, og gav ham endog sin Haand at kysse.

Da d'Artagnan fjernede sig, vidste han ikke mere, hvad han skulde tænke; men da han var en Gaskogner, og altsaa ikke saa let mistede Besindelsen, udkastede han i Tankerne en lille Plan.

Han fandt Ketty ved Døren, og gik, som den foregaaende Aften, op med hende for at erfare Nyheder. Ketty havde faaet mange Skænd; Mylady havde beskylt hende for Skjodesløshed. Mylady kunde slet ikke forklare sig Grevens Taushed, og havde befalet Ketty at indfinde sig hos hende næste Morgen Kl. Ni for at modtage hendes Befalinger.

D'Artagnan afsnødde Ketty det Løfte, at hun den næste Dag skulde indfinde sig i hans Bolig for at fortælle ham, hvori disse Befalinger bestode. Den Arme lovede Alt, hvad d'Artagnan forlangte; hun elskede ham indtil Banvid.

Kl. Elleve saae han Ketty komme; hun havde en ny Billet fra Mylady i Hænderne. Denne gang forsøgte det stakkels Barn ikke engang paa at gjøre d'Artagnan den stridig; hun lod ham uden Modsigelse raade. Hun tilhørte med Liv og Sjæl den smukke Soldat.

D'Artagnan aabnede Billetten, der, ligesom den forrige, hverken var forsynet med Underskrift eller Adresse, og læste:

— Jeg skriver Dem til tredie Gang, for at sige, at jeg elsker Dem; vogt Dem, at jeg ikke skriver fjerde Gang for at sige, at jeg hader Dem! —

D'Artagnan blev afvejlende rød og bleg, medens han læste dette Brev.

— O, De elsker hende endnu stedse! — raabte Ketty, som intet Sekund havde vendt sit Blik bort fra den unge Mands Ansigt.

— Nei, Ketty, Du skuffer Dig, jeg elsker hende ikke; men jeg vil hævne mig paa hende for den Foragt, hun kaster paa mig. —

Ketty sukede.

D'Artagnan greb en Pen og skrev:

— — Madame! Indtil nu havde jeg tvivlet om, at Deres to foregaaende Billetter kunde gjelde mig, saa meget ansaae jeg mig for æret ved Deres Indfald!

Men idag nødes jeg til at troe paa Overmaalet af Deres Godhed, fordi ikke alene Deres Brev, men ogsaa Deres Kammerjomfru giver mig den Forsikkring, at jeg elskes af Dem.

Jaften Kl. Elleve vil jeg komme for at trygle om Tilgivelse; nu at tøve blot en Dag længer, vilde i mine Dine være en utilgivelig Forbrydelse.

Den, som De har gjort til den lykkeligste Dødelige. — —

Denne Billet var ikke just noget Falskneri; d'Artagnan satte intet Navn under. Men det var en Plumphet, ja, efter vore nuværende Sæder at dømme, paa Noget nær en Skændighed; dog, Man havde i hine Dage mindre Samvittighed i slige Sager, end i vor Tid. Desuden vidste d'Artagnan Mglady efter hendes egen Tilstaaelse skyldig i Forræderi med de høieste Individuer, og han foragtede hende i uendelig Grad.

Tillige maatte han hævne sig paa hende for hendes

Kokette Dødsførelse mod ham, og hendes Grusomhed mod Madame Bonacieux.

D'Artagnans Plan var meget simpel. Gjennem Kettys Bærelse kunde han komme ind i Myladys; han vilde da forvirre Forræderfken, true hende med at blotte hende for Offentligheden, og ved disse Strækkemidler skaffe sig den Underretning om Constances Skjæbne, som han ønskede at komme i Besiddelse af. Maaskee kunde endogfaa den smukke Kjøbmandskones Frihed blive Resultatet af denne Sammenkomst.

— Her, — sagde den unge Mand og gav Ketty den forseglede Billet: — giv Mylady dette Brev; det er Greven af Wardes's Svar. —

Den arme Ketty blev bleg som Døden; hun formodede hvad Brevet indeholdt.

— Hør, mit kjære Barn, — sagde d'Artagnan til hende: — Du begriber vel, at alt Dette maa tage en Ende enten paa den ene eller anden Maade. Mylady kan opdage, at Du har givet den første Billet til min Sjener, istedet for til Greven af Wardes's, at jeg har brudt de to andre, som ligeledes vare bestemte for Greven; da vil Mylady jage Dig bort, og, Du kjender hende, hun er ikke den Kone, der lader det beroe derved. —

— Ak, — raabte Ketty: — hvorfor har jeg udsat mig for al den Glendighed! —

— For mig, det veed jeg jo, min smukke Pige; — svarede den unge Mand: — jeg er Dig ogsaa i højeste Grad forbunden derfor, det sværger jeg Dig til. —

— Men Hvad indeholder Deres Billet? —

— Mylady vil sige Dig det. —

— Al, De elsker mig ikke, — raabte Ketty: — og jeg er meget ulykkelig! —

Ketty græd længe, førend hun bestemte sig til at overgive Mhlady dette Brev; men endelig besluttede hun sig dog dertil af Hengivenhed for den unge Musketeer, og det var Alt, hvad d'Artagnan for Dieblicket ønskede.

XXXIV.

Spøri der handles om Aramis's og Porthos's Equipering.

Siden de fire Venner, Enhver for sig, vare begyndte at gaae paa Jagt efter deres Equipering, fandt ingen bestemte Sammenkomster Sted imellem dem. Hver gik sin egen Vej, og naar Man mødtes, skete det alene tilfældigt. Tjenesten tog nu desuden en stor Deel af den hastig løbende Tid i Beslag. Imidlertid fik Man dog tilsidst gjort den Afstale, eengang om Ugen, henimod Kl. Get at træffes i Athos's Bopæl; Man havde valgt netop hans, fordi han, sin Sed tro, ikke mere overtraadte sin Dørtærskel.

Just samme Dag, som Ketty havde besøgt d'Artagnan, skulde en af de ugentlige Sammenkomster finde Sted. Neppe havde Ketty forladt Huset, førend d'Artagnan begav sig hen i Gaden Ferou.

Han fandt Athos og Aramis i et filosofisk-melankolsk Lune. Aramis havde atter halvt om halvt besluttet at træde i Kirkens Tjeneste; Athos fulgte sin gamle Sædvane, og hverken tilraadte eller fraraadte ham denne

Overgang. Athos's Mening var, at Enhver skulde have sin frie Villie; han gav Ingen noget Raad, uden at Man fordrede det, og endda maatte Man bede ham derom to Gange.

— I Almindelighed, — sagde han: — forlanger Man Raad alene i den Hensigt ikke at følge dem, eller, hvis Man følger dem, for at Man kan have En, hvem Man kan udøse sit onde Lune over, hvis Ingen ikke falder ud efter Dnske. —

Porthos indfandt sig Dieblirket efter d'Artagnan; de fire Benneres Møde var altsaa fuldtalligt.

De fire Ansigter udtrykte fire forskjellige Følelser; Porthos's Roligheden, d'Artagnans Haabet, Aramis's Uroen, og Athos's Sorgløsheden.

Efter en kort Samtale, hvori Porthos lod Bennerne skimte, at en meget høi Person naadigst havde paataget sig den Uleilighed, at hjælpe ham ud af Forlegenheden, traadte Mousqueton ind. Han bad Porthos om at komme hjem, hvor, som han med jammerlig Mine sagde, hans Nærværelse var aldeles nødvendig.

— Angaaer det min Equipering? — spurgte Porthos.

— Ja og nei! — svarede Mousqueton.

— Men Hvad vil Du da ...? —

— Følg blot med, naadige Herre! —

Porthos stod op, tog Afsted fra sine Benner, og fulgte Mousqueton.

Et Dieblik senere viste Bazin sig paa Dørtærskelen.

— Hvad vil Du mig, min Ven? — spurgte Aramis med hiiin Blødhed i Udtryk og Tone, som Man stedse iagttog hos ham, naar hans Tanker vare vendte mod Kirken.

— En Mand venter den naadige Herre hjemme, —
svarede Bazin.

— En Mand? Hvad for en Mand? —

— En Tigger. —

— Giv ham en Almisse, Bazin, og siig ham, at han
skal bede for en stakkels Synder. —

— Denne Tigger vil endelig have Dem itale, og
siiger, at De vilde blive meget glad ved at see ham. —

— Har han da noget overordentligt Grinde til
mig? —

— Ja han har; — „Naar Hr. Aramis“ — sagde
han: — „skulde tøve med at indfinde sig, saa mæld ham
blot, at jeg kommer fra Tours.“ —

— Fra Tours? Jeg gaaer øieblikkeligt! —
raabte Aramis: — Mine Herrer, jeg beder Dem tu-
finde Gange om Forladelse; maastee bringer dette Men-
neske netop nogle Efterretninger, som jeg venter. —

Med disse Ord stod han op, og fjernede sig i
fuldt Lob. Athos og d'Artagnan vare alene tilbage.

— Jeg tænker, at disse Skjelmer have fundet, hvad
De søgte; — yttrede Athos: — Hvad tænker De der-
om, d'Artagnan? —

— Jeg veed, at Porthos er paa bedste Veie; —
svarede Denne: — Hvad Aramis angaaer, saa har jeg,
alvorlig talt, aldrig været bange for hans Vedkommende.
Men De, min kjære Athos, De, som saa ædelmodigt ud-
deelte Englænderens Pistoler, der med Ret tilhørte Dem,
Hvad har De ifinde at gjøre? —

— Jeg er ret glad ved at have dræbt denne Skurk,
eftersom han var saa forlegen efter at faae mit sande
Navn at vide; men havde jeg ført hans Pistoler til Ind-

tægt, vilde de have trykket mig som en ond Samvit-
tighed. —

— Ei, ei, min kjære Athos, De har isandhed en
ubegribelig fin Følelse! —

— Lad Det hvile! Men Hvad var det nu, Hr. de
Treville, som igaar gjorde mig den Ære at aflægge mig
et Besøg, fortalte mig angaaende Deres Unliggander, ...
at De meget hyppigt besøger de fordægtige Englændere,
som Kardinalen beskytter. —

— Det vil sige, at jeg besøger en Englænderinde,
den samme, som jeg omtalte for Dem. —

— Ak, ja, den blonde Dame, med Hensyn til hvem
jeg gav Dem adskillige gode Raad, som De naturligtvis
har vogtet Dem vel at benytte! —

— Jeg har sagt Dem mine Grunde derfor. Jeg
er nu fuldt og fast overbevist om, at dette Fruentimmer
har medvirket i Madame Bonacieux's Bortførelse. —

— Ja, jeg forstaaer Dem, for at finde det ene
Fruentimmer, gjør De Rour til det andet; det er rig-
tignok den længste Vei, men den interessanteste. —

Vi ville nu forlade de to Venner, som intet Vigtigt
havde at sige hinanden, for at følge Aramis.

Vi have seet, med hvilken Hastighed den unge Mand
fulgte Bazin, da han erfarede, at han kom fra Tours;
han løb ham imidlertid snarere forbi, end fulgte ham.
Han tog ligesom i eet Spring Rummet mellem Gaderne
„Ferou“ og „Baugirard“.

Med Indtrædelsen i sit Værelse fandt han virkelig en
Mand af lav Væxt, med kloge Dine, men bedækket med
Pjalter.

— De vil tale med mig? —

— Det vil sige, jeg vil tale med Hr. Aramis; heder De saaledes? —

— Savist! Har De Noget at overlevere mig! —

— Ja, naar De viser mig et vist broderet Kommetørklæde! —

— Her er det, — svarede Aramis, idet han gik hen og aabnede en lille med Perlemoer indlagt Kiste af Cedertæ, hvortil han bar Nøglen paa Brystet: — see, her er det! —

— Godt! — svarede Tiggeren: — Send Deres Tjener bort! —

Bazin havde virkelig, nysgjerrig efter at erfare, hvad Tiggeren vilde hans Herre, indrettet sine Skridt efter hans, og var næsten samtidigt traadt ind i Bærelset. Men denne Hastighed nyttede ham kun lidt; paa Betalerens Forlangende gav hans Herre ham et Segn, og han maatte adlyde.

Saa snart Bazin havde fjernet sig, kastede Tiggeren et rask Blik rundt omkring, for at være sikker paa, at de vare ene, saaledes at Ingen hverken kunde see eller høre dem, aabnede sin med et Læderbælte flet sammenholdte pjaltede Overtjole, og begyndte at sprætte sin Vams op. Han drog snart et Brev frem, der havde været skjult mellem Tøi og Foder.

Aramis udstødte et Glædeskrig, da han saae Seglet, og aabnede med en næsten religiøs Grefrygt det lille Brev, der havde følgende Indhold:

— Ven! Skjæbnen vil, at vi endnu i nogen Tid skulle være adskilte; men Ungdommens glade og skønne Dage ere endnu ikke gaaede tabt. Gjør Deres Pligt i Felten; jeg gjør min andetsteds. Modtag, hvad Overbringeren vil tilstille Dem! Tag Deel i Felttoget som en

smuk og brav Adelsmand, og tænk paa mig! Fav-
vel, eller meget mere, paa et glædeligt Gjensyn! —

Betleren blev ved at sprætte op. Han fremtog af
sine smudsige Klæder efterhaanden hundrede og halv-
tredstindstyve Dobbeltpistoler, som han talte op i Ra-
der paa Bordet; derpaa aabnede han Døren og gik,
uden at den unge forbausede Mand havde faaet Tid
til at henvende et Ord til ham.

Aramis læste Brevet nok engang, og bemærkede,
at det havde en Efterskrift:

— Postskr. De maa tage godt imod Overbringe-
ren; han er Greve og Grand af Spanien. —

— O, I gyldne Drømme! — raabte Aramis: —
O, Du skønne Verden! Ja, vi ere endnu unge, vi
ville endnu nyde lykkelige Dage! Alt for Dig, min
Kjærlighed, mit Hjerteblod, mit eneste Liv, Alt, Alt
for Dig, min skønne Tilbedte! —

Han kysede Brevet lidenskabeligt, uden engang at
see paa Pengene, som funkede paa Bordet.

Bazin kradsede paa Døren; Aramis havde ingen
Årsag længer til at holde ham ude, og lod ham
komme ind.

Bazin blev staaende ganske forbauset ved Synet
af Guldet, og glemte at mælde d'Artagnan, som, nys-
gjerrigt efter at erfare, hvad Tiggeren havde haat at
betyde, nu indfandt sig hos Aramis, efter at have
forladt Athos.

Men da d'Artagnan hos Aramis ikke paalagde sig
nogen Svang, mældte han sig selv, da han mærkede,
at Bazin glemte det.

— Nu, Aramis — raabte d'Artagnan: — er det

de Blommer, som Man sender Dem fra Tours, beder jeg Dem gjøre Gartneren min Kompliment. —

— De skuffer Dem, min Kjære; — svarede Aramis, stedse lige indsluttet: — min Boghandler har just sendt mig Honoraret for det Digt i Genstavelssvers, som De veed, jeg begyndte paa. —

— Ah, virkelig? — spurgte d'Artagnan: — Nuvel, Deres Boghandler er heimodig, min kjære Aramis; det er Alt, hvad jeg kan sige. —

— Hvorledes, naadige Herre, — raabte Bazin: — et Digt bliver saa høit betalt? Det er næsten utroligt! O, naadigste Herre, De kan Alt, hvad De vil; De kan endnu naae Dhrr. Voiture og Benserade! —

— Bazin, min Ven, — yttrede Aramis: — jeg troer Du blander Dig i vor Samtale? —

Bazin begreb, at han havde forløbet sig, sænkede Hovedet og fjernede sig.

— Hvorledes? — spurgte d'Artagnan smilende: — De lader Dem Deres Landsprodukter opveie med Guld? De er meget lykkelig, min Ven! Men tag Dem iagt, De taber det Brev, som stikker frem af Deres Uniform, og som uden tvivl ogsaa kommer fra Deres Boghandler. —

Aramis rødmede lige op indtil det Hvide i Dine, og knappede omhyggeligt sin Vams.

— Min kjære d'Artagnan, — sagde han: — vi ville, hvis det behager Dem, opsøge vore Venner, og da jeg nu er rissig, atter begynde at spise sammen til Middag, saalænge indtil Touren kommer til en Anden at give Middagsmad. —

— Med største Fornøielse, — svarede d'Artagnan: — Vi have allerede i lang Tid ikke nydt noget or-

dentligt Middagsmaaltid, og efter som jeg i aften har et temmelig voveligt Eventyr at bestaae, vilde det, tilstaaer jeg, ikke være mig ukjært, at faae Hovedet opvarmet med nogle Flasker gammel Burgunder. —

— Lad gaae da! Gammel Burgunder; heller ikke jeg er nogen Sader deraf! — sagde Aramis, der ved Synet af Guldet havde givet slip paa enhver Tanke om et kontemplativt Liv.

Han puttede tre, fire Dobbelpistoler til sig for at bestridde Diebliffets Fornødenhed, og indesluttede de øvrige i den med Perlemoder indlagte Ufste af Cedert træ, hvori iforveien fandtes det Kommetørklæde, der havde tjent ham som Talisman.

De to Benner begave sig først til Athos, der, sin Sed tro, paatog sig at lade Middagsmaden hente, for at han kunde tage Deel deri inden lukte Døre. Da han forstod sig meget godt paa de gastronomiske Fordringer, gjorde d'Artagnan og Aramis ingen Banstelighed i at overlade ham denne vigtige Omsorg.

De vare just paa Veien til Porthos, da de paa Hjørnet af Gaden „du Bac“ mødte Mousqueton, der med ynkelig Mine drev en Hest og et Muuldyr foran sig.

D'Artagnan udstødte et Forbauselseskrig, hvori der ikke lod sig mistkjende et vist Bielement af Glæde.

— Ah, min gule Hest! — raabte han: — Aramis, see engang paa denne Hest! —

— Hvilken affkyelig Krik! — raabte Denne.

— Hvad forlanger De, min Kjære; — svarede d'Artagnan: — Det er den Hest, hvorpaa jeg er kommen til Paris. —

— Hvorledes, den naadige Herre kjender denne Hest? — spurgte Mousqueton.

— Det er en høist eiendommelig Farve; — yttrede Aramis: — det er det eneste Dyr jeg har seet med saadant et Skind. —

— Det troer jeg nok; — bemærkede d'Artagnan: — jeg folgte det ogsaa for tre Daler, og det maa være Gudens Skyld, at det gik i saa høi en Priis, da hele Knokkelmaskinen ikke er atten Livres værd. Men hvorledes kommer denne Hest i dine Hænder, Mousqueton? —

D, tal ikke derom, naadige Herre! — svarede Sjeneren: — det er en affkyelig Streg af vor Hertuginde's Gemal! —

— Hvorledes, Mousqueton? —

— Jo, vi staae i temmelig høi Gunst hos en Dame af høi Stand, Hertuginde af...., dog, om Forladelse mine Herrer; Hr. Porthos har anbefalet mig Tausshed i dette Punkt. Denne Hertuginde havde nødt os til at modtage, som en ringe Erstatning, en spansk Hest og et andalusisk Muuldyr, og Begge havde et herligt Udseende; Gemalen erfarede Sagen, konfiskerede undervejs de to prægtige Dyr og ombyttede dem med disse affkyelige Afener. —

— Som Du nu bringer ham tilbage? —

— Naturligviis; — svarede Mousqueton: — De indseer vel, at vi ikke kunne modtage slike Dyr istedet for dem, der vare os lovede. —

— Nei, ved Gud, nei, endskjøndt jeg gjerne havde seet Porthos paa min gule Ganger; — raabte d'Artagnan: — jeg havde da faaet et Begreb om, hvorledes jeg selv tog mig ud, da jeg kom til Paris. Men

vi ville ikke opholde Dig, Mousqueton; gaa og besørg Din Herres Vennde. Er han hjemme? —

— Ja, naadige Herre, men han er rigtignok i temmelig fortrædeligt Lune. —

Mousqueton fortsatte sin Vej hen til Kanalen „des Grands-Augustins“, medens Vennerne gave sig til at ringe paa hos Porthos. Denne havde seet dem gaae over Gaarden, og havde ikke isinde at lukke op; de klemte altsaa forgæves.

Men Mousqueton drev sine to Skindmære over „Pont-Neuf“, og naaede Gaden „Aux Durs“. Da han var kommen hen bandt han efter sin Herres Ordre de tvende Dyr ved Hammeren paa Prokuratorens Gadedør, og vendte derpaa, uden at bryde sig om deres følgende Skjæbne, tilbage til sin Herre for at mælde ham, at Grindet var besørget.

Efter nogen Tids Forløb begyndte de ulukkkelige Dyr, der siden Morgenstunden Intet havde faaet at æde, at gjøre en saadan Larm, ved at løfte Hammeren og lade den falde, at Prokuratoren lod Gadedrengen forhøre i Nabolauget, Hvem Hesten og Muldyret tilhørte.

Madame Coquenard gjenkjendte strax sin Foræring, og kunde i Begyndelsen ikke begribe deres Tilbagefærdelse; men snart fik hun Lys i Sagen ved Musketerens personlige Besøg. Den Brede, der luede i Porthos's Dine, endskjøndt han anstrængte sig for at beherske den, forstrækkede den følsomme Glskerinde. Mousqueton havde ikke skjult for sin Herre, at han havde mødt d'Arzagnan og Aramis, og at den Første i den gule Hest havde gjenkjendt den Bearner Rosnante, hvorpaa han

var kommen til Paris, og som han havde solgt for tre Daler.

Porthos gik igjen, efter at have sat Prokurator-madamen Stevne i Klosteret Saint-Mogloire. Da Prokuratoren saae Porthos gaae, indbød han ham til Middag; men Musketeren afflog Indbydelsen med majestætisk Mine.

Madame Coquenard begav sig skjælvende til Stev-nemødet; thi hun anede de Bebreidelser, der ventede hende. Men hun var ganske forgabet i Porthos's storagtige Manerer.

Alle de Bebreidelser og Forbandelser, som en i sin Egentjærlighed saaret Mand kan lade regne ned over en Kvinde, udøste Porthos over den ulykkelige Prokurator-madames Hoved.

— Ak, — lød hendes Svar: — jeg handlede efter bedste Skjon. En af vore Klienter er Hestehandler; han skyldte Penge paa Kontoiret og havde vilst sig halsstarrig med Betalingen. Jeg tog da Hesten og Muuldyret for de Penge, han skyldte os; han lovede mig to prægtige Dyr. —

— Troe De mig, Madame, — afbrød hende Porthos: — hvis denne Hestepranger skyldte Dem over fem Daler, har han været en skammelig Snyder. —

— Det er dog ingen Skam at faae godt Kjøb, Hr. Porthos, — vovede Madamen at sige til sin Undskyldning.

— Nu, Madame; men De, der søge godt Kjøb, maa tillade Andre, at søge mere ædelmodige Venner! —

Porthos dreiede sig om paa Hælen, og gjorde Mine til at fjerne sig.

— Hr. Porthos, Hr. Porthos! — raabte Proku-

ratorrkonen: — Jeg har handlet urigtigt; jeg erkjender det. Jeg havde ikke burdet knibe, da det gjaldt en Kavalleer som Dem! —

Porthos svarede ikke, men gjorde nok et Skridt tilbage.

Prokuratormadamen troede at see en glimrende Sky, ganske fyldt med Hertuginder og Marquiser, der lode regne Guldpenge ned for hans Fodder.

— Stands, i Himlens Navn, Hr. Porthos! — raabte hun: — Stands dog, og lad os snakke sammen derom! —

— At snakke med Dem, bringer mig intet Godt, — svarede Porthos.

— Siig mig da, Hvad forlanger De? —

— Intet; thi det bringer ganske det samme Resultat, som om jeg virkelig forlangte Noget. —

Prokuratorrkonen hængte sig fast ved Porthos's Arm, og i sin smertelige Angst raabte hun:

— Hr. Porthos! Jeg forstaaer mig jo Intet paa alt Dette. Veed jeg vel, hvad en Hest, hvad et Ridetøj er! —

— De kunde have holdt Dem til mig, Madame, mig, som fortræffeligt forstaaer mig paa slige Ting; men De har villet spare, og folgelig sætte Deres Godhed paa Agerrenter. —

— Ja, jeg har Uret, Hr. Porthos, jeg føler det. Men jeg skal gjøre den god igjen; det sværger jeg ved min Ure. —

— Hvorledes det? — spurgte Musketeren.

— Hør! Taften begiver Hr. Coquenard sig hen til Hertugen af Chaulnes, som vil tale med ham. Det bliver en Konsultation, som i det Mindste vil

vare i to Timer, kom saa; vi ere da ene, og kunne i No opgjøre vor Regning. —

— Lad være da; det kalder jeg at tale fornuftigt, min Kjære! —

— De tilgiver mig altsaa? —

— Vi ville see til! — svarede Porthos med Majestæt.

— For Satan! — tænkte Porthos, da han fjernede sig: — det forekommer mig, som om jeg begynder at nærme mig Hr. Coquenards Pengeskab! —

XXXV.

J Mørke ere alle Ratte graae.

Den af d'Artagnan og Porthos med lige Utaalmodighed ventede Aften kom endelig.

D'Artagnan mældte sig efter Sædvane hos Mylady henimod Kl. Ni. Han fandt hende i et fortræffeligt Lüne; aldrig havde hun modtaget ham saa vel. Vor Gaskogner saae ved første Diekast, at den foregivne Billet fra Greven af Wardes var bleven overleveret Mylady af hendes Kammerjomfru, og, at det netop var denne Billet, der havde frembragt den heldige Stemning.

Ketty traadte ind for at presentere Limonade. Hendes Frue betragtede hende med rolig Mine, tilsmilede hende paa den huldrigste Maade, men den stakfæls Pige var saa bedrøvet over d'Artagnans Nærværelse hos Mylady, at hun slet ikke lagde Mærke til hendes Bevaagenhed.

D'Artagnan betragtede værelsiis disse tvende Fruentimmer, og maatte tilstaae sig selv, at Naturen havde taget fejl i at skabe dem; den fornemme Dame havde den givet en bestikkelig og troløs Sjæl, Sjenerinden et ømt og trofast Hjerte.

Al. Si begyndte Mvlady at blive urolig. D'Artagnan vidste ret vel, hvad dette betydede. Hun saae paa Uhret, reiste sig, satte sig igjen, tilsmilede d'Artagnan med en Mine, som skulde sige: — De er rigtignok meget elskværdig; men de vilde være høist indtagende, hvis De vilde anbefale Dem. —

D'Artagnan reiste sig, og tog Hatten. Mvlady gav ham sin Haand at kysse. Den unge Mand følte et svagt Tryk. Det var ingenlunde forstilt, røbede intet Koketteri, men hendes Erkjendtlighed for hans Vortgang.

— Hun elsker ham rasende! — mumlede han.

Han fjernede sig.

Denne gang ventede Ketty ham hverken i Forgemakket, i Korridoren eller ved Indkjørselen; d'Artagnan maatte ganske alene finde Trappen og det lille Værelse.

Ketty sad med Ansigtet skjult i Hænderne og græd.

Hun hørte d'Artagnan træde ind; men hun lofede ikke Hovedet. Den unge Mand traadte hen til hende og greb hendes Haand; da brød hun ud i lydelig Sullen.

Som d'Artagnan havde forudsat, havde Mvlady, da hun modtog det Brev, hvori hun saae Svaret fra Greven af Wardes, i sin overstrømmende Glæde sagt Ternen Alt; hun havde desuden, til et Segn paa, hvor tilfreds hun var med den Maade, hvorpaa hun

Denne gang havde besørget hendes Grinde, skænket hende en Børs.

Men da Ketty atter betraadte sit Værelse, havde hun kastet Børsen hen i en Krog, hvor den laa endnu, heelt aaben ved Siden af tre, fire Guldstykker, som vare faldne ud deraf.

Bed Lyden af d'Artagnans Stemme løstede den arme Pige endelig Hovedet. D'Artagnan blev næsten forstrækket over Forandringen i hendes Ansigt; hun foldede Hænderne med bedende Mine, men vovede ikke at sige Noget.

Saa lidt følsom end d'Artagnans Hjerte var, blev han dog rørt ved denne stumme Smerte; men han holdt altfor fast ved sine Forsætter, især ved dette, til at foretage nogen Forandring i Planen, som han havde lagt sig. Han levede Ketty intet Haab om at forhindre den Dumdristighed, han havde ifinde at begaae; han nøiedes med at fremstille den i sit virkelige Lys, som en simpel Hævn over Myladys Roketteri, og som det eneste Middel, han havde i sin Magt for at faae de Oplysninger om Madame Bonacieux, som han var saa begjærlig efter.

Denne Plan blev iøvrigt let nok at udføre, derved, at Mylady af Grunde, som ikke kunne forklæres, men som syntes at have den største Vigtighed for hende, havde befalet Kammerjomfruen at udsukke alle Lys i hendes Værelse, ja endog i sit eget.

Efter saa Dieblottes Forløb hørte Man Mylady træde ind i sit Sovestue. D'Artagnan sprang ind i Skabet; neppe havde han skjult sig før Klokken lød.

Ketty traadte ind til sin Frue, men uden at lade Døren staae aaben. Skillevægen var imidlertid saa

tynd, at d'Artagnan kunde høre næsten ethvert Ord, som faldt mellem de to Fruentimmer.

Mylady syntes beruset af Glæde, hun lod sig af Ketty gjentage de mindste Biomstændigheder ved hendes foregionne Besøg hos Greven af Wardes, hvorledes han havde modtaget Brevet, Hvad han havde sagt, hvorledes Udtrykket var i hans Ansigt, om han syntes meget forelsket. Paa alle disse Spørgsmaale maatte den arme Ketty have et Svar i Beredskab, og afgav sine digtede Forklaringer med kvalt Stemme, hvis smertelige Udtryk hendes Frue ikke i mindste Maade lagde Mærke til; i den Grad er den Lykkelige selvkjærlig.

Endelig, da Tiden til Stevnemødet med Greven nærmede sig, lod Mylady virkelig alle Lys slukke i sit Bærelse; hun anbefalede Ketty at gaae tilbage paa sit Bærelse, og føre Greven ind, saasnart han indfandt sig.

Ketty kom ikke til at vente længe. Neppe havde d'Artagnan gennem Nøglehullet i Skabet seet, at Alt var mørkt, før han sprang ud fra sit Skjul, og det i samme Dieblik, som Ketty lukkede Forbindelsesdøren.

— Hvad er det for en Larm? — spurgte Mylady.

— Det er mig, — svarede d'Artagnan halvsagte:

— mig, Greven af Wardes. —

— Ak, min Gud, min Gud! Han har ikke engang kunnet oppebie den Tid, han selv havde fastsat! — mumlede Ketty.

— Nu, — svarede Mylady med skjælvende Stemme:

— hvorfor træder De ikke ind?... Greve, Greve! — raabte hun: — De veed jo, at jeg venter Dem! —

Ved denne Indbydelse stødte d'Artagnan Ketty sagte tilside, og ilede ind i Myladays Bærelse.

Skulle Naseri og Smerte martre en Sjæl, kan der ikke tænkes noget mere fortviolet end naar en Elsker, under et Navn, som ikke tilhører ham, modtager Kjærlighedstegn som gjelde hans lykkelige Rival.

D'Artagnan befandt sig i en yderst piinlig Stilling, som han ikke havde forudseet; Skinsygen piinte hans Hjerte, og han leed næsten ligesaa meget som den stakfels Ketty, der græd i Sideværelset.

— Ja, Greve, — sagde Mylady med sin blideste Stemme, idet hun ømt trykte hans Haand inden i sin: — ja, jeg er lykkelig ved den Kjærlighed, som Deres Ord og Blikke have forraadt mig hver Gang vi have mødt hinanden. Ogsaa jeg elsker Dem! O, imorgen, imorgen maa jeg have et Pant af Dem, som beviser mig, at De tænker paa mig, og da De kunde glemme mig, saa modtag....! —

Hun trak en Ring af sin Finger og satte den paa D'Artagnans.

Det var en herlig Saphir, omgivet af Brillanter.

D'Artagnans første Bevægelse var at give den tilbage; men Mylady tilføiede:

— Nei, nei, behold denne Ring af Godhed for mig! De viser mig, — tilføiede hun: — isøvrigt en langt større Tjeneste ved at modtage den, end De forestiller Dem. —

— Dette Fruentimmer er dog uudgrundeligt, — tænkte D'Artagnan.

I dette Dieblik følte han sig fristet til at aabenbare Alt. Han aabnede Munden for at fortælle Mylady, Hvo han var, og i hvilken Hensigt han var kommen; men Mylady afbrød ham:

— Arme Engel, som dette Uhyre af Gaskogner nær havde dræbt! —

Uhyret var han.

— O, — raabte Mylady: — smerter Deres Saar Dem endnu? —

— Ja, i høi Grad! — svarede d'Artagnan, som ikke vidste, Svad han skulde svare.

— Vær De rolig; — mumlede Mylady i en Tone, som Ifandhed kun havde lidt beroligende for Tilhøreren; — jeg skal hegne Dem, og det grusomt! —

— For Pokker! — tænkte d'Artagnan: — Det er endnu ikke Tid til at give sig tilkjende. —

Det varede Noget, inden d'Artagnan formaaede at fatte sig efter denne lille Samtale; alle hans Hævnideer vare ganske og aldeles opløste i Intet. Denne Kvinde udøvede en utrolig Indskydelse over ham, han hadede og tilbad hende paa samme Tid. Han havde ikke troet, at to saa forskjellige Følelser kunde beboe det samme Hjerte, og forenede danne en saa forunderlig, paa en vis Maade djævelst Kjærlighed.

Imidlertid havde Klokken slaaet Get. Man maatte skilles.

Da d'Artagnan skulde forlade Mylady, følte han alene en levende Sorg over at skulde forlade hende. Ved det lidenskabelige Farvel, som de verlede, blev en ny Sammenkomst berammet til den følgende Uge.

Den arme Ketty havde ventet at henvende nogle Ord til d'Artagnan, naar han gik igjennem Bærelset; men Mylady fulgte ham selv ud, og forlod ham først paa Trappen.

Den næste Morgen løb d'Artagnan hen til Athos; han var bleven indviklet i et saa sælsomt Eventyr, at

han vilde bede om hans Raad. Han fortalte ham Alt; Athos rynkede Dienbrynene flere Gange.

— Deres Mhlady — yttrede han: — forekommer mig at være en skjændig Skabning. Men De har ligeledes handlet urigtigt i at stufte hende; enten paa den ene eller den anden Maade faaer De en Fjende paa Halsen.

Medens Athos talede, betragtede han opmærksomt den af Diamanter omgivne Saphir, som havde indtaget Pladsen paa d'Artagnans Finger istedet for Dronningens Ring, der omhyggeligt var bleven gjemt i en Kiste.

— De betragter denne Ring? — sagde Gaskogneren, der var ganske stolt af at kunne glimre for sin Ven med en saa riig Foræring.

— Ja, — svarede Athos: — den erindrer mig om et Familieklenodie. —

— Den er smuk, ikke sandt? — spurgte d'Artagnan.

— Prægtig er den! — svarede Athos: — Jeg troede ikke, at der fandtes to Saphirer af saa reent Vand. Har De maaskee tilbyttet Dem den for Deres Diamant? —

— Nei, — svarede d'Artagnan: — det er en Foræring fra min smukke engelske, eller snarere, franske Dame; thi, uagtet hun ikke har sagt mig det, er jeg dog overbevist om, at hun er født i Frankrig. —

— De har faaet denne Ring af Mhlady! — raabte Athos med en Stemme, hvori Man tydeligt kunde kjende en dyb indre Bevægelse.

— Af hende selv; hun har givet mig den snat. —

— Vis mig den engang endnu! —

— Med Fornøielse, — svarede d'Artagnan og trak den af Fingeren.

— Athos undersøgte den, og blev meget bleg. Derpaa prøvede han den paa sin venstre Haands Ringfinger; den passede, som om den var gjort til ham. —

En Sky af knusende Brede gled over Adelsmandens ellers saa klare og glatte Pande.

— Det kan umuligt være den samme; — sagde han endelig: — Hvorledes skulde denne Ring være kommen i Lady Clarick's Cie! Og dog er det usandsynligt, at der mellem to Alenodier skulde være en saadan Liighed. —

— Kjender De denne Ring? — spurgte d'Artagnan.

— Jeg troede at gjenkjende den; men uden al Tvivl skuffer jeg mig. —

Athos gav den derpaa tilbage til d'Artagnan, dog uden at kunne rive sit Blik bort fra den.

— Jeg beder Dem d'Artagnan; — vedblev han efter et Diebliks Forløb: — tag denne Ring af Deres Finger eller vend Stenen indad; den opfrisker hos mig, saa skrækkelige Grindringer, at jeg ganske vilde miste Fornøielsen ved at snakke med Dem, kommer De ikke for at bede mig om Raad, sagde De mig ikke, at De var i Forlegenhed med hvilken Bestemmelse De skulde tage? Men vent, ræk mig endnu engang denne Saphir; den, som jeg har i Tankerne, skal være ridset i en af Facetterne. —

D'Artagnan drog atter Ringen af Fingeren, og gav Athos den.

Athos skjælvede.

— See blot, see! — sagde han: — Er det ikke

forunderligt! — Og han viste d'Artagnan den Ridse, som han havde omtalt.

— Men hvorfra stammer da denne Saphir, Athos? —

— Fra min Moder, som atter havde faaet den af sin Moder. Som jeg har sagt Dem, det er et gammelt Familiesmykke, som aldrig maatte komme ud af Familiens Hænder. —

— Og De har solgt den? — spurgte d'Artagnan tøvende.

— Nei, — svarede Athos med et besynderligt Smil: — jeg gav den bort i en Hyrdetime, ligesom den Dame, der har givet Dem den. —

Nu blev d'Artagnan tankesuld. Det forekom ham, som om han i Myladys Liv skulde opdage Afgrunde, hvis Svælg vare mørke og skrækkelige.

Han satte ikke Ringen mere paa sin Finger, men lagde den i sin Lomme.

— Hør, — sagde Athos til ham, idet han greb hans Haand: — De veed, at jeg holder af Dem, d'Artagnan; havde jeg en Søn, kunde jeg ikke elske ham høiere end Dem. Troe De mig, De gjør bedst i at give slip paa dette Fruentimmer; jeg kjender hende ikke, men en Slags umiddelbar Anskuelse siger mig, at hun er et fortabt Bæsen, og har noget Uheldbringende ved sig. —

— De har Ret; — svarede d'Artagnan: — De kan ogsaa stole paa, at jeg stiller mig ved hende. Jeg forsikkrer Dem, at dette Fruentimmer indgyder mig selv Skræk. —

— Har De Mod dertil? —

— Ja jeg har, og jeg skal vise det strax, — svarede d'Artagnan.

— Nu, deri gjør De Ret, Sønneke; — sagde Athos, idet han trykkede Gaskognerens Haand med en næsten faderlig Omhed; — Gud give, at denne Kvinde, som endnu neppe er indtraadt i Deres Tilværelses Kreds, maa forlade den uden at efterlade noget fordærveligt Spor. —

Adelsmanden tilnækkede d'Artagnan sin Hilsen, som en Mand, der vil gjøre forstaaelig, at han for Diebliffet helst er ene med sine Tanker.

Da d'Artagnan kom hjem, traf han der Ketty, som ventede ham. En heel Maanedes Feber kunde ikke have forandret den stakkels Pige saa meget, som een Times smertelige Skinsyge.

Hun var af sin Frue sendt hen til Greven af Wardes. Mylady var rasende forelsket og glædedrukken; hun ønskede at vide, naar Greven vilde give et nyt Stevnemøde.

Og den arme Ketty ventede bleg og skjælvende paa d'Artagnans Svar.

Athos havde en høj Grad af Indskydelse paa den unge Mand. Vennens Raad i Forbindelse med hans eget Hjertes Følelser og Grindringen om Madame Bonacieux, som kun sjældent havde forladt ham, havde saa fast bestemt ham til, nu da hans saarede Stolthed var hævet, ikke oftere at see Mylady. Istedet for at svare, greb han derfor en Pen og skrev et Brev, hvilket han ligesaa lidt som det forrige forsynede med Adresse og Underskrift:

— Gjør ikke Regning paa mig, Madame; siden jeg er bleven rask, har jeg saamange Forbindelser af denne Art at vedligeholde, at jeg maa gaa frem efter en bestemt Orden. Naar Touren kommer til Dem,

skal jeg have den Gæde at underrette Dem derom. Jeg kysser Deres Hænder, — osv. —

Om Saphiren meldte han ikke et Ord; Gaslogneren vilde beholde den indtil videre som et Baaben mod Mylady.

Man vilde handle urigtigt, hvis Man vurderede een Periodes Handlinger efter en følgende Periodes Ansættelser; Det, som nu vilde blive betragtet som noget Skammeligt for en Mand af Gæde var i hiin Tid noget meget simpelt og naturligt.

D'Artagnan lagde Brevet aabent i Ketty's Haand. Først læste hun det uden at begribe Noget deraf; da hun atter gjennemlæste det, var hun nær ved at blive vanvittig af Glæde.

Hun kunde neppe fatte sin Lykke; d'Artagnan maatte mundtlig give hende den samme Forsikring, som Brevet indeholdt skriftlig. Endstjændt det arme Barn, ved Mylady's heftige Charakter havde Alt at frygte som Overbringer af dette Brev, naaede hun dog Place Royale saa hastigt, som hendes Fødder kunde bære hende.

Den bedste Kvindes Hjerte er ufølsomt for en Rivalindes Lidelser.

Mylady aabnede Brevet med den samme Tilfærdighed, som Ketty havde viist med at bringe det; men ved de første Ord, hun læste, blev hun ganske gul af harmfuld Overraskelse. Hun knugede Brevet sammen i Haanden, og vendte sig med lynende Bine om til Ketty.

— Hvad er det for et Brev? —

— Det er Svaret paa det, Fruen gav mig at besørge, — svarede Ketty skjælvende.

— Umuligt! — raabte Mylady: — Umuligt kan en Adelsmand have skrevet et Fruentimmer et slikt Brev til. —

Pludselig raabte hun:

— Min Gud skulde han vide.. .? —

Hun traadte gysende tilbage. Hendes Tænder sloge sammen; hendes Ansigt blev askefarvet. Hun vilde løbe hen til et Vindue for at skaffe sig Luft; men Kræfterne svigtede hende, hun udstrakte Armene og sank om i en Lænestol.

Ketty troede, at hun havde ondt og løb til for at aabne hendes Snørlov; men Mylady reiste sig heftigt.

— Hvad vil De? — raabte hun: — Hvorfor lægger De Haand paa mig? —

— Jeg troede, at Fruen befandt sig uvel, og vilde komme hende tilhjælp, — svarede Ternen, ganske forskrækket over det skrækkelige Udtryk, som Myladys Ansigt havde antaget? —

— Jeg befinde mig uvel, jeg! Antager De mig for et maanesygt Fruentimmer? Naar Man fornærmes mig, har jeg ikke Tid til at befinde mig uvel; jeg hævner mig, forstaaer De! —

Hun gav Ketty et Bink til at forlade Bærelset.

XXXVI.

Hændromme.

Om Aftenen gav Mylady Ordre til at indføre d'Artagnan saasnart han efter Sædvane indfandt sig; men han kom ikke.

Næste Dag gik Ketty atter hen til den unge Mand og fortalte ham Alt, hvad der var gaaet for sig Aftenen iforveien. D'Artagnan smilede: Denne Myladys skinsyge Brede var hans bedste Hævn.

Om Aftenen var Mylady endnu utaalmødiggere efter at see ham, end den foregaaende Dag. Hun gjentog sin Ordre angaaende Gaskogneren; men hun ventede ogsaa denne Aften forgjæves.

Den følgende Dag indfandt Ketty sig igjen hos d'Artagnan, ikke munter og livlig som de foregaaende Gange, derimod bedrøvet indtil Døden.

D'Artagnan spurgte hende, hvad der feilede hende; istedet for at svare, tog hun et Brev op af Lommen og rakte ham.

Dette Brev var skrevet med Myladys Haand; men denne Gang var det i Virkeligheden bestemt for d'Artagnan og ikke for Greven af Wardes.

Han aabnede det og læste:

— Kjære Hr. d'Artagnan! Det er urigtigt saaledes at glemme sine Venner, især i et Dieblik, da en lang Skilsmisse forestaaer. Min Svoger og jeg have forgjæves ventet Dem igaar og iforgaars; skulle vi ogsaa vente forgjæves iaften?

Deres meget forbundne
Lady Winter. —

— Det er ganske i sin Orden; — gytrede d'Artagnan! — et saadant Brev ventede jeg. Min Kredit maa stige i samme Forhold som Grevens synker. —

— Gaaer De hen til hende? — spurgte Ketty.

— Hør, mit kjære Barn, — sagde Gaskogneren, som søgte i sine egne Dine at undskylde sin Uordholthed mod Athos: — De begriber vel, hvor upoli-

tist det vilde være, ikke at følge en saa positiv Indbydelse. Naar Mylady mærker, at jeg kommer igjen, vil hun ingen Grund kunne finde til min Udeblivelse; hun kunde ellers let fatte Mistanke, og Ingen kan forudsee, hvorvidt en saadan Kvindes Hævn kunde gaae.

— O, min Gud! — raabte Ketty: — De forstaaer stedse at fremstille Singen saaledes, at De beholder Ret. Men nu vil De atter gjøre Rour til hende, og dersom De nu stræber at behage hende under Deres sande Navn og med deres virkelige Ansigt, vil det blive meget værre end før. —

Instinktet lod den stakkels Pige for en Deel gjætte Det, der i Virkeligheden skulde passere.

D'Artagnan beroligede hende det Bedste han kunde, og lovede hende sikkert at modstaae Myladays Forførelse. Han lod svare, at Ingen kunde være taknemligere end han, for den Godhed, hun overøste ham med, og at han skulde have den Ære at indfinde sig; han vovede ikke at skrive, da han ikke turde stole paa, tilstrækkeligt at kunne maskere sin Haandskrift for saa øvede Dine som Myladays.

Da Klokken slog Ni var d'Artagnan paa Place Royal. Det var øiensynligt, at Domestikerne, der stode i Forgemakket, vare beredte paa hans Komme; thi i samme Dieblif, som han viste sig, løb en af dem, endnu førend han havde kunnet forebringe sit Spørgsmaal, om Mylady var hjemme, ud af Gemakket for at mælde ham.

— Lad Herren træde ind! — svarede Mylady kort, og saa skarpt, at d'Artagnan kunde høre hendes Stemme i Forgemakket.

Man førte ham ind.

— Jeg er ikke hjemme for Nogen, — befalede Mylady: — Forstaaer De, ikke for Nogen. —

Tjeneren fjernede sig.

D'Artagnan kastede et nysgjerrigt Blik paa Mylady; hun var meget bleg, og hendes Dine vare noget angrebne, enten af Graad eller Søvnløshed. Man havde med Flid formindsket det sædvanlige Antal Eys, og dog kunde den unge Kvinde ikke fuldkomment skjule Sporene af den Feber, som nu i to Dage havde martret hende.

D'Artagnan nærmede sig hende med sit sædvanlige Galanteri. Hun gjorde en sidste Anstrængelse for at modtage ham med Anstand; men aldrig have forstyrrede Ansigtstræk i høiere Grad gjort et muntert og yndigt Smil til Løgner.

D'Artagnan spurgte hende, hvorledes hun be fandt sig.

— Slet, meget slet! — var hendes Svar.

— Men da er det en Ubestedenhed af mig at blive; — meente d'Artagnan: — De trænger til No, og jeg vil derfor atter anbefale mig. —

— Nei — bad Mylady, — bliv, Hr. d'Artagnan, deres elskværdige Selskab vil adsprede mig. —

— Aldrig før har hun i den Grad været henrivende; — tilhøifede d'Artagnan sig selv: — jeg maa tage mig iagt. —

Mylady paatog sig den velvilligste Mine, der stod i hendes Magt, og gjorde sin Underholdning saa tiltrækkende som muligt. Paa samme Tid vendte Feberen, der et Dieblik havde forladt hende, tilbage med fornyet Kraft, og gjengav Rinden sin fine Rødme,

Dinene deres Glands, og Læberne Purpurfarven. D'Artagnan saae i hende den samme Cirie, som tidligere havde fortryllet ham. Mylady smilede; d'Artagnan følte, at han kunde gaae i Jlden for saadant et Smil.

Der gaves endog et Dieblif, hvori han følte Samvittighedsnag over sin Dpførsel imod hende.

Lidt efter Lidt blev Mylady mere meddeelsom; hun spurgte d'Artagnan, om han bar nogen øm Eidskab i Hjertet.

— Ak! — svarede d'Artagnan med den meest sentimentale Mine, som han havde i sin Magt: — Kan De være grusom nok til at gjøre mig slikt et Spørgsmaal, mig, som, siden jeg har seet Dem, alene aander og sukker for Dem, og for Dem alene! —

— Mylady smilede paa en underlig Maade.

— Altsaa elsker De mig? — spurgte hun.

— Har jeg nødig at sige Dem det, har De da aldrig kunnet mærke mine Følelser? —

— Jo, sikkert; men De veed, at jo stoltere Hjertet er, desto vanskeligere er det at indtage. —

— O, Vanskelighederne affrække mig ikke: — raabte d'Artagnan: — alene Umuligheder kunne skræmme mig! —

— Intet er rigtignok umuligt for en sand Kjærlighed, — yttrede Mylady.

— Nei, Intet. —

— Mener De det? — spurgte Mylady.

— For Satan! — tænkte d'Artagnan: — Piben har faaet en anden Lyd! Skulde hun maaskee være bleven forelsket i mig, den lunefulde Skjønhed? Skulde hun maaskee have ifinde, at give mig selv en lig-

nende Saphir, som den, hun gav mig som Greve af Wardes? —

— Lad høre! — vedblev Mylady: — Hvad vilde De vel gjøre for at bevise mig Oprigtigheden af den Kjærlighed, som De taler om? —

— Alt, hvad Man kan forlange. Befal; jeg er rede! —

— Til Alt? —

— Til Alt! — raabte d'Artagnan, som forud vidste, at han ikke vovede Meget ved at paalægge sig denne Forpligtelse.

— Nu, vi ville snakke derom! — yttrede Mylady, idet hun rykkede sin Lænestol nærmere til d'Artagnans Stol.

— Jeg hører, Madame! —

Mylady sad et Dieblik ligesom tankesuld og ubestemt; derpaa syntes hun at have fattet sin Beslutning, og sagde:

— Jeg har en Fjende. —

— De, Madame! — raabte d'Artagnan, ladende overrasket: — Min Gud, er det muligt, saa god og skøn, som De er! —

— En dødelig Fjende. —

— Virkelig? —

— En Fjende, der har fornærmet mig saa grusomt, at der mellem ham og mig maa finde en Kamp Sted paa Liv og Død. Kan jeg stole paa Dem som Forbundsfulde? —

D'Artagnan begreb strax, Hvad den hævnsyge Skabning meente.

— De kan, Madame; — svarede han med Efter-

tryk: — Min Arm og mit Liv tilhører Dem, ligesaa fuldt som min Kjærlighed. —

— Eftersom De altsaa er ligesaa ædelmodig som forelsket.... —

Mylady standsede.

— Nu? —

— Nu, saa kan De fra idag af ophøre at tale om Umuligheder, — endte Mylady efter et Dieblisks Saushed.

— Lad mig ikke synke under Bægten af Deres Godhed! — raabte d'Artagnan, idet han kastede sig paa Knæ, og kyskede Damens Hænder, som villigt overlodes ham.

— Hævsn mig blot paa denne Skurk, Wardes! — tænkte Mylady ved sig selv, siden skal jeg vel vide at skaffe mig ogsaa Dig af Halsen, Du Tosse, Du levende Raardeklunge! —

— Ja, siig Du mig kun, at Du elsker mig, efter saa uforstammet at have holdt mig for Nar, Du falske Kvinde! — tænkte d'Artagnan: — Siden skal jeg lee af Dem i hans Selskab, som Du nu vil straffe med min Haand. —

D'Artagnan løftede atter Hovedet, og gjentog:

— Jeg er rede. —

— De har altsaa begrebet mig, kjære Hr. d'Artagnan? — spurgte Mylady.

— Jeg skulde læse Deres Villie ud af Deres Dine. —

— De vil altsaa sætte Deres Arm til min Tjeneste, denne Arm, som allerede har erhvervet sig saa stor en Berømmelse? —

— Paa Dieblicket. —

— Men hvorledes skal jeg nogensinde kunne gjengjælde Dem denne Tjeneste? —

— Deres Kjærlighed er den eneste Belønning, som jeg attraaer, — svarede d'Artagnan: — den eneste, som er Dem og mig værdig. —

— De er egenlystigt! — bemærkede hun smilende.

— Ak, — raabte d'Artagnan for et Dieblit begejstret af den Ild, som dette Fruentimmer havde forstaaet at antænde i hans Hjerte: — ak, det er fordi Deres Kjærlighed forekommer mig saa usandsynlig, at jeg frygter for at see den forsvinde som en Drøm, hvis det ikke lykkes mig, af Deres egen Mund at skaffe mig den fulde Forvisning om min Lykke.

— Fortjener De da allerede en saadan Forvisning? —

— Jeg staaer til Deres Tjeneste. —

— Er det da ogsaa sikkert? — spurgte Mplady, endnu ligesom tvivlende.

— Siig mig Navnet paa den Glendige, som har faaet Deres skønne Dine til at græde! —

— Hvo siger Dem, at jeg har grædt? —

-- Det forekom mig.... —

— Kvinder som jeg græde ikke! — yttrede Mplady stolt.

— Desto bedre! Men lad høre, siig mig, hvad han hedder! —

— Hans Navn er min Hemmelighed.

— Og dog maa jeg nødvendigviis have dette at vide. —

— Ja, det er sandt; De skal see, at jeg har Tillid til Dem. —

— De gjør mig i høi Grad lykkelig. Hvad heder han? —

— De kjender ham. —

— Virkelig? —

— Ja! —

— Det skulde dog ikke være en af mine Venner? — spurgte d'Artagnan med et betænkeligt Ansigt, for at gjøre sin Ubidenhed desto troværdigere.

— Vilde De da betænke Dem, hvis det var en af Deres Venner? — raabte Mylady med et truende Syn-
glimt i Øinene.

— Nei, om det endog var min Broder! — raabte d'Artagnan, som greben af Begeistring.

Vor Gaskogner betænkte sig ikke paa at love Alt; han vidste, hvad han gjorde.

— Jeg elsker denne Hengivenhed. —

— Ak, elsker De ikke Andet hos mig! — sukkede d'Artagnan.

— Det skal jeg besvare en anden Gang, — lovede hun, idet hun greb hans Haand.

Hendes Haandtryk bragte d'Artagnan til at gysse, som om den Feber, der brændte i Myladays Indre, forplantede sig over paa ham.

— De vil altsaa kunne elske mig engang i Tiden! — raabte han: — O, det vilde være til at miste Forstanden over! —

d'Artagnan var isandhed ligesom drukken af Glæde, og i sin rasende Indbildning var han nær ved at troe paa Myladays Omhed, — til at troe paa Grevens Forbrydelse. Dersom Greven af Wardes i dette Øieblik havde staaet i hans Haand, havde han dræbt ham.

Mylady greb Leiligheden.

— Han kalder sig..... —

— Wardes, jeg veed det! — afbrød hende d'Artagnan.

— Hvorledes kan De vide det? — spurgte Mylady, idet hun greb begge hans Hænder, og søgte gennem hans Dine at læse i hans Sjæls Inderste.

D'Artagnan følte, at han havde ladet sig henrive, at han havde begaaet en utilgivelig Feil.

— Tal, tal, saa tal dog! — gjentog Mylady: — Hvorledes kan De vide det? —

— Hvoraf jeg veed det? —

— Savist! —

— Jeg veed det det deraf, at Wardes igaar, i et Selskab, hvor jeg befandt mig, fremviste en Ring, som han sagde at have faaet af Dem. —

— Den Glendige! — raabte Mylady.

Tillægsordet gjenslød, som Man let kan tænke sig, paa Bunden af d'Artagnans Sjæl.

— Nu? —

— Nu, jeg skal vide at hævne Dem paa denne... Glendige! — forsikkrede d'Artagnan, idet han antog sin martialste Mine.

— Tak, min brave Ven! — raabte Mylady: — Men naar? —

— Smorgen, strax, naar De vil. —

Mylady havde nær raabt: — strax da! — men hun betænkte itide, at en saadan Tilfældighed kun maatte være lidt smigrende for d'Artagnan.

Desuden havde han tusinde Forholdsregler at tage, tusinde Raad at give sin Forsvarer, for at han skulde undgaae enhver Forklaring med Greven i Vidners Paahør.

— Smorgen, — gjentog d'Artagnan: — skal De være hævnet, eller jeg skal være død. —

— Nei, — svarede hun: — De skal hævne mig, men ikke døe; jeg indestaaer derfor. —

— Hvorledes? —

— Jeg henholder mig dertil, at De i Deres forrige Kamp med Greven i ingen Henseende havde Grund til at beklage Dem over Lykken.

— Lykken er et koket, ustadigt Fruentimmer; idag kan hun være mig gunstig, og forraade mig imorgen. —

— De vakler altsaa? —

— Jeg vakle? Nei Gud bevare mig for Sligt! Men .... —

— Stille! — afbrød hun ham: — Jeg hører min Broder; det er ingen Nytte til, at han træffer Dem her. —

Hun ringede; Ketty traadte ind. —

— Gaa ud gennem denne Dør! — bad hun d'Artagnan, idet hun stødte en skjult lille Dør op: — Kom igjen Kl. Elleve; vi kunne da fortsætte vor Samtale. Ketty skal føre Dem ind. —

Det arme Barn var nær ved at besvime ved at høre disse Ord. —

— Hvad fejler Dem, Jomfru, at De bliver staaende som en Støtte? Kom til Dem selv, og før denne Herre ud! Kl. Elleve bringer De ham atter ind hos mig, forstaaer De? —

— Det lader til, at hun holder sine Stevnemøder den ene Gang som den anden, Kl. Elleve om Aftenen, — tænkte d'Artagnan hos sig selv: — Lad gaa; Orden er en god Ting! —

Mylady rakte ham sin Haand; han trykkede den ømt til sine Læber.

— Vi ville see Tiden an! — tænkte han, idet han forlod Mylady, uden at have Dre for Kettys Bebreidelser: — Vi ville ikke spille Tossens Rolle! Men dette Fruentimmer er et Uhyre! — Vi maa være paa vor Post! —

XXXVII.

Myladys Hemmelighed.

D'Artagnan havde forladt Hotellet, istedet for strax at gaae op hos Ketty, og der oppebie den til Mødet med Mylady fastsatte Time. Hertil havde han to Grunde; paa denne Maade undgik han den unge Piges Bebreidelser og Bønner, og han fik Leilighed til, uforstyrret at overskue sin egen Stilling, roligt at sætte sig ind i den Tankegang, som Mylady sandsynligviis fulgte i at bestemme sit Forhold til hans Person.

Det, der viste sig for ham i det tydeligste Lys, var, at han for sit Bedkommende udsatte sig for at optræde som en forelsket Nar, medens Mylady ikke følte mindste Godhed for ham, ja meget mere, hadede ham. Et Dieblik var han uhildet nok til at erkjende den eneste fornuftige Udvei, der stod ham aaben, nemlig den at gaae hjem og tilskrive Mylady et langt Brev, hvortil han tilstod, at han og Wardes indtil Nu havde været en og den samme Person, og at han alt-

Saa ikke uden selvmorderiske Hensigter kunde hæbne hende paa den Grev Wardes, som hun troede at være fornærmet af; — men med Overbeviisningen om, at hun vilde affkye ham, og alene betragte ham som et Hævnens Bærktøi, hvilket hun vilde kaste bort efter at have betjent sig deraf, indfandt sig ogsaa Lysten hos ham til at mætte sin egen Hævnfølelse. Han vilde see denne Kvinde i sin Magt, som hidindtil kun havde leget med ham, og som desuden havde saaret hans rene og oprigtige Kjærlighed, idet hun havde medvirket ved Madame Bonacieur's Bortførelse.

Han gik fem sex Gange rundt paa „Place Royale“, stærkt bevæget af disse modstridende Følelser, og høert tiende Skridt vendende sig om for at betragte Lyset i Myladys Bærelse; det var kun altfor aabenbart, at den unge Kvinde denne Gang var langt mindre utaalmodig end første Gang, efter at betræde Sammenkomstens Helligdom, Sovestammeret.

Endelig slog Klokken Elleve.

Ved denne Lyd veeg al Ubestemthed af d'Artagans Hjerter. Han gjenkaldte sig de enkelte Omstændigheder ved det Møde med Mylady, som nyligt havde fundet Sted, og pludselig skete der et i lignende Tilfælde ikke usædvanligt Omslag i hans Sjæl. Han betraadte Hotellet med hoppende Hjerter, med ophidset Hjerter, og stortede ind i Kettys Bærelse.

Den unge Pige, bleg som Døden og skjælvende paa alle Lemmer vilde standse ham; men Mylady, som hode lyttet, bemærkede Earmen ved hans Indtrædelse, og aabnede Døren.

Et simpelt — Kom! — opfordrede ham til at træde ind.

D'Artagnan var ikke længer Herre over sin Fornuft; han troede at være indviklet i en af hine poetisk-phantastiske Intriguer, som Drømmeguden undertiden fremtryller for den kun halvt bevidste Sjæl. Han traadte Mylady imøde, givende efter for den uimodstaaelige Tiltrækning, som Magneten udøver paa Jernet.

Døren lukkedes efter dem.

Nu var det Rethys Tour at lytte.

Skinsygen, Naseriet, den fornærmede Stolthed, kort sagt, alle de Lidenskaber, som gjøre hinanden Mangen stridig i en elskende Kvindes Hjerte, — Alt tilskyndede hende til at aabenbare Mylady Sammenhængen; men selv vilde hun være fortabt, naar hun tilstod at have medvirket i en saadan Intrigue, og desuden vilde hun for stedse miste D'Artagnan derved. Denne sidste Tanke bevægede hende til at bringe sin Kjærlighed endnu dette ene Offer.

D'Artagnan paa sin Side overgav sig ganske til sin Forfængeligheds Indskydelser; det var ikke længer en Rival, som blev elsket i hans Person, det var ham selv, som Man havde Skinnet af at elske. Rigtig nok tilhørfede en hemmelig Stemme ham, at han kun var et Baaben i Kvindens Haand, som hun kjærtegnede i den Forventning, at det skulde bringe Døden, hvor hun vilde; men Stoltheden, Selvkjærligheden, den blinde Lidenskab bragte denne Stemme til at tie saa ofte den lod sig høre. Desuden havde vor Giskogner, som vi allerede have bemærket, en god Døds Selvtillid, og tog ikke i Betænkning at sammaligne sig med Wardes, idet han spurgte sig selv, hvorfor Man, naar Alt kom til Alt, ikke ligesaa godt kunde

elste ham selv som en Fremmed under hans Personlighed.

Som en Følge af disse Indbildninger var Mylady for ham ikke længer Kvinden med de uheldbringende Idrætter, som et Dieblik havde indjaget ham Skræk; det var en yndig Kone, der var i Begreb med at underkaste sig den samme ømme Følelse, som hun indgjød.

Imidlertid drog Mylady, der ikke saaledes som d'Artagnan var istand til at glemme sig selv, ham snart ud af hans Betragtninger, og erindrede ham om den virkelige Anledning til deres Møde; hun spurgte ham, om han forud vel havde overveiet de Forholdsregler, som næste Dag skulde hidføre et skjæbnsvangert Møde mellem ham og Greven af Wardes.

Men d'Artagnan, hvis Tanker havde taget en ganske anden Retning, forglemte sig aldeles som en Saabe og svarede med Artighed, at han i hendes Nærværelse, hvor han ganske følte sig fortabt i at see og at høre hende, umuligt kunde have Sands for Dueller og Kaardestød.

Denne Lunkenhed for de eneste Interesser, som beskæftigede Mylady, foruroligede hende i høieste Grad; hendes Spørgsmaal blev derfor stedse alvorligere.

Da forsøgte d'Artagnan, der naturligviis intet Dieblik havde fæstet sine Tanker paa denne i sig selv umulige Duel, at give Underholdningen en anden Vending; men han formaaede det ikke.

Mylady holdt Samtalen indenfor de Grændser, som hun i sin Aands klare Selvbevidsthed og ved sin Ternvillie forud havde betegnet.

Da fattede d'Artagnan den aandrige Beslutning,

at give Mylady det Raad, at hun skulde tilgive Wardenes og forjage de Svøntanker, som hun havde fattet imod ham.

Men ved de første Ord, der kom ud af hans Mund, antog den unge Dames Ansigt et uheldspaaende Udtryk.

— Er De bange, min kjære Hr. d'Artagnan? — raabte hun i en skarp og spottende Tone, der gav en forunderlig Gjenlyd i d'Artagnans Drer.

— Det kan De umueligt troe, min Tilbedte; — svarede d'Artagnan: — men lad os sætte, at den stakels Greve er mindre straffskyldig end det lader til! —

— I ethvert Tilfælde, — svarede Mylady: — har han skuffet mig, og fortjener allerede af denne Grund at straffes paa Livet. —

— Lad ham da døe, eftersom De fordømmer ham! — sagde d'Artagnan i en saa fast Tone, at den syntes at være det sande Udtryk for en urokkelig Hengivenhed.

Mylady smilede atter.

— Ja, jeg er beredt til Alt, — vedblev d'Artagnan med uvilkaarlig Hestighed: — men først ønskede jeg at være sikker paa een Ting. —

— Paa hvilken? —

— Paa at De elsker mig. —

— Deres Nærværelse her synes at være tilstrækkeligt Beviis, — yttrede Damen med forstilt Forvirring.

— Ja, De har Ret; jeg er Deres med Liv og Sjæl. Befal, og jeg adlyder! —

— Tak, min brave Forsvarer! Ligesom jeg har beviist min Kjærlighed ved at modtage Dem her, vil

sikkert ogsaa De gribe Leiligheden til at bevise Deres, ikke sandt? —

— Sikkert! Men dersom De elsker mig, som De siger, frøgter De da ikke en Smule for min Skyld? —

— Hvad skulde jeg frøgte? —

— Kunde jeg ikke blive saaret farligt, ja selv dræbt? —

— Umuligt! De er en altfor tapper Mand, og fører en altfor god Raarde. —

— Vilde De da ikke foretrække et Middel, der paa samme Tid kunde skaffe Dem en fuldstændig Hævn, som det gjorde enhver Kamp unødvendig? —

Mylady betragtede den unge Mand i Tausshed; hendes Blik havde antaget et paa forunderlig Viis uheldspaaende Udtryk.

— Isandhed, — yttrede hun efter et Ophold: — jeg troer, at De atter er i Begreb med at vakle. —

— Nei, jeg vakler ikke; Sagen er, at det gjør mig ondt for denne stakkels Greve af Wardes, siden De ikke længer elsker ham, og det forekommer mig, som om alene Tabet af Deres Kjærlighed i sig selv er en saa grusom Straf, at der egentlig slet ikke behøves nogen anden. —

— Hvo har sagt Dem, at jeg har elsket ham? —

— I det Mindste tør jeg driste mig til at haabe, at De for Dieblikket elsker en Anden end ham; — svarede den unge Mand, i galant Tone: — jeg gjentaager, at jeg i en vis Maade interesserer mig for Greven.

— De? — raabte Mylady.

— Ja, jeg. —

— Og hvorfor? —

— Fordi ene jeg veed, at.... —

— Hvad veed De? —

— At han er langt fra at være, eller rettere at have været saa skyldig, som han lader til. —

— Ifandhed, — yttrede Mylady urolig: — forklar Dem; jeg forstaaer ikke i mindste Maade, Hvad De mener. —

Hun betragtede d'Artagnan med Dine, hvori en ildevarslende Gld luede stærkere frem.

— Ja, jeg vil handle som en Mand af Ære, — vedblev d'Artagnan: — Eftersom jeg nu har modtaget Tilstaaelsen af Deres Kjærlighed, da jeg nu er fuldkommen vis paa at eie den; ... thi jeg eier den jo, ikke sandt? .... —

— Fuldkomment. Bliv ved! —

— Ak, jeg føler mig som gjensfødt; men en Tilstaaelse betynger mig. —

— En Tilstaaelse? —

— Dersom jeg kunde tvivle om Deres Kjærlighed gjorde jeg Dem ikke denne Tilstaaelse; men De elsker mig jo, ikke sandt, De elsker mig? —

— Hvorledes kan De tvivle? —

— Hvis jeg altsaa af overstrømmende Kjærlighed har forbrudt mig imod Dem, vil De tilgive mig? —

— Maastee. Men, — vedblev hun blegnende: — Hvad er det da for en Tilstaaelse? —

— De havde forrige Torsdag sat Wardes Stevne, just i dette samme Bærelse, ikke sandt? —

— Jeg, nei! det er ikke sandt! — svarede Mylady i en saa fast Tone og med saa rolige Miner, at d'Artagnan havde maattet tvivle, hvis han ikke havde havt Troen i Hænderne.

— Forstil Dem ikke, min Engel! — bad d'Ar-

tagnan, idet han bestræbte sig for at lee: — det nyste Intet. —

— Hvorledes? Tal dog, De tager Livet af mig! —

— O, berolige Dem! De har Intet forbrudt mod mig; jeg har allerede tilgivet Dem. —

— Videre, videre! —

— Wardes har Intet at rose sig af. —

— Hvorledes? De har selv sagt mig, at denne Ring . . . —

— Denne Ring? Denne Ring er jeg i Besiddelse af. Wardes fra itorsdags og d'Artagnan fra idag ere een og den samme Person. —

Taaben ventede at blive Vidne til en med Overraskelse blandet Undseelse, et lidet Ubeir, som vilde opløse sig i Taarer; men han stufedes skrækkeligt, og hans Bildfarelse varede kun meget kort.

Mylady reiste sig, bleg og frygtelig; hun gav d'Artagnan, som sad hos hende, et voldsomt Stød for Brystet, og vilde styrte bort.

d'Artagnan holdt hende fast ved Kjolen for at anraabe hende om Tilgivelse; men hun gjorde en kraftig Anstrængelse for at komme bort; d'Artagnan holdt fast, og Kjolen senderreves i Livet; en af Damens smukke Skuldre blottedes. — — — d'Artagnan gjenkjendte med en usigelig Rædsel paa den hvide Gud Elliens Tegn, dette uudslettelige Mærke, som Bødlens vanærende Haand paatrykker Forbryderen.

— Store Gud! — raabte han, slippende Kjolen, og blev efter dette Udraab staaende stum, ubevægelig og gjennemtiisnet af Skræk.

Men Mylady saae i denne stumme Skræk et sikkert Beviis for, at d'Artagnan havde seet og fattet Alt,

den unge Mand kjendte nu hendes Hemmelighed, hendes frygtelige Hemmelighed, som hele Verden, undtagen han, var uvidende om.

Hun vendte sig om, dog ikke længer som en rasede Kvinde, men som en saaret Panther.

— Ah, Glendige! Du har viist Dig som en ussel Forræder imod mig, og ... er Herre over min Hemmelighed! Du maa døe! —

Hun løb hen til en Wske af indlagt Træ, der fandtes paa hendes Toiletbord, aabnede den med skjælvende Haand, og tog en liden Dolk frem, hvis Greb var af Guld, og hvis Klinge vel var liden, men overordentlig skarp og spids. Med dette Vaaben i Haanden stod hun med eet Spring atter overfor d'Artagnan, som endnu sad paa sin gamle Plads.

Omendstjøndt den unge Mand var modig og uforfærdet, ræddedes han dog for dette fordreiede Ansigt, de i unaturlig Grad udvidede Pupiller, de blege Kinder og bloddryppende Læber. Han reiste sig og sprang tilbage, som han vilde have gjort ved det pludselige Syn af en sig nærmende Slange; instinktmæssigt lagde han sin i Svæd badede høire Haand paa Kaarden, og drog den halot ud af Skeden.

Men uden at skræmmes tilbage ved Synet af den blottede Kaarde, vedblev hun at forfølge ham for at støde til, og standsede ikke, førend hun mærkede den skarpe Spids paa sit Bryst.

Da forsøgte hun at gribe om Klingen med Haanden; men d'Artagnan tilintetgjorde stedse hendes Hensigt. Han sigtede snart efter hendes Bryst, snart efter hendes Dine, dog uden at saare hende, og vedblev

saaledes at vige tilbage, idet han søgte at naae Døren, der gik ind til Kettys Kammer.

Mylady vedblev at trænge ind paa ham med vandræddigt Hestighed og under uarticulerede Brøl.

Da dette Sammenstød imidlertid stedse fik en større Lighed med en Duel, kom d'Artagnan Lidt efter Lidt atter til fuld Besindelse.

— Skjont, min smukke Dame; — yttrede han: — men berolige Dem, eller, ved Gud, jeg tegner Dem en Ellie til paa Deres anden Skulder! —

— Skjændige, Skjændige! — hylede Mylady.

Men d'Artagnan vedblev at søge tilbage til Døren, idet han vedblev sin defensive Fremgangsmaade.

Skræmmet af Larmen, som De foraarsagede ved at kuldkaaste Bærelsets Møbler, hun for at bane sig Vej til ham, han for i Møblerne at finde et Værn imod hende, aabnede Ketty Døren. D'Artagnan som hele Tiden havde indrettet sine Bevægelser efter at naae hende til denne Udgang, var nu kun tre Skridt borte derfra. I eet Spring kom han fra Fruens ind i Tærnens Bærelse slog hastig som Lynet Døren i, og lænede sig op mod den med hele sin Magt, medens Ketty skjød Slaaerne for.

Mylady udviklede nu mere end en Kvindes Kraft, for at bryde ind i Bærelset; men da hun mærkede, at Dette var umuligt, gjennemborede hun Døren med utallige Dolkestik, af hvilke flere trængte heelt igjennem Træet.

Hvert Stød ledsagedes af en skrækkelig Forbandelse.

— Hastig, hastig, Ketty, — sagde d'Artagnan, da Slaaerne var skudte for: — luk mig hastig ud af Hotellet; dersom vi give hende Tid til at løbe den anden

Bei, lader hun mig dræbe ved en af Lakeierne. Skynd Dig! begriber Du ikke, at det gjælder om Liv og Død? —

Ketty begreb Sammenhængen kun svagt. Hun trak ham med sig i Mørket ned ad Trapperne. Det var høj Tid; Mylady havde allerede ringet, og vækket hele Tjenerpersonalet. Portneren trak paa Kettys Opfordring Slaaen fra Porten i samme Dieblik som Mylady raabte ned igjennem Vinduet:

— Aabn ikke! —

Den unge Mand undskydede; Mylady sendte en afmægtig Trusel efter ham. Da hun havde tabt ham af syne, styrtede hun bevidstløs om paa Gulvet.

XXXVIII.

Svorledes Athos fandt sin Equipering, uden at røre sig.

D'Artagnan var saa forstyrret, at han uden at bryde sig om, hvad der blev af Ketty, løb det halve Paris igjennem, og ikke standsede førend han havde naaet Athos's Bopæl. Hans Sjæls dieblikkelige Forvildelse, den Rædsel, som sporede ham, Skriget af nogle Patrouiller, som havde givet sig til at forfølge ham, bidrog alene til at fordoble hans Løbs Hastighed.

Han styrtede over Gaarden, steg illsomt op i anden Etage, og bankede Sommerdagslag paa Døren.

Grimaud aabnede, med Dinene fulde af Søvn; d'Ar-

tagnan styrtede med en saadan Voldsomhed ind i Forværelset, at han paa et hængende Haar havde revet Sjeneren omkuld.

Uagtet Grimauds næsten ubrødelige Taushed, fik han dog Mælet ved denne Leilighed. Ved Synet af den blottede Kaarde, som d'Artagnan holdt i Haanden, faldt den stakkels Karl paa den Tanke, at han havde at gjøre med en Røver og Morder, og raabte:

— Tilhjælp, tilhjælp! —

— Hold Mund, Dumrian! — raabte den unge Mand: — Jeg er d'Artagnan; kjender Du mig ikke? Hvor er Din Herre? —

— Er det Dem, Hr. d'Artagnan? — spurgte Grimaud forbausset: — Umuligt.

— Grimaud, — afbrød ham Athos, som i samme Dieblig traadte ind i Natdragt; — jeg troer, Du tillader Dig at tale! —

— Ak, Herre, det er fordi.... —

— Stille! —

Grimaud taug og nøiede med at pege paa d'Artagnan.

Endskjøndt Athos pleiede at bevare et urokkeligt Pflagema, brød han dog ud i høi Latter ved Synet af d'Artagnan, hvis forvirrede Udvortes vel kunde give ham Grund til en slig Udskielse.

— See ikke, min Ven! — raabte d'Artagnan: — Ved Himlen, De maa ikke see; Det, jeg har at fortælle Dem, er paa min Sjæl ikke til at more sig over! —

Han udtrykte sig i en saa alvorlig Tone og viste Præget af en saa sand Rædsel, at Athos strax greb hans Hænder og raabte:

— Er De saaret, min Ven? De er skrækkelig bleg! —

— Nei! men der er mødt mig noget Skrækkeligt. Er De alene Athos? —

— Paa min Vre, et underligt Spørgsmaal! Hvem vilde De, skulde være hos mig paa denne Tid? —

— Godt, meget godt! —

D'Artagnan skyndte sig ind i sin Vens Bærelse.

— Nu, saa tal dog! — opmuntrede Denne, idet han lukkede Døren og skjød Slaaerne for: — Vi ere nu uforstyrrede. Er Kongen død? Har De dræbt Kardinalen? ... De er ganske fortunlet. Lad høre da; jeg er nærved at forgaae af Uro. —

— Athos, — begyndte d'Artagnan: — bered Dem paa at høre en utrolig, en uhørt Historie! —

— Tal! —

— Saa hør da! — vedblev d'Artagnan, idet han bøiede over mod Athos, og dæmpede Stemmen: — Mylady er mærket med en Lilie paa den ene Skulder! —

— Ah! — raabte Musketeren, som om han var bleven truffen af en Kugle i Hjertet. D'Artagnan vedblev:

— Er De ogsaa sikker paa, at den Anden virkelig er død? —

— Den Anden? — gjentog Athos med en saa dump Stemme, at d'Artagnan neppe kunde høre det.

— Ja, hun, som De engang omtalte for mig, i Amiens troer jeg. —

Athos udstødte et Suk, og lod Hovedet synke ned i de hule Hænder.

— Denne, — vedblev d'Artagnan: — er et Fruentimmer paa sex til otte og tyve Aar. —

— Blond? —

— Ja. —

— Blaa lysende Dine, sorte Dienhaar og Dienbryn. —

— Ja. —

— Høi, velskabt, hun har mistet den Tand, der sidder nærmest den venstre Kindtand? —

— Ja.

— Lillien er lille, rød af Farve, og noget udsløttet af Plasteret, som har ligget derpaa? —

— Ja. —

— Men De siger jo, at dette Fruentimmer er en Englænderinde? —

— Man kalder hende rigtignok Mylady, men hun kan dog ligesuldt være fransk født. Lord Winter er kun hendes Svoger. —

— Jeg vil see hende, d'Artagnan! —

— Sag Dem iagt, Athos. De har villet dræbe hende; hun er sikkert beredt til at gjøre Gjengjeld, og vil uden tvivl ikke lade Dem slippe med Skrækken. —

— Hun vil ikke vove at sige Noget; det vilde være at angive sig selv. —

— Hun er istand til Alt! Har De nogensinde seet hende rasende? —

— Nei, — svarede Athos.

— Hun er en Tiger, en Panther! Ak, min kjære Athos, jeg frygter for at hun vil nedkalde over os en frygtelig Hævn! —

D'Artagnan fortalte nu Alt, Myladys rasende Bredde og hendes skræffelige Trusler.

— De har Ret! — svarede Athos endelig: — Jeg vil ikke give en Skilling for mit Liv. Heldigvis for-

lade vi Paris iovermorgen; vi reise udentvivl til Rochelle, og ere vi eengang borte.... —

— Hun vil forfølge Dem til Verdens Ende, Athos, dersom hun gjenkjender Dem. Lad hendes Had blot falde paa mig! —

— Gi, Kjære, Hvad bryder jeg mig om at miste Livet! — svarede Athos: — Troer De maaskee, at jeg hænger saa stærkt ved Livet? —

— Der ligger en skrækkelig Hemmelighed skjult under alt Dette, Athos; dette Fruentimmer er Kardinalens Spion, jeg er sikker derpaa. —

— I dette Tilfælde maa De tage Dem vel iagt; dersom Kardinalen ikke nærer en høj Grad af Beundring for Dem paa Grund af Grindet i London, nærer han et dødtfolkt Had til Dem. Og eftersom han ingen aabenbar Bebreidelse kan gjøre Dem; medens dog paa samme Tid hans Hævnlyst maa kjøles, især da det er en Kardinal, der er lysten, maa de tage Dem dobbelt iagt. Naar De gaaer ud, maa De have No-gen hos Dem; naar De spiser, maa De have en Bor-gen for hver Bid, De nyder; De maa nære Mistro til Alt, selv til Deres egen Skygge!

— Lykkelighits — yttrede d'Artagnan: — Kan det ikke vare længer end til iovermorgen Aften; naar vi først ere ved Armeen, haaber jeg, at vi kun skulle have Mænd at frygte for. —

— Smidlertid vil jeg dog opgive mit Indespærringsystem, — bemærkede Athos: — jeg vil optræde som Deres ledsager, hvor De end gaaer hen. De maa nødvendigviis vende tilbage til Deres Kvarter; jeg følger med Dem. —

— Herligt, min Kjære Athos! Men lad mig først

give Dem den Ring tilbage, som jeg har faaet af dette Fruentimmer! Denne Saphir tilhører jo Dem; har De ikke sagt, at den var et Familieflykke? —

— Jo, min Fader gav to tusinde Daler for den, som han engang har fortalt mig. Den hørte iblandt de Brudegaver, som han gav min Moder; den er en særdeles kostbar Steen. Min Moder gav mig den, og jeg Tasse gav hiin Glendige den, istedet for at bevare den som en hellig Reliquie. —

— Sag den da tilbage, denne Ring, som jeg vel kan begribe, De sætter høi Priis paa! —

— Jeg! ... tage denne Ring tilbage efter at den er gaaet gennem hiin skjændige Kvindes Hænder! ... Nei aldrig; denne Ring er besmittet, d'Artagnan! —

— Nu, saa sælg eller pantsæt den! Man vil uden tvivl gjerne laane Dem et tusind Daler derpaa. Med denne Sum kan De ordne Deres Sager. Naar De da engang igjen faaer Penge, løser De den atter ind, og modtager den luttret for den Banære, der klæber ved den; thi den er da gaaet gennem Agerkarlenes Hænder. —

Althos smilede.

— De er en lystig Broder, min kjære d'Artagnan; — svarede han: — De veed bestandig ved Deres uomskiftelige Munterhed at sætte nyt Liv i de modsaldne Gemytter. Som De vil, altsaa; vi ville pantsætte denne Ring, som tilhører mig, men kun paa eet Vilkaar. —

— Hvilket? —

— Paa det Vilkaar, at De bruger de fem hundrede Daler, og jeg nøies med de andre fem hundrede. —

— Hvad tænker De paa Athos? Jeg behøver ikke Fjerdedelen af denne Sum, jeg, som kun er Gardist. Ved at sælge min Sadel med Tilbehør, vil jeg blive istand til at skaffe mig det Nødvendige. Hvad Stort behøver jeg da? Kun en Hest til Planchet; det er det Hele. Desuden glemmer De, at jeg har en Ring selv. —

— Som De, efter hvad jeg kan mærke; sætter endnu større Priis paa, end jeg sætter paa min; jeg har i det Mindste troet at bemærke noget Eignende. —

— Ja, thi i en eller anden snever Haandevending kan den drage os ikke alene ud af en stor Forlegenhed, men maaskee endog af en stor Fare. Det er ikke nogen simpel Diamant; det er en Talisman med hemmelige Kræfter. —

— Jeg begriber Dem ikke; men jeg troer Dem paa Deres Ord? For altsaa at komme tilbage til min Ring, eller snarere Deres, saa vilde vi sætte den ud; De tager og bruger den halve Sum og jeg den anden halve, eller ogsaa kaster jeg den i Seinen. Jeg tvivler paa, at nogen Fisk skulde være artig nok til at bringe os den igjen, som der fortælles om Polykrates's Ring. —

— Lad gaae da; jeg modtager Deres Tilbud! —

I dette Dieblik traadte Grimaud ind, ledsaget af Planchet, der, urolig over sin Herres Udeblivelse, havde begivet sig paa Vandring for at samle Efterretninger om ham.

Athos klædte sig paa, og da han var færdig til at gaae ud, gav han Grimaud et Tegn, ved at gjøre en Mands Bevægelse, der ligger Geværet til Rin-

den; Tjeneren tog strax sin Karabin ned af Bæggen, og lavede sig til at følge sin Herre.

D'Artagnan og Athos, ledsagede af deres Laikaier, naaede uden Anstød Gaden „des Fossoyeurs“. Hr. Bonacieux stod, som sædvanligt i Døren; han betragtede d'Artagnan med soinepolitisk Mine.

— Si, min kjære Huusfælle; — sagde han: — skynd Dem endelig! Oppe hos Dem er der en smuk ung Pige, som allerede længere Tid har ventet paa Dem, og De veed nok, at Fruentimmerne tage det ilde op, naar Man lader Dem vente. —

— Det er Ketty! — raabte d'Artagnan, og skyndte sig gennem Gangen. Virkelig, i Forstuen, der stødte op til hans Værelser, fandt han det arme Barn, der skjælbende lænede sig op mod hans Dør. Saasnart hun saae ham, raabte hun:

— De har lovet mig Deres Beskyttelse, De har lovet at frelse mig fra hendes Hævn! Erindre Dem, at det er Dem, der har gjort mig uløkkelig! —

— Ja, Ketty, — svarede d'Artagnan: — stol De paa mig og vær rolig! Men Hvad er der skeet siden jeg forlod Huset? —

— Veed jeg det selv? Paa hendes Skrig løbe Tjenerne sammen; hun var næsten affindig af Brede. Alle de Forbandelser, som tænkes kunne, udøste hun over Deres Hoved. Da faldt det mig ind, at hun nødvendigviis maatte erindre sig, at det var gennem mit Værelse, at De var kommen ind i hendes, og at hun da i mig maatte see Deres Medskyldige; jeg samlede derfor ihast de faae Penge, jeg eier, mine bedste Klædningsstykker, og tog Flugten. —

— Arme Barn! Men Hvad skal jeg gjøre med Dig? Jeg reiser iovermorgen. —

— Alt, hvad De vil, ædle Herre. Skaf mig bort fra Paris, ja bort fra Frankrig, om De kan! —

— Men jeg kan dog ikke føre Dig med mig til Beleiringen for Rochelle, — yttrede d'Artagnan.

— Nei; men De kan anbringe mig i en af Provindserne hos en Dame af Deres Bekjendtskab, i Deres Egn, f. Ex.: —

— Ak, min kjære Veninde, i min Egn holde Damerne ikke Kammerjomfruer. Men vent; jeg tager Alt paa mig! Planchet, gaae og hent Planchet! Beed ham komme strax; vi have noget Vigtigt at tale med ham om! —

— Jeg begriber; — yttrede Athos: — men hvorfor ikke snarere Porthos? Mig synes, at hans Marquise.... —

— Porthos's Marquise vilde, førend hun skulde holde Kammerpige, lade sig paaklæde af sin Mand's Skrivere, — svarede d'Artagnan leende: — desuden vilde Ketty neppe finde sig i at boe i Gaden „Aux Durs“; vel Ketty? —

— Jeg boer hvor Man vil have det, — sagde Ketty: — forudsat at jeg bliver saa vel skjult, at Man vanskelig kan finde mig. —

— Nu, Ketty, da vi skulde stilles, og De selvfølgelig ikke længer kan være stinsyg paa mig .... —

— Ædle Herre, — afbrød ham Ketty: — hvad enten nær eller fjern, vil jeg stedse elske Dem. —

— Nu vide vi da, hvor den Landleberske, Bestandigheden, har hjemme! — mumlede Athos.

— Jeg, — svarede hende d'Artagnan: — vil og=

saar bestandig elske Dig, vær overbevist derom! Vren
 hør engang, svar mig paa et vigtigt Spørgsmaal! Jeg
 vilde give Meget for at blive ledet paa rette Spor i et
 vist Anliggende. Har Du aldrig hørt tale om et ungt
 Fruentimmer, som Man for nogen Tid siden bortførte
 ved Nattetid? —

— Vært dog....!... Af min Gud, elsker De da
 endnu dette Fruentimmer? —

— Nei, men en af mine Venner elsker hende,
 Athos, som De seer der. —

— Jeg! — raabte Athos med et lignende Udtryk,
 som naar En pludselig bemærker, at han er i Begreb
 med at træde paa en Slange.

— Ja De, upaatvileligt! — gjentog d'Artagnan,
 idet han trykkede Vennens Haand. De kjender vel
 den Interesse, som vi alle føle for den arme Madame
 Bonacieux. Forøvrigt kan De være rolig; Ketty for-
 tæller det ikke videre, vel Ketty?... Du maa vide mit
 Barn, — vedblev d'Artagnan: — at det er Konen til
 den Bavian, som Du vel saae nede i Døren, da Du gik
 op til mig. —

— O, min Gud, — raabte Ketty: — De gjør
 mig atter bange. Blot han ikke har kjendt mig!

— Hvorledes, kjendt? Du har altsaa før seet dette
 Menneske? —

— Han har været to Gange hos Mylady. —

— Rigtig, naar omtrent? —

— Det er vel fjorten til atten Dage siden. —

— Netop! —

— Igaarastes var han der atter. —

— Igaarastes? —

— Ja, et Dieblit førend De indfandt Dem. —

— Min kjære Athos, vi ere indviklede i et Net af Spioner. Troer Du, at han kan have gjenkjendt Dig, Ketty? —

— Jeg slog Hætten ned, da jeg saae ham; men maaskee var det for silde. —

— Gaa ned Athos og see efter, om han endnu staaer i Døren. Dem mistænker han mindre end mig. —

Athos gik ned, og kom strax igjen.

— Han er gaaet, og Huset er lukket. —

— Han er gaaet hen at aflægge sin Beretning, og melde, at alle Duerne for Dieblicket findes i Due-slaget. —

— Saa lad os komme afsted; — sagde Athos: — Blanchet kan blive, for at bringe os Efterretning om, hvad der passerer. —

— Bent et Dieblik! Vi have jo sendt Bud efter Aramis! —

— Rigtig, vi maa oppebie Aramis. —

J samme Diebliktraadte Aramis ind.

Man gav ham en Forklaring af Sagen, og viste ham, hvor vigtigt det var, at han iblandt sine fornemme Bekjendtskaber fandt en Plads til Ketty.

Aramis betænkte sig lidt, og spurgte derpaa rødmende:

— Viser jeg Dem derved en væsentlig Tjeneste, d'Artagnan? —

— Jeg vil takke Dem derfor hele mit Liv! —

— J dette Tilfælde har Madame de Bois-Tracy forhørt sig hos mig om, jeg kjender en Kammerjomfru, men en paalidelig, til en af sine Veninder, som boer

paa Landet, og dersom De kjære d'Artagnan kan svare mig for, at Tomfruen . . . —

— O, min Herre, — raabte Ketty: — jeg vil blive den Dame inderlig hengiven, som giver mig Leilighed til at forlade Paris.

— Nu, saa er Alt afgjort! — sagde Aramis.

Han satte sig ved Bordet og skrev et Par Ord, som han forseglede med sin Ring; han indhændigede Ketty Billetten.

— Nu, mit Barn, — sagde d'Artagnan: — maa vi skilles; det er lige farligt for Dig og os Andre at blive her længer. Vi maa skilles og sætte vort Haab til bedre Tider. —

— Naar og hvor vi end træffe Hinanden igjen, — svarede Ketty: — vil De gjenfinde den samme trofaste Kjærlighed hos mig, som jeg nærer i dette Afskedens Dieblif. —

— Paa Kjærlighedens Marked ere Ederne godt Kjøb! — mumlede Athos, medens d'Artagnan førte Ketty ned ad Trappen.

Et Dieblif senere adskiltes de tre Venner efter at have sat Hinanden Stevne hos Athos om fire Timers Tid; Planchet blev tilbage for at passe paa Huset.

Aramis gik hjem; d'Artagnan og Athos gik hen at reise et Laan paa Saphiren.

Som Gaslogneren havde forudsagt, fik Man uden mange Omstændigheder tre hundrede Pistoler tillaans paa Ringen; Jøden, som forstrakte Pengene, gttrede desuden, at han, hvis Man vilde sælge ham den, vilde give henved fem hundrede Pistoler for den, da den herligt passede til et Par Drenringe, som han eiede isorveien.

Athos og d'Artagnan brugte, ved Hjælp af to Soldaters raske Selbestemmelse og to Kjenderes Dydighed, neppe tre Timer for at indkjøbe hele deres Equipering. Iøvrigt var Athos en Adelsmand af ægte Malm og fornem Herre indtil de yderste Fingerspidser. Naar Noget behagede ham, betalte han strax den forlangte Priis, uden at prøve paa at faae nogetsomhelst Afslag. D'Artagnan gjorde rigtignok sine Bemærkninger derover; men Athos slog ham smilende paa Skulderen, og d'Artagnan begreb, at det kunde være passende nok for ham, den simple gaskogniske Adelsmand, at prutte, hvor han kunde, men ikke for en Herre, der bar en Fyrstes Anstand tilskue.

Musketeren fandt en herlig andalusisk Hest, sort som Gagath, med glødende Næseboer, fine og ziirlige Been, og som endnu ikke var sex Aar gammel. Man overlod ham den for tusinde Livres. Maaskee havde han faaet den billigere; men imedens d'Artagnan underhandlede med Prangeren om Prisen, talte Athos de hundrede Pistoler op paa Bordet.

Grimaud fik en stærk og sluttet Hest fra Pikardiet; Denne kostede tre hundrede Livres.

Da nu Ridetøiet til denne sidste Hest var kjøbt, tiligemed Grimauds Vaaben, havde Athos ikke en eneste Skilling tilbage af de halvandet hundrede Pistoler. D'Artagnan tilbød ham at give en Deel af den Sum tilbage, som var falden i hans Lod, saaledes, at han siden havde et saa meget mindre Laan at tilbagebetale.

Men Athos indskrænkede sig til, istedet for alt Svar, at trække paa Skuldrene.

— Svormegret vilde Jøden give for at beholde Ringen i fuldt Cie? — spurgte han.

— Fem hundrede Pistoler.

— Det vil sige, to hundrede Pistoler mere, hundrede til Dem og hundrede til mig. Det er jo en sand Lykke! Min Ven, vi ville gaae tilbage til Jøden. —

— Hvorledes De vil....? —

— Denne Ring vilde gjenkalde mig altfor sørgelige Grindringer; desuden ville vi aldrig faae tre hundrede Pistoler tilovers til at indløse den, saa at vi aabenbart ved denne Handel tabe to tusinde Livres. Gaa, d'Artagnan, og s'ig ham, at han maa beholde Ringen, og bring de to hundrede Pistoler tilbage! —

— Betænk Dem, Athos! —

— Rede Penge er en kostbar Ting i vore Dage, og Man maa ofre Noget for at faae dem ihænde. Gaa, d'Artagnan; Grimaud skal ledsage Dem med sin Karabin! —

En halv Time senere indtraf d'Artagnan igjen med de to hundrede Pistoler, uden at der havde været Noget iveien, hverken paa den ene eller den anden Maade.

Saaledes fandt Athos for sine Fornødenheder Hjælpemidler, hvis Tilværelse han ikke i mindste Maade havde drømt om.

Ende paa anden Deel.
